

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAPTIVE IN THE
dark

CJ Roberts



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Karanlıkta Tutsak

CJ Roberts

e-Kitap Baskısı Telif

Hakkı© 2011 CJ Roberts

Tüm hakları saklıdır.

OceanofPDF.com

e-Kitap Sürümü Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Ayrı bir kopya satın alınmadığı sürece bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2011 CJ Roberts, Neurotica Books

www.aboutcjroberts.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Fotoğraf kredisi: Kurt Paris

Kapak tasarımı: Amanda Simpson

ISBN: 978-1-4659-7686-4

OceanofPDF.com

Bu kitap şuna adanmıştır:

Annem, ne olursa olsun beni sevdiğin için, sen bana cips alana kadar elinde bir paket yetişkin beziyle seni markette takip ettiğimde bile. Seni seviyorum!

Kocam, bana benim kendime inandığımdan daha çok inandığı için. Biriyle hiç bu kadar çok gülmemiştim. Hiçbir konuda aynı fikirde olmayabiliriz ama hayatımı tartışarak geçirmeyi tercih edeceğim kimse yok.

R. Robinson, bu hikayeyi birçok versiyonunda okuyan ve daha fazlası için susmaya devam eden. Hiç şüphesiz benim bir numaralı hayranımsınız. Her zaman bu kadar açık ve dürüst olduğunuz ve asla özür dilemediğiniz için teşekkür ederim.

K. Diğer taraftan çıkabilmem için beni Karanlıktan (ahahahah) geçiren Ekvall ve A. Mennie. Bilgelik dolu sözleriniz, eleştirel gözlemleriniz, keskin editör gözleriniz, çok sayıda e-postanız ve mecazi anlamda kıcıma attığınız tekmeler olmasaydı bunu asla başaramazdım. Pes etmeme izin vermediğiniz için teşekkür ederim.

S. Davis'e çalışmalarım korkunçken okuduğu ve hala yeteneğime inandığı için.

A. Simpson'a inanılmaz tasarım yeteneği için teşekkür ederiz. QAF Forever. Justin Takımı.

Kızlarım (kim olduğunuzu biliyorsunuz), benimle 13. katta bir şişe şarapla buluşun; hikayelerim var.

Seni seviyorum!

OceanofPDF.com

PROLOGUE

İntikam, diye hatırlattı Caleb kendine. Bütün bunların amacı buydu. İntikam, on iki yıldır planlanıyordu ve uygulanmasına sadece birkaç ay kalmıştı.

Bir köle eğitmeni olarak en az bir sürü kız eğitmişti. Bazıları istekliydi, yoksulluktan kurtulmak için kendilerini zevk kölesi olarak sunuyor, güvenlik için özgürlüklerini feda ediyorlardı. Diğerleri, çeyiz karşılığında yüklerini hafifletmek isteyen yoksul çiftçilerin zorlanmış kızları olarak ona geliyordu. Bazıları ise şeyhlerin ve bankerlerin kocaları tarafından farklı iştahlarını tatmin etmeyi öğrenmeleri için gönderilen dördüncü ya da beşinci eşleriydi. Ama işlek caddenin karşısından baktığı bu köle farklıydı. Ne istekliydi, ne zorlanmıştı, ne de ona gönderilmişti.

Saf fetihçiydi.

Caleb, Rafiq'i diğer kız türlerinden herhangi birini eğitebileceğine ikna etmeye çalışmıştı. Böylesine ciddi ve potansiyel olarak tehlikeli bir görev için en iyi şekilde hazırlanacaklarını söylemişti ama Rafiq ikna olmamıştı. O da intikamını almak için uzun süre beklemişti ve hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu. Kız gerçekten özel biri olmalıydı. O kadar değerli bir hediye olmalıydı ki hem kendisi hem de eğitmeni herkes tarafından konuşulmalıydı.

Yıllarca Muhammed Refik'in tek çırağı olarak çalıştıktan sonra Caleb'in ünü yavaş yavaş artmış, kendisine verilen görevlerde hem verimli hem de tek başına hareket eden bir adam haline gelmişti. Hiç başarısız olmamıştı. Ve şimdi, tüm o yıllar bu an içindi. Her şeyini en az kendisi kadar borçlu olduğu bir adama değerini kanıtlama zamanı gelmişti. Onunla intikam arasında sadece bir engel kalmıştı. Ruhsuzluğunun son gerçek testi - birisini özgürlüğünden isteyerek mahrum bırakmak.

O kadar çok eğitmişti ki artık isimlerini bile hatırlamıyordu. Bunu da Rafiq için eğitebilirdi.

Plan basitti. Caleb Amerika'ya dönecek ve Arapların "*Zehra Bey*" dedikleri *Çiçek Satışı* için bir aday arayacaktı. Bu

açık artırma dört aydan biraz fazla bir süre sonra evlat edindiği Pakistan'da gerçekleşecekti. Böyle kadınları elde etmenin sadece arz ve taleple sınırlı olduğu, erkeklerin yönettiği tipik ülkelerden gelen güzellerle dolu olacağı kesindi. Ama birinci dünya ülkesinden bir kız - bu bir başarı sayılırdı.

Avrupa'dan gelen kızlar çok görüyordu ama Amerikalı kızlar zevk ticaretinin baş tacıydı. Böyle bir köle Caleb'in zevk ticaretinde gerçek bir oyuncu olarak konumunu sağlamlaştıracak ve ona dünyanın en güçlü yakın çevresine erişim kazandıracaktı.

Amacı, alışkın olduğuna benzer birini bulmaktı; son derece güzel, fakir, muhtemelen deneyimsiz ve boyun eğmeye yatkın birini. Rafiq seçimini yaptıktan sonra, Caleb'e kızı ülke dışına ve Meksika'ya kaçırmada yardımcı olmaları için dört adam gönderecekti.

Rafiq, Caleb'in esirinin alışmasına yardımcı olmak için ihtiyaç duyacağı ilk altı hafta boyunca Madera'da güvenli bir sığınak sağlayacak bir müttefikle temasa geçmişti. Esir makul ölçüde uyum sağladığında, Tuxtepec'e iki günlük bir yolculuk yapacak ve özel uçağa bineceklerdi. Sonunda Pakistan'a inecekler ve Rafiq, Caleb'e *Zahra Körfezi*'ne gitmeden önceki son eğitim haftalarında yardımcı olacaktı.

Çok kolay, diye düşündü Caleb. Gerçi bir an için öyle hissetti.

Caleb, caddenin çaprazındaki görüş noktasından, son otuz dakikadır gözlemlediği kıza baktı. Saçları yüzünden uzakta toplanmıştı, ayaklarının önündeki yere dikkatle bakarken kaşları çatılmıştı. Arada bir kıpırdanıyor, gizleyemediği bir huzursuzluk hissini ima ediyordu. Onun neden bu kadar endişeli görüldüğünü merak ediyordu.

Caleb hem görülebilecek kadar yakın, hem de herhangi birinin görebileceği kadar uzakta, koyu renkli ama tanımlanamayan bir araçtı. Neredeyse kızın olmaya çalıştığı kadar görünmezdi.

Bildiği hayatının tehlikeli bir şekilde dengede durduğunu hissedebiliyor muydu? Onun gözlerini üzerinde hissedebilir miydi? Canavarlar için altıncı hissi var mıydı? Bu düşünce onu gülümsetti.

İçinden bir ses, kızın güpegündüz canavarları fark edebilecek altıncı bir hisse sahip olduğunu söylüyordu. Ama haftalardır onu izliyordu; kız onun varlığından tamamen habersizdi. Caleb bir iç geçirdi. Gün ışığında kimsenin aramayı düşünmediği canavar oydu. Bu yaygın bir hataydı. İnsanlar genellikle daha güvende olduklarına inanır, canavarların sadece geceleri ortaya çıktığını düşünürlerdi.

Ancak güvenlik - ışık gibi - bir cephedir. Altında, tüm dünya karanlığa gömülmüştür.

Caleb bunu biliyordu. Ayrıca gerçekten güvende olmanın tek yolunun karanlığı kabul etmek, içinde gözlerini dört açarak yürümek ve onun bir parçası olmak olduğunu da biliyordu. Düşmanlarını yakınında tutmak. Caleb'in yaptığı da buydu. Düşmanlarını yakınında, çok yakınında tuttu, öyle ki artık onların nerede bitip kendisinin nerede başladığını ayırt edemiyordu. Çünkü güvenlik diye bir şey yoktu: canavarlar her yerde pusuda bekliyordu.

Önce saatine, sonra tekrar kıza baktı. Otobüs gecikmişti. Görünüşe göre hayal kırıklığına uğramış olan kız, sırt çantasını dizlerinin üzerine koyarak toprağın üzerine oturdu. Burası normal bir otobüs durağı olsaydı, arkasında dolanan ya da bir bankın yanında oturan başkaları da olurdu, ama değildi, bu yüzden Caleb her gün onu işlek caddenin yanındaki aynı ağacın altında tek başına otururken gözlemleyebiliyordu.

Ailesi fakirdi, güzel olmaktan sonraki en önemli faktör buydu. Amerika'da bile fakir insanların kaybolması daha kolaydı. Özellikle de kaybolan kişi kaçabilecek yaşıysa. Yetkililerin birini bulamadıklarında öne sürdükleri tipik bahaneydi bu. Kaçmış olmalılar.

Otobüsünün kırk beş dakika gecikmesine rağmen kız duraktan ayrılmak için hiçbir hareket yapmadı ve Caleb bunun nedense ilginç olduğunu düşündü. Okulu bu kadar çok mu seviyordu? Yoksa evden çok mu nefret ediyordu? Eğer evden nefret ediyorsa, bu işleri kolaylaştırırdı.

Belki de kaçırılmasını bir kurtarma olarak görecekti. Neredeyse gülecekti - *doğru*.

Kızın biçimsiz, hoş olmayan kıyafetine baktı: bol kot pantolon, gri kapüşonlu tişört, kulaklık ve sırt çantası. En azından okula gidene kadar sürekli giydiği kıyafet buydu. Orada genellikle daha kadınsı, hatta flörtöz bir şeyler giyerdi. Ama günün sonunda, tekrar değişecekti. O

Yine ev hayatından nefret ettiğini düşündüm. Ev hayatı kısıtlayıcı ya da dengesiz olduğu için mi bu şekilde giyiniyordu? Ya da tehlikeli bir mahalleden okula gidip gelirken istenmeyen ilgiyi önlemek için mi? Bunu bilmiyordu. Ama bilmek istiyordu.

Onda Caleb'in aradığı kız olduğu sonucuna varmasına neden olan ilginç bir şey vardı, uyum sağlama yeteneğine sahip biri. Otoriteyle karşılaştığında söyleneni yapma ya da tehlikeyle karşılaştığında yapması gerekeni yapma sağduyusuna sahip biri. Hayatta kalan biri.

Sokağın karşısındaki kız kulaklığıyla oynuyordu. Gözleri kayıtsızca yere bakıyordu. Güzeldi, çok güzeldi. Bunu ona yapmak istemiyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? Onun bir amaç için araç olduğu gerçeğini kabullenmişti. Kendisi değilse bile bir başkası, her iki durumda da durumu aynı olacaktı.

Potansiyel kölesi olan bu kıza bakmaya devam etti ve aklındaki hedefe nasıl hitap edeceğini merak etti. Bu yılki müzayedeye katılanlar arasında dünyanın en zengin adamlarından biri ve kesinlikle en tehlikelilerinden biri olan Vladek Rostrovich'in de olacağı söyleniyordu. Köle, Caleb'in ona yaklaşıp adamın değer verdiği her şeyi yok etmesi için gereken süre boyunca bu adama emanet edilecekti. Sonra da onu öldürecekti.

Yine de Caleb, ilk kez olmamakla birlikte, ona neden ilgi duyduğunu merak ediyordu. Muhtemelen gözleri yüzünden. Uzaktan bile ne kadar karanlık, ne kadar gizemli ve hüzünlü olduklarını görebiliyordu. Ne kadar yaşlı görünüyorlardı.

Sokağın aşağısından yaklaşan okul servisinin öksürüğünü ve vites gıcırtısını duyduğunda düşüncelerinden arınmak için başını salladı. Kızın yüzünün rahatlayarak gevşemesini dikkatle izledi. Bu rahatlama sadece otobüsün gelişini değil, kaçışı, hatta belki de özgürlüğü içeriyor gibiydi. Sonunda otobüs geldi, güneş nihayet tüm gücüyle doğarken mükemmel bir uyum içinde. Kız kaşlarını çatarak yukarı baktı ama içeride kaybolmadan önce ışığın yüzüne dokunmasına izin vererek oyalandı.

- - -

Bir hafta sonra Caleb her zamanki yerinde oturmuş kızı bekliyordu. Otobüs gelip gitmişti ama kız binmemişti, bu yüzden bekleyip kızın gelip gelmeyeceğini göreceğini düşündü.

Tam gitmek üzereydi ki, kızın köşeyi dönüp otobüs durağına doğru hızla koştuğunu gördü.

Nefes nefese, neredeyse çıldırmış bir halde geldi. Duygusal bir şeydi. Okula yetişmek için neden bu kadar çaresiz olduğunu bir kez daha merak etti.

Caleb arabasının camından dışarıya, kıza baktı. Kız şimdi volta atıyordu, belki de otobüsü kaçırdığının farkındaydı. Daha geçen hafta kızın neredeyse bir saat boyunca otobüsün gelmesini beklemesi, ama bu hafta şoförün hiç beklememesi haksızlık gibi görünüyordu. Kız yok, durmak yok. Hiç umut olmadığından emin olmak için bir saat daha bekleyip beklemeyeceğini merak etti. Başını iki yana salladı. Bu tür hareketler sadece umutsuz bir doğayı ortaya çıkarırdı. Kızın hem bekleyeceğini hem de beklemeyeceğini umuyordu.

Parçalanmış düşünceleri onu duraksattı. Hiç umudu olmamalıydı. Emirleri vardı, kendi gündemleri. Sade. Basit. Kesin. İntikam söz konusu olduğunda ahlakın yeri yoktu.

Ahlak soydan gelen insanlar içindi ve o bir insanın soydan gelebileceği kadar uzaktı. Orta Doğu'da büyüdüğü için din hakkında çok şey bilmesine rağmen Caleb herhangi bir yüce varlığın varlığına ya da ölümden sonraki hayata inanmıyordu. Ama eğer insanın dünyada ettiklerini biçtiği bir öbür dünya varsa, o zaman zaten lanetlenmişti. Vladék öldükten sonra mutlu bir şekilde cehenneme gidecekti.

Ayrıca, eğer Tanrı ya da tanrılar varsa, hiçbiri Caleb'in varlığından haberdar değildi ya da aksi takdirde, önemli olduğunda onu umursamamışlardı. Rafiq dışında kimse onu umursamamıştı.

Ve her şeyi cezalandıran bir öbür dünyanın yokluğunda, Caleb'in Vladék Rostrovich'in günahlarının bedelini bu dünyada ödediğinden emin olması gerekiyordu.

Yirmi dakika sonra kız kaldırımında, tam onun önünde ağlamaya başladı.

Caleb başka tarafa bakamadı. Gözyaşları onun için her zaman gizemli olmuştu. Onlara bakmaktan, tadına bakmaktan hoşlanıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, onu sertleştiriyorlardı. Bir zamanlar bu şartlı tepkiden nefret etmişti ama kendinden nefret etmeyi çoktan aşmıştı. Bu tepkiler, bu reaksiyonlar, iyi ya da kötü, artık onun bir parçasıydı. Çoğunlukla daha kötü olduğunu gülümseyerek kabul etti ve ereksiyonunu düzeltti.

Bu tür duygu gösterilerinde hiç bırakmadan içini kemiren şey neydi? Saf şehvet, ona sahip olmak, gözyaşları üzerinde güç sahibi olmak için güçlü bir arzuyu beraberinde getiren ağır bir ağrı gibi içinden geçti. Her gün onu bir bilmecedan çok bir köle olarak düşündü. Yine de o, kısık gözlerinde sakladığı gizemini koruyordu.

Zihni, onu dizinin üzerinde tutarken gözyaşlarıyla çalkalanan tatlı masum yüzünün görüntüleriyle dolup taşı. Elinin altındaki çıplak poposunun yumuşaklığını, ona şaplak atarken ereksiyonuna bastırıldığı ağırlığının eminliğini neredeyse hissedebiliyordu.

Bu fantezi kısa sürdü.

Birdenbire kızın önüne bir araba yanaştı. *Kahretsin*. Görüntüleri uzaklaştırırken inledi.

Bunun olduğuna neredeyse inanamıyordu. Pisliğin teki avına yaklaşmaya çalışıyordu.

Kızın başını sallayarak şoförün arabasına binme davetini geri çevirmesini izledi. Adam onu dinliyor gibi görünmüyordu. Kız otobüs durağından uzaklaşıyordu ama adam arabasıyla onu takip ediyordu.

Yapılacak tek bir şey vardı.

Caleb köşeye doğru adım attı, kızın arabasının ne kadar süredir park halinde olduğunu fark etmediğinden oldukça emindi. Şu an için, kısık gözlerinin önündeki kaldırımdan başka bir şeyi fark edemeyecek kadar korkmuş görünüyordu. Çok hızlı yürüyordu, sırt çantası bir kalkan gibi önündeydi. Caddenin karşısına geçti ve yavaşça ona doğru yürüdü. Olay yerini rahatça taradı, bir yandan da doğrudan onun önünde ilerliyordu, yolları kafa kafaya çarpışmaya hazırdı.

Her şey çok çabuk, beklenmedik bir şekilde oldu. Adam dış tehdidi ortadan kaldırmak için basit bir strateji uygulamaya fırsat bulamadan, kadın aniden kollarına atıldı ve sırt çantası betona gürültüyle çarptı. Arabaya, bir adamın gölgesine ve uyumsuz şekline baktı. Başka bir avcı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı onun tişörtünün pamuğuna. "Sadece eşlik et, tamam mı?" Kolları göğüs kafesinin etrafında elik gibiydi, sesi çılgınca bir yalvarış gibiydi.

Caleb bir an için afalladı. Ne kadar ilginç bir olaydı. Bu senaryonun kahramanı o muydu? Neredeyse gülümsüyordu.

"Onu görüyorum," dedi diğerk avcının bakışlarını yakalayarak. Aptal herif, hâlâ orada oturuyor ve kafası karışmış görünüyordu. Caleb sanki onu tanıyormuş gibi kollarını kıza doladı. Sanırım bir şekilde tanıyordu. Eğlenceli bir dürtüyle ellerini kızın vücudunun yanlarında gezdirdi. Kız gerildi, nefesi boğazında düğümlendi.

Araba ve yarışma sonunda bir duman bulutu ve gıcırdayan lastikler içinde hızla uzaklaştı. Artık onun korumasına ihtiyaç duymayan kızın kolları onu çabucak bıraktı.

"Özür dilerim," dedi aceleyle, "ama o adam beni rahat bırakmadı." Sesi rahatlamış ama yine de olayın etkisiyle sarsılmış gibiydi.

Caleb bu kez onun gözlerine yakından baktı. Tam da hayal ettiğigi gibi karanlık, baştan çıkarıcı ve neşesizdiler. O anda onu alıp, gözlerinin derinliklerini keşfedebileceğigi, gizemini özebileceğigi gizli bir yere götürmek istediğigin fark etti. Ama şimdi değil, ne yeri ne de zamanıydı.

"Burası L.A.; tehlike, entrika ve film yıldızları. Hollywood tabelasının altında böyle yazmıyor mu?" Dedi, havayı yumuşatmaya çalışarak.

Kafası karışan kız başını salladı. Görünüşe göre henüz mizaha hazır değildi. Ama sırt çantasını almak için eğildiğiginde, "Hımm... aslında, sanırım '*Bu ok L.A.*' Ama Hollywood işaretinin altında değil. Hollywood tabelasının altında hiçbir şey yok."

Caleb geniş bir sırtımayı bastırdı. Komik olmaya çalışmıyordu. Daha çok rahat bir zemin arıyor gibiydi. "Polisi aramalı mıyım?" diye sordu sahte bir endişeyle.

Şimdi kız kendini daha güvende hissettiğinden, talihsiz ama tamamen kaçınılmaz bir an olarak onu gerçekten fark etmiş gibi görünüyordu. "Um..." Kızın gözleri adamın gözleri arasında bir ileri bir geri gidip geldi, ağzında biraz uzun süre kaldıktan sonra kızın sinsi ayaklarına kaydı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Nasıl olsa bir şey yapmayacaklar, böyle sürüngenler burada her yerde.

Ayrıca," diye ekledi utanarak, "tabağını bile almadım."

Tekrar ona baktı, alt dudağını yere bakmadan önce gözleri yüzünde gezindi. Caleb, aslında tek istediği gülümsemek olduğu halde yüzündeki endişe ifadesini korumaya çalıştı. Demek kız onu çekici buluyor diye düşündü.

Bu çekimin gerçekte ne anlama geldiğini daha sonra ya da çok geç fark etmiş olsalar bile, çoğu kadının bunu yaptığını düşünüyordu. Yine de bu tür naif, neredeyse masum tepkiler onu her zaman eğlendirmiştir. Onu izledi, bu kızı, bir o yana bir bu yana sürünürken yere bakmayı tercih etti.

Orada öylece durmuş, nazlı ve itaatkâr davranışının kaderini belirlediğinin farkında değilmiş gibi görünürken, Caleb onu öpmek istedi.

Kendini bu durumdan kurtarmak zorundaydı.

"Muhtemelen haklısın," diye içini çekti, empati kuran bir gülümsemeyle, "polis bir halta yaramazdı."

Hafifçe başını salladı, hâlâ gergin bir şekilde, hatta utangaç bir şekilde bir ayağından diğerine geçiyordu. "Hey, yapabilir misin-"

"Sanırım ben-" Bu kez gülümsemesinin yüzünü ele geçirmesine izin verdi.

"Özür dilerim, önce sen," diye fısıldadı yüzü güzelce kızarıırken. Sevimli, utangaç kız rolündeki performansı sarhoş ediciydi. Sanki boynunda 'Söz veriyorum, ne derssen yapacağım' yazılı bir tabela asılıydı.

Gerçekten gitmesi gerekiyor. Hemen şimdi. Ama bu çok eğlenceliydi. Sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. İnsanlar yakında gelecekti ama henüz değil.

"Hayır, lütfen, ne diyordunuz?" Parmaklarının arasında durmadan oynattığı simsiyah saçlarına baktı. Uzun, dalgalı ve yüzünü çerçevesiyordu. Uçları göğüslerinin tümseği üzerinde kıvrılıyordu. Avuçlarını oldukça güzel bir şekilde dolduracak göğüsler. Vücudu bir tepki vermeden önce düşüncesine bir son verdi.

Başını kaldırıp ona baktı. Yüzüne vuran güneş gözlerini kısmasına neden olmuştu. "Oh... um... bunun garip olduğunu biliyorum, az önce olanları düşünürsek... ama, otobüsümü kaçırdım ve," telaşla kelimeleri aceleyle çıkarmaya çalıştı, "iyi birine benziyorsun. Yani, bugün teslim etmem gereken projelerim var ve sanırım merak ediyorum... Beni okula bırakabilir misin?"

Gülümsemesi hainlikten başka bir şey değildi. Ve onunki o kadar büyüktü ki, güzel beyaz dişlerinin görebiliyordu. "Okul mu? Kaç yaşındasın sen?" Pembenin daha derin bir tonunda kızardı.

"On sekiz! Son sınıftayım, biliyorsun, bu yaz mezun oluyorum." Ona gülümsedi. Güneş hâlâ yüzündeydi ve ne zaman göz teması kursa gözlerini kısıyordu. "Neden?"

"Bir şey yok," diye yalan söyledi ve genç kızın saflığıyla oynadı, "sadece daha yaşlı görünüyorsun, hepsi bu."

Başka bir büyük gülümseme - daha da güzel beyaz

dişler. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

"Dinle, seni bırakmayı çok isterdim ama caddenin yukarısında bir arkadaşımla buluşacağım. Genelde ortak araba kullanırız ve 405'teki trafiğe göğüs germe sırası onda." Saatini kontrol etti. "Ve zaten geç kalıyorum." Kızın yüzü buruşurken içinde bir memnuniyet dalgası hissetti. *Hayır* kelimesiyle, *o kelimesiyle*. İstedikini elde edememek her zaman ilk dersti.

"Evet, hayır, elbette anlıyorum." Soğukkanlılıkla toparlandı ama yine de kızardı. Etkilenmemiş bir şekilde omuz silkti ve bakışları ondan uzaklaştı. "Annemden beni götürmesini isteyeceğim. Büyütülecek bir şey değil." Adam daha fazla başsağlığı dilemeye fırsat bulamadan, kız onun etrafından dolaştı ve kulaklığını taktı. "O adam konusunda bana yardım ettiğin için teşekkürler. Görüşmek üzere."

Kadın aceleyle uzaklaşırken, kulağına çalınan müziğı belli belirsiz duyabiliyordu. Müziğın sesinin utancını bastırarak kadar yüksek olup olmadığını merak etti.

"Görüşürüz," diye fısıldadı.

Arabasına doğru yürümeden önce kız köşeyi dönene kadar bekledi ve sonra cep telefonunu açarak direksiyona geçti. Yeni gelişı için gerekli ayarlamaların yapılması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BİR

Çok kötü bir baş ağrısıyla uyandım ve aynı anda iki şeyi fark ettim: Hava karanlıktı ve yalnız değildim. Hareket mi ediyorduk? Görüşüm bulanıktı, gözlerim neredeyse içgüdüsel olarak dengemi sağlamak ve tanıdık bir şeyi fark etmek için etrafımda döndü. Bir minibüsteydim, bedenim gelişigüzel bir şekilde yere saçılmıştı.

İrkilerek bir anda hareket etmeye çalıştım ama hareketlerimin yavaş ve etkisiz olduğunu fark ettim. Ellerim arkadan bağlanmıştı, bacaklarım serbestti ama kesinlikle ağırdı.

Yine karanlıkta gözlerimi odaklamaya çalıştım. Her iki arka cam da yoğun bir şekilde karartılmıştı ama kasvetli karanlıkta bile dört farklı şekli seçebiliyordum. Seslerinden erkek oldukları anlaşılıyordu. Birbirleriyle anlamadığım bir dilde konuşuyorlardı. Dinlediğimde, hızlı bir konuşma ve kesik tonlardan oluşan bir sel gibiydi. Zengin, çok yabancı bir şeydi... Orta Doğulu olabilirdi. Fark eder miydi?

Beynim evet dedi, bu bir bilgiydi. Sonra o küçük rahatlık da uçup gitti. Buzdağını görmek *Titanik*'in batmasını engellememişti.

İlk içgüdüm çılgılık atmaktı. En kötü kabusunuzun önünüzde oynandığını öğrendiğinizde yaptığınız şey budur. Ama bu dürtüyle çenemi sıktım. Gerçekten uyanık olduğumu bilmelerini istiyor muydum? Hayır.

Ben doğuştan aptal değilim. Yeterince film izledim, yeterince kitap okudum ve dikkatleri üzerime çekmenin yapabileceğim en kötü şey olduğunu bilecek kadar uzun süre boktan bir mahallede yaşadım - neredeyse her durumda. Kafamın içinden bir ses alaycı bir şekilde "O zaman burada ne işin var?" diye bağırdı. İrkildim.

Bu korkularımın en kötüsüydü, hasta bir piç tarafından bir minibüsle sürüklenmek, tecavüze uğramak, ölüme terk edilmek. Vücudumun değiştiğini fark ettiğim ilk günden beri sokaklarda bana tam olarak ne yapmak istediklerini söyleyen sapıkların sayısı hiç *de* az değildi. Dikkatli davranmıştım. Görünmez olmak için tüm kurallara uydum. Başımı eğdim, hızlı yürüdüm ve

Mantıklı giyinmiştim. Ve hala, kabusum beni bulmuştu. *Yine*. Kafamın içinde annemin bana ne yaptığımı soran sesini duyar gibiydim.

Onlardan dört tane vardı. Gözlerimden yaşlar aktı ve göğsümden bir inilti çıktı. Elimde değildi.

Birden etrafımdaki konuşmalar kesildi. Tek bir ses ya da hareket çıkarmamak için çabalasam da ciğerlerim nefes almak için çırpınıyor, paniğimin ritmiyle yükselip alçalıyordu. Uyanık olduğumu biliyorlardı. Dilim ağzımın içinde ağır ve kalın bir şekilde yatıyordu. Dürtüsel olarak, "Bırakın beni" diye bağırdım, sanki ölüyormuşum gibi, çünkü bildiğim kadarıyla ölüyordum. Sanki dışarıda biri beni dinleyecek, duyacak ve bir şeyler yapacakmış gibi çığlık attım. Başım zonkluyordu. "Yardım edin!"

Biri yardım etsin!"

Çılgınca çırpındım, adamlardan biri ellerimle yakalamaya çalışırken bacaklarım her yöne savruldu. Minibüs sallandıkça, beni esir alanların Arapça sesleri daha yüksek ve daha öfkeli çıkıyordu.

Sonunda ayağım adamın yüzüne sağlam bir şekilde çarptı. Minibüsün yan tarafına doğru düştü.

"Yardım edin!" Tekrar çığlık attım.

Öfkelenen aynı adam tekrar üzerime geldi ve bu sefer sol yanağıma çok sert bir şekilde vurdu. Bilincim kayboldu ama bedenimi tanımadan önce değil, şimdi hareketsiz ve tanımadığım dört adamın merhametinde. Asla tanımak istemediğim adamların.

Bir sonraki sefer kendime geldiğimde, başka bir adam bacaklarımı tutarken sert eller koltuk altlarıma saplandı. Minibüsten dışarı, gece havasına doğru sürükleniyordum. Saatlerdir dışarıda olmalıydım.

Başım o kadar çok zonkluyordu ki konuşamıyordum. Yüzümün sol tarafı sanki bir futbol topu çarpmış gibi hissediyordum ve sol gözümün dışarısını zorlukla görebiliyordum. Başım dönüyordu ve neredeyse hiç uyarı vermeden kustum. Beni bıraktılar ve ben de yan tarafıma yuvarlandım. Orada kuru bir şekilde yatarken, beni esir alanlar aralarında bağııyorlardı, anlamsız sesler, girip çıkan, kırık ve sarsıcı. Görüşüm parladı, berraklaştı ve sonra bulanıklaştı. Bu devam etti, bir eylem diğeri tetikledi.

Bir tane daha. Karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm, başımı kusmuğumun yanına koydum ve tekrar sızdım.

- - -

Bir süre sonra bilincimi ya da bilince benzer bir durumu yeniden kazandım. Sarsıldım. Her yerimde acı hissettim. Başım zonkluyordu, boynum yakıcı bir acıya dönüşecek kadar sertleşmişti ve daha da kötüsü, gözlerimi açmaya çalıştığımda açamadığımı fark ettim. Gözlerimin üzerinde bir göz bağı vardı.

Aniden aklıma geldi. Gıcırdayan lastikler. Metal gıcırtiları. Ayak sesleri. Koşmalar. Misk. Kir. Karanlık. Kusmuk. Rehine.

Tüm gücümü ve kararlılığımı toplayarak kendimi kaldırmaya çalıştım. Neden hareket edemiyordum? Uzuvarım kımıldamıyordu. Zihnim bedenime hareket etmesini söylüyordu ama bedenim yanıt vermiyordu. İçimden yeni bir panik dalgası geçti.

Gözyaşlarım kapalı kapaklarımın ardında yandı. En kötüsünden korkarak, başımı hareket ettirerek göz bağını çıkarmaya çalıştım. Boynumdan aşağı bir acı yayıldı ama başım neredeyse hiç kıpırdamadı. Bana ne yapmışlardı? Hareket etmeye çalışmayı bıraktım. Sadece düşün, dedim kendime, *hisset*.

Zihinsel bir değerlendirme yaptım. Başım bir yastığın üzerindeydi ve tüm vücudum yumuşak bir şeyin üzerindeydi, yani muhtemelen bir yataktaydım. İçimden bir ürperti geçti. Tenime değen giysileri hâlâ hissediyordum - bu iyiydi. Bileklerimin etrafındaki kumaş, ayak bileklerimin etrafındaki kumaş, yatağa bağlı olduğumu anlamak zor değildi. *Aman Tanrım!* Dudağımı ısırdım, ayak bileğime kadar uzanan eteğimin kumaşının kalçalarımın üzerinde durduğunu fark ettiğimde hıçkırıklarımı tuttum. Bacaklarım açıldı. Bana dokunmuşlar mıydı? *Kendine gel!* Derin bir nefes vererek bu düşüncüyü büyümeden durdurdum.

Sağlam hissediyordum, kayıp parmak yoktu. Mekanik olarak buraya, şimdiye odaklandım. Yetilerimin yerinde olduğunu bildiğimden, daha çok hıçkırığa benzeyen küçük bir rahatlama iç çekişi yaptım.

İşte o zaman sesini duydum.

"Güzel. Sonunda uyandın. Ciddi şekilde yaralandığını düşünmeye ." Bir erkek sesi duyunca vücudum dondu kaldı. Birden nefes almak için kendime talimat vermek zorunda kaldım. Ses ürkütücü derecede nazik ve endişeliydi... *Tanıdık* mıydı? Aksan, çınlamalardan anlayabildiğim kadarıyla Amerikan aksanıydı ama yine de bir tuhafılık vardı.

Korktuğum için çığlık atmam gerekirdi ama öylece donup kaldım. Odada oturuyordu; benim paniklememi izliyordu.

Birkaç dakika sonra sesim titredi, "Kimsin sen?" Cevap yok. "Neredeyim ben?" Kelimelerim ve sesim bir çeşit gecikmeye uğramış gibiydi, sanki sarhoş gibiydim.

Sessizlik. Bir sandalye gıcirtısı. Ayak sesleri. Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ben senin efendinim." Soğuk bir el terden sıırıslıklam olmuş alnıma bastırdı. Yine, rahatsız edici bir aşinalık hissi. Ama bu aptalcaydı. Aksanı olan birini tanıımıyordum. "Olmanı istediğim yerdesin."

"Seni tanıyor muyum?" Sesim hamdı, duygularımdan başka her şeyden arınmıştı. "Henüz değil."

Göz kapaklarımdın ardında dünya şiddetli kırmızı akıntılar halinde patladı; karanlık görüşüm adrenaline boğuldu. Asit korkusu, *Tehlike* taşıyan sinapslarımlı yiyip bitirdi. *Tehlike. Kaçın! Kaçın!* uzuvlarıma.

Zihnim her kas lifinin kasılması için inledi. Tüm kısıtlamalarla savaşmak için her şeyi irade ettim: Seğirdim.

Kendimi histerik ağlama nöbetlerine bıraktım. "Lütfen... bırak gideyim," diye inledim. "Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Korkarım bunu yapamam." Bir anda umutsuzluk denizi beni ezici dalgalarının altına sürükledi. Sesi pek çok şeyden yoksundu: şefkat, vurgu, duygu, ama eksik olmayan bir şey vardı ve o da kesinlikti. Bunu kabul edemezdim, onun kesinliğini.

Saçlarımlı alnımdan geriye doğru düzeltilti, içimi önseziyle dolduran samimi bir hareketti bu. Beni yatıştırmaya mı çalışıyordu? Neden?

Beni okşamaya devam ederken "Lütfen," diye bağırdım. Ağırlığını yatağın üzerinde hissettim ve kalbim tekledi.

"Yapamam," diye fısıldadı, "ve ... yapmak istemiyorum."

Bir an için sadece benim ağlayışım ve derin, acı dolu hıçkırıklarım onun açıklamasını takip eden sessizliği noktaladı. Karanlık her şeyi daha da dayanılmaz hale getirdi.

Onun nefes alışı, benim nefes alışı, birlikte, boşlukta.

"Ne yapacağımı söyleyeyim, seni çözeceğim ve bu şişlik ve çürükleri . Su dolu bir havuzun içinde uyanmanı istemedim. Yüzüne aldığın darbe için gerçekten üzgünüm," diyerek parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi, "ama sonuçlarını düşünmeden kavga edersen böyle olur."

"Bir su havuzu mu?" Titredim. "Suya girmek istemiyorum. Lütfen," diye yalvardım, "bırak gideyim." Sesi çok sakın, çok zarif, çok gerçekçiydi ve çok... *Kuzuların Sessizliği*'ndeki Hannibal Lector'u anımsatıyordu.

"Banyoya ihtiyacın var evcil hayvan." Bu onun korkunç cevabıydı. *Merhaba Clarice....*

Beni çözerken tek yapabildiğim ağlamaktı. Kollarım ve bacaklarım kaskatı kesilmiş ve uyuşmuştu: çok büyük, çok ağır, benim bir parçam olamayacak kadar uzakta hissediyordum. Tüm vücudum uyuyor muydu? Tekrar hareket etmeye çalıştım, vurmaya, tekmelemeye çalıştım. Ve yine çabalarım seğirme, sarsıntılı hareketler olarak yansıdı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde hareketsiz yatıyordum. Uyanmak istedim. Kaçmak istedim. Savaşmak istedim.

Ona zarar vermek istedim. Ama yapamadım.

Gözlerimi bağlamaya devam etti ve beni dikkatlice yataktan kaldırdı. Yükseldiğimi ve karanlığın içinde asılı kaldığımı hissettim. Ağır başım kolunun üzerine düştü. Kollarını hissedebiliyordum. Giysilerini tenimde hissedebiliyordum.

"Neden hareket edemiyorum?" Hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Sana küçük bir şey verdim. Merak etme, etkisi geçer." Korkmuş, karanlıkta kör, uzuvları benimkilere sarılmış, sesi bir doku, bir şekil aldı.

Başım gömleğinin kumaşına yaslanana kadar ağırlığımı kollarında kaydırды.

"Çırpınmayı bırak." Sesinin yüzeyinde bir eğlence vardı.

Çırpınışıımı durdurarak onunla ilgili ayrıntılara odaklanmaya çalıştım. Hissedilir derecede güçlüydü ve ağırlığıımı hiç zorlanmadan kaldırıyordu. Yanağımın altında göğsünün sert genişliğini hissedebiliyordum. Belli belirsiz sabun kokuyordu, belki hafif bir ter kokusu da vardı, hem belirgin hem de uzaktan tanıdık gelen erkeksi bir koku.

Çok yürümedik, sadece birkaç adım attık, ama benim için her an alternatif bir evrende, başka birinin bedeninde yaşadığım bir evrende sonsuzluk gibi görünüyordu. Ama beni pürüzsüz ve soğuk bir şeyin içine bıraktığı anda kendi gerçekliğim bana geri çarptı.

Panik beni yakaladı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Bir duraklama oldu, sonra eğlenen sesi duyuldu. "Sana söyledim, seni temizliyorum."

İlk soğuk su patlaması ayaklarıma çarptığında konuşmak için ağzımı açtım. İrkilerek ürkek bir çığlık attım. Vücudumu kenara doğru yuvarlayarak acınası bir şekilde küvetten çıkmaya çalıştığımda, su ısındı ve beni esir alan kişi beni tekrar küvete doğru çekti.

"Banyo yapmak istemiyorum. Bırakın beni." Gözbağını çıkarmaya çalıştım, uyuşuk kollarım amacıma karşı koyarken defalarca kendi yüzüme vurdum. Beni esir alan kişi kahkahasını bastırmak için korkunç bir iş çıkardı.

"İstemen umurumda değil, ihtiyacın var."

Ellerini omuzlarımda hissettim ve saldırmak için gücümü topladım. Kollarım gelişigüzel bir şekilde geriye savruldu ve sanırım yüzünde ya da boynunda bir yere indi. Parmakları saçlarımin arasından geçerek başımı garip bir açıyla geriye itti.

"Benim de sert oynamamı ister misin?" diye kulağıma karşı hırladı. Cevap vermediğimde parmaklarını kafa derimi karıncalandıracak kadar sıktı. "Soruma cevap ver."

"Hayır." Korku dolu bir hıçkırıkla fısıldadım.

Gecikmeden elini gevşetti. Parmaklarını saçlarımdan çekmeden önce kafa derime masaj yaptı. Bunun ürkütücülüğü karşısında ürperdim.

"Kıyafetlerini bir makasla keseceğim," dedi açıkça. "Telaşlanma."

Beni soyup boğmasını düşündükçe suyun sesi ve kalbimin atışları kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Neden?" Çılgınca haykırdım.

Parmakları gergin boğazımın sütunlarını okşadı. Korkudan titriyordum. Neler olduğunu görememekten nefret ediyordum, bu beni her şeyi *hissetmeye* zorluyordu.

Dudakları aniden kulağımın dibindeydi, yumuşak, dolgun ve istenmeyen. Boynumu büküp kaçmaya çalıştığımda daha da sokuldu. "Seni yavaşça soyabilirim, acele etmem, ama bu daha etkili olur."

"Benden uzak dur seni pislik!" *Bu benim sesim miydi?* Bu cesur versiyonumun gerçekten çenesini kapatması gerekiyordu. Beni öldürtecekti.

Bir intikam eylemi için hazırlandım ama hiç gelmedi. Onun yerine küçük bir ses patlaması duydum, sanki gülüyordu. *Ürkütücü orospu çocuğu.*

Gömleğimi yavaşça, dikkatlice kesti ve paniğimin tadını çıkarıp çıkarmadığını merak etmeme neden oldu.

Bu düşünce beni zihnimde bir yerlere götürdü ve gitmemek için kendimi zor tuttum. Sonra, eteğimi çıkardı.

Çırpınmama rağmen, çabalarım acınasıydı. Eğer kollarım yoluma çıkarsa, onları çok az bir çabayla tutuyordu. Eğer dizlerimi kaldırırsam, onları tekrar aşağı bastırıyordu.

Gider kapağını henüz küvetin içine koymamıştı, su yükselmliyordu. İç çamaşırlarımla orada otururken soğuk beni bunalıttı. Sütyenime uzandı ve ben nefes almayı bıraktım, sadece kontrolsüzce titriyordum.

"Sakin ol," dedi yatıştırıcı bir şekilde.

Hıçkırıklar arasında "Lütfen," diyebildim. "Lütfen, her ne yapman gerektiğini düşünüyorsan, yapma. Lütfen, bırak gideyim ve söylemeyeceğim, yemin ederim... Yemin ederim."

Bana cevap vermedi. Makası göğüslerimin arasına bastırdı ve sütyenimi kesti. Göğüslerimin dışarı kaydığını hissettim ve bir kez daha ağlamaya başladım.

"Hayır, hayır, bana *dokunma!*" Hemen meme uçlarımı yakaladı ve çimdikledi. Şok ve şaşkınlık içinde çılgık attım, hisler beni sardı.

Kulağıma doğru eğildi ve "ister misin?" diye fısıldadı. Başımı salladım, kelimeler bulamıyordum.

"Evet, lütfen?" meme uçlarımı daha sert çimdikledi.

"Evet! Lütfen!" Hıçkırarak ağladım.

"Uslu bir kız olacak mısın?" diye sordu, sesi bir kez daha, daha önce aktarmaya çalıştığı nezaketin aksine soğuk bir kayıtsızlıkla doluydu.

"Evet." Sıkılmış dişlerimin arasından sızlandım ve ellerimi onunkilerin üzerine koymayı başardım. Elleri çok büyüktü ve beni sıkıca tutuyordu. Ellerini çekmeye teşebbüs bile etmedim. Bırakmasına imkân yoktu.

"Aferin kızıma." Alaycı bir tavırla cevap verdi. Ama zavallı meme uçlarımın gitmesine izin vermeden önce, hassaslaşmış ve hassas tomurcukları avuç içleriyle ovuşturdu.

Kendimi onun daha merhametli tarafına boyun eğmeye zorladığım için gözyaşlarımın sonu yok gibiydi. Sessizce oturdum ve bir doz daha ceza almamaya çalıştım. Sütyenimden kalanları çıkarırken ve külotumu keserken, soğuk metalin cildime doğru kaydığını hissedebiliyordum, keskinliği kumaşı ve belki de çok ileri gidersem beni bile kesiyordu.

Vücuduma ancak sökülebilir bir duş başlığı olabilecek bir şey püskürttükten sonra nihayet küveti durdurdu. Su yeterince sıcaktı, açıkta kalan tenime değen havadan daha iyiydi ama hâlâ tek parça olduğum ve nispeten zarar görmediğim için rahatlayamayacak kadar dehşete düşmüştüm. Su ne zaman bir kesiğime ya da hasar gördüğünü fark etmediğim bir bölgeye değse canımı yakıyor, irkilmeme neden oluyordu.

Ağlamamı kontrol etmeye ve sakince konuşmaya çalıştım. "Lütfen şu göz bağını çıkarır mısın? Neler olduğunu görebilsem kendimi daha iyi hissedeceğim." Yutkundum, boğazım kurudu. "Bana zarar vermeyeceksin, değil mi?" Bir yanıt beklerken dişlerim takırdadı, hâlâ kördüm, hâlâ kapana kısılmıştım.

Bir an sessiz kaldı ama sonra şöyle dedi: "Gözbağını çıkarmamalısın. Seni incitmeye gelince, şimdilik sadece seni temizlemeyi planlıyordum. Ama davranışlarının sonuçları olduğunu, yanlış yaptığında cezalandırılacağını anla." Cevabımı beklemedi.

"O yüzden kıpırdama, canını yakmak zorunda kalmayayım."

Nane yaprakları ve lavanta kokan yumuşak bir sıvı sabunla vücudumu yıkamaya başladı. Karanlık bu kokuyla çiçek açtı; odayı doldurdu, tenimi sardı. Tıpkı sesi gibi. Bir zamanlar lavanta kokusundan hoşlanırdım. Artık değil, şimdi *nefret ediyordum*.

Göğüslerimin üzerinden geçtiğinde, bir kez daha ellerini ellerime hapsedmeye çalışma dürtüsüne karşı koyamadım. Tek kelime etmeden sabunlu ellerinden birini kurtardı ve ben diğerini bırakana kadar bileğimi sıktı.

Daha sonra, bacaklarımı kapatıp aralarını yıkamasına izin vermediğimde kalçamı tokatladı. Bu tarafım özeldi. Çocukluğumdan beri benden başka kimse görmemişti. Kimse dokunmamıştı; ben bile tam olarak keşfetmemiştim. Ve şimdi bir yabancı, bana zarar vermiş biri... benimle tanışıyordu. Kendimi tecavüze uğramış hissediyordum ve bu duygu unutmak için uzun süre uğraştığım geçmişimi anımsatıyordu. Mücadele ettim ama her dokunuşta, her istilada bedenim benden çok ona ait oluyordu. Titrememi durduramıyordum.

Ve sonra bitti. Durağı banyodan çıkardı, beni dışarı çekti, cildimi kuruladı, saçlarımı taradı, sıyrıklarına merhem sürdü ve giymem için bir bornoz verdi. Korkmuş, utanmış, bitkin ve kördüm ama yine de temiz hissettiğim için mutluydum - en azından dışarıdan.

Karşısında yardım almadan dururken sesi boynumda yumuşak bir esintiydi.

"Benimle gel."

Başka bir şey , elimi tutmasına ve beni banyodan dışarı çıkarmasına izin verdim.

OceanofPDF.com

İKİ

Caleb güzel esirini odanın ortasına doğru götürdü. Adımları tereddütlüydü, korkmuştu, sanki onu bir uçurumdan aşağı itmesini bekliyordu. Caleb onu ileriye doğru itti ama kız ona karşı geri çekildi. Bu onun için sorun değildi. Ona kalırsa bütün gece onu geri itebilirdi. Hiçbir direnç göstermeyerek kızın kendisine çarpmasına izin verdi, kız bir nefes verip sudan kaçan bir kedi gibi öne fırladığında kahkahasını zorlukla bastırdı. Ya da bu durumda, onun ereksiyonundan.

Caleb kollarını nazikçe kavramak için uzandığında kız hareketsiz kaldı, belli ki ileri ya da geri hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Şehvet yuvarlanıyordu. Sonunda onu parmaklarının arasına almış, kontrolü altına almıştı. Gözlerini kapadı, bir an için sersemlemişti.

Üç saat önce, o insan müsveddesi Jair'in omzuna asılmış bir şekilde gelmişti. Yara bere içindeydi, kirliydi, safra ve ter kokuyordu ama en kötüsü bu değildi.

İçlerinden biri, ki kim olduğunu merak etmesine gerek yoktu, onun yüzüne vurmuştu. Dudağındaki kanı, sol gözünü ve yanağını şişiren morluğu gördüğü anda omurgasından aşağıya bir sıcaklık yayıldı. O orospu çocuğunu oracıkta öldürme dürtüsüne direndi. Son çare olarak onu yaraladığından şüpheliydi. O bir kadındı, onu yatıştırmak ne kadar zor olabilirdi ki?

En azından yüzünü tekmelemeyi başarmıştı. Bunu görmek için para ödeyebilirdi.

Yumuşak ama derin nefeslerin sesi düşüncelerini şimdiki zamana döndürdü. Midesine ılık bir şekilde yerleşmiş olan arzu taşaklarına kadar indi ve acı verici bir şekilde sikini kaldırdı. Sol tarafına doğru kayarken parmaklarını omuzlarında gezdirdi. Ona daha iyi bakmak istiyordu. Pembe dudakları hafifçe aralanmış, içlerinden nefes fısıltıları yükseliyordu.

Caleb onun göz bağıni çözmekten, o şaşırtıcı gözlerine bakmaktan ve altında eriyene kadar onu öpmekten başka bir şey istemiyordu - ama oradan çok uzaktaydılar.

Bir şahin gibi, efendisinin kim olduğunu anlamak için karanlığa ihtiyacı vardı. Ona güvenmeyi, ona dayanmayı, ondan ne istediğini tahmin etmeyi öğrenecekti. Ve her efendi gibi o da itaati karşılığında onu ödüllendirecekti. Son derece katı olacaktı ama aynı zamanda olabildiğince adil de olacaktı. İntikamının aracını rastgele seçmemişti. Güzel bir itaatkâr seçmişti. Ve bir itaatkâr uyum sağlayamazsa, hayatta kalamazsa neydi?

Yakına eğildi, lavantanın altındaki teninin hafif kokusunu içine çekti. "Yüzün için biraz buz ister misin?" diye sordu. Adamın yumuşak ve alçak sesiyle keskin bir şekilde gerildi.

Bir an için komikti. Gergin, kör ve yön seçmekten aciz bir halde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Elini yüzüne götürdü ve adam onun gözbağını çıkarmak için can attığını biliyordu. Adam onaylamayan bir ses çıkardı ve kızın meraklı parmakları anında bornozunu kavramaya geri döndü.

Caleb acıma hissiyle onu bir kez daha yatağa doğru yönlendirmeye çalıştı. Caleb'in parmakları cüppesinin yakasına dolandığı ve bu sırada kendisinininkini sıyırdığı anda nefesi kesildi.

"Sakin ol tatlım, arkada bir şey var ve tekrar incinmeni istemem."

"Bana evcil hayvan deme." Titrek ama kesin bir emirdi.

Caleb tamamen hareketsiz kaldı. Kimse onunla bu şekilde konuşamazdı, hele de gözleri bağlı, neredeyse çıplak bir kadınla. Anında, yumuşak yanağı kabaca kendi yanağına bastırana kadar onu öne doğru çekti. Hırladı, "Sana ne istersem onu derim - *evcil hayvan*. Sen bana aitsin. Anladın mı?"

Yanağında onun küçük başını sallayışını hissetti ve kulağında onun küçük teslimiyet ciyaklamasını duydu.

"Güzel. Şimdi, Pet," diye onu birkaç santim geriye itti, "soruma cevap ver. Yüzüne buz koyayım mı, koymayayım mı?"

"E-evet," diye yanıtladı titrek bir sesle. Caleb bunun daha iyi olduğunu düşündü ama henüz karar vermemişti.

"E-evet?" diye alay etti. Caleb emin bir şekilde ona doğru bastırdı, cüssesiyle ona hükmediyordu. "Lütfen demeyi biliyor musun?"

Sanki gözleri bağlıymış da onu görebiliyormuş gibi başını iki yana salladı ve yüzünü buruşturarak dolgun ağzını buruşturdu. Gülecekti ama o an birdenbire komik olmaktan çıktı. Kadının dizi adamın kasıklarına *sertçe* çarptı. Kadınların erkeklerin taşaklarına tekme atma olayı neydi? Zonklayıcı ağrı yukarı doğru süzüldü, bağırsaklarını düğümledi, vücudunu kamburlaştırdı. Yediği yemek her neyse, geri gelmekle tehdit ediyordu.

Yukarıda, tutsağı bir cehennem kedisi gibi dövüşmeye devam ediyordu. Onu cübbesinden kurtarmaya çalışırken tırnakları ellerine batıyordu. Bu başarısız olduğunda, çılgın dirsekleri tekrar tekrar kürek kemiklerinin arasına indi. Adam bir nefes almayı başardı ama onun kulaklarına muhtemelen hayvani bir hırıltı gibi geliyordu.

"Bırak beni, seni lanet olası pislik. Bırak beni." Çılgınca hıçkırıklar ve çığlıklar arasında bağırdı. Adamın pençesinde dönüp duruyor, adamın bornozunu tutuşunu zayıflatıyordu. Onu kontrol altına almak zorundaydı, yoksa kendini onun intikamından çok daha kötü bir duruma sokacaktı.

İyice sinirlenen Caleb kendini ayağa kalkmaya zorladı. Kadının üzerinde yükselen öfkeli gözleri onunkilerle buluştu.

Gözbağını çıkarmıştı ve şimdi tamamen hareketsiz durmuş, korku ve şok karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu. Gözünü kırpmadı, konuşmadı, nefes almadı, sadece baktı.

O da ona baktı.

Onu etrafında döndürdü ve kollarını iki yanına sıkıştırdı. Kollarını kızın etrafında sıkarak ciğerlerindeki havayı zorlarken öfkeden deliye dönmüştü.

"Sen mi?" Soru dudaklarından bir hava hücumuyla kayıp gitti. Bu tek kelime, bir umutsuzluk dalgası ve alttan gelen bir öfke dalgası üzerinde yükseliyor gibiydi. Bu tuhaf anın geleceğini biliyordu. Artık onun kahramanı değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Nefes almak için çırpınıyor, bir köpek gibi nefes nefese kalıyordu ve bu fikir onu hafifçe eğlendiriyordu.

"Siktir!" diye haykırdı adam, kızın kafası burnuna sağlam bir şekilde çarpınca. İlgüdüsel olarak onu serbest bıraktı, parmakları burnunun iki yanına bastırdı.

Hızla hareket etti, uzun siyah saçları ve bornozu yatak odasının kapısına doğru uçuştı.

Caleb göğsünün derinliklerinde homurdandı. Ona doğru hamle yaparak bornozunu avuçladı ama geri çekildiğinde kız kumaştan dışarı fırladı. Genç kızın teni duyularına saldırdı.

Elleri yatak odasının kapısına ulaşır kapıyı kilitli bulduğunda, adamın parmakları kadının saçlarına saplandı ve bir yumruk yaptı. Sertçe geri çekti ve kadının geriye doğru yere yuvarlanmasına neden oldu.

Artık onun canlılığını hafife almıyor ve çırpınan uzuvlarıyla eğlenmiyordu, tam olarak üzerine oturdu.

"Hayır!" diye umutsuzca bağırdı, dizleri bir kez daha adamın kasıklarını arıyor, tırnakları yüzüne batmaya odaklanmıştı.

"Dövüşmeyi seviyorsun, değil mi?" Gülümsedi. "Ben de dövüşmeyi severim." Düşündüğünden daha fazla bir çabayla bacaklarını onunkilere doladı ve sol eliyle bileklerini başının üzerinde tuttu.

"Siktir git," diye soludu, göğsü meydan okurcasına yükseliyordu. Tüm vücudu onun altında gergindi; kasları pes etmek istemeyerek savaşıyordu ama bu enerji patlaması ona pahalıya patlamıştı. Gözleri vahşi ve çılgındı ama zayıflıyordu. Artık onu kolayca tutuyordu.

Yavaşça, onun sıcak, titreyen vücudunun kendisine bu kadar yakın bir şekilde bastırıldığının farkına varması, onu sarhoş ederek duyularını doldurdu. Kadının narin amcığı adamın karnına yaslanmıştı ve sadece gömleğinin yumuşak kumaşı onu kadından ayırıyordu. Dolgun ve kesinlikle sıcak göğüsleri göğsünün altında kabarıyordu. Hemen altlarında kalbinin küt küt attığını hissetti. Çırpınırken, sıcak teni daha büyük bir sürtünmeyle ona doğru hareket etti. Neredeyse dayanamayacağı kadar fazlaydı. Neredeyse.

Kadının bileklerini sol eliyle tutarak ayağa kalktı ve önce sağ göğsünün alt tarafına avucuyla, sonra da sol göğsünün alt tarafına elinin tersiyle vurdu. Anında boğazından boğuk hıçkırıklar fışkırdı.

"Hoşuna gitti mi?" Caleb havladı. Tekrar göğüslerine vurdu, tekrar, tekrar ve tekrar, ta ki tüm vücudu gevşeyene, altındaki her kasın gevşediğini hissedene ve kadın kolunun kıvrımına doğru ağlayana kadar.

"Lütfen. Lütfen dur," diye mırıldandı, "Lütfen."

Onun altında sıcaktı, çözülmüştü ve korkuyordu. Dudakları hızla, sessizce kıpırdadı ve Caleb'in duymasını istemediği sözcükler döküldü. Caleb kalın kalın yutkundu, eski anılar yeniden canlandı. Gözlerini kırptırdı, onları kilit altına geri itti. Bunca yıldan sonra genellikle hızlı ve kolayca yapılan bir refleks. Ama bu kez hissetti, kadının korkusu ve onun tutkusu birbirine karıştığı kadar savaştı da, havayı tıkadı ve odayı doldurdu. Sanki yeni bir insan yaratıyor, onlarla birlikte nefes alıyor ve onları izliyor, anı istila ediyordu.

Öfkesi buharlaştı. Kızın güzel göğüslerine baktı; vurduğu yer pembeleşmişti ama kalıcı bir iz bırakmayacaktı. Zekice, kızın bileklerini serbest bıraktı.

Başparmağı bilinçsizce tutuşunun kırmızı izini düzeltmeye çalıştı. Kaşlarını çatarak ona baktı.

Sürprizlerin bittiğini umuyordu.

Adamın bileklerini kavrayışının gevşediğini hissettiği anda avuçlarını göğüslerinin üzerinde birleştirdi. İlk başta alçakgönüllü olmaya çalıştığını düşündü ama yoğuran parmakları daha çok acıyı hafifletmekle ilgilendiğini gösteriyordu.

O da gözlerini kapalı tuttu, adamın kalçalarının üzerine çıktığını fark etmek istemiyordu. Çoğu insan kötü bir şeyin geldiğini görmek istemezdi. O an belki de dayanılmaz derecede kötüydü çünkü onu tanıdı. Adam onun gözlerindeki ihanet ifadesini fark etmişti. Bunu aşmak zorundaydı - aşmıştı.

Esirini bastıran Caleb ağırlığını yavaşça kaldırdı ve üzerinde durdu. Sert olmalıydı, böyle açık bir meydan okuma hareketinin hızlı ve kapsamlı bir cezadan başka bir şeyle karşılanacağına dair hiçbir belirti olamazdı. Botunun ucuyla kızın güzelce yuvarlatılmış ve esnek kıvrımlı poposunu itti. "Ayağa kalk." Sesi emrediciydi. Hiçbir şeye aldırmiyordu.

Tartışma ya da yanlış anlaşılma. Vücudu adamın sesiyle irkildi ama hareket etmeyi reddetti.

"Kalk yoksa senin yerine ben yapmak zorunda kalacağım. İnan bana, bunu istemezsin." Direnme isteğine rağmen sağ elini göğsünden çekti ve kendini yukarı itmeye çalıştı.

Ağırlığını yavaşça koluna verdi, ancak zorlandığı kolunun sarsılmasından ve yere yığılmasından .

"Aferin kızım, yapabilirsin... kalk."

Ona yardım edebilirdi ama ders kaybolacaktı. Bir köleyi eğitmek söz konusu olduğunda dört ay çok uzun bir süre değildi. Onu şımartacak zamanı yoktu. Hayatta kalma içgüdüleri ne kadar çabuk devreye girerse o kadar iyiydi - ve kızın onu taşaklarından tekmelemeye çalıştığı türden bir şeyi kastetmiyordu.

Bu evde birlikte altı haftaları vardı. Onları çocukça maskaralıkları savuşturmak için harcamayacaktı.

Ona kaşlarını çattı, bir bakışa olabildiğince nefret enjekte etti. Caleb gülümseme dürtüsüne direndi. Artık onun sevimli olduğunu düşünmediğini tahmin ediyordu. Güzeldi. Şirinlik korkaklar içindi.

Gücünü toplayarak elinin topuğunu halıya bastırdı ve dirseğini düzeltti. Nefes almakta zorlanıyordu, gözleri acıyla irkilmişti ama gözyaşları kurumuştı. Kendini dört ayak üzerine zorlayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Tamamen ayağa kalkan Caleb, onun sert itirazlarına aldırmadan ona doğru uzandı. Kolunu onun kurtardı ama gözlerini yere dikmeye devam etti. Caleb sinirlendi ama buna izin verdi ve dokunmadan onu yatağa doğru yönlendirdi.

Yatağın kenarında tehlikeli bir şekilde oturuyordu, elleri göğüslerini örtüyordu ve başı öne eğikti, onu karışık abanoz dalgalarından oluşan bir tülün içinde saklıyordu. Caleb onun yanına oturdu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırma dürtüsüne direndi. Şimdilik ondan saklanabilirdi, sadece sakinleşene kadar.

"Şimdi," dedi hoş bir şekilde, "yüzünüz için biraz buz ister misiniz, istemez misiniz?"

Kadından yayılan ürpertici öfkeyi neredeyse hissedebiliyordu. Korku değil de öfke mi? Zihninde bunu zar zor bağdaştırabiliyordu. Biraz öfke beklese de, kadının henüz çıplaklığını kabul etmemiş olmasını özellikle tuhaf bulmuştu. Kızgın olmaktan çok korkmuş olması gerekmez miydi?

Onun gözüne girmek için yalvarması gerekmez miydi? Ona verdiği tepkiler, alışlagelmiş ve tahmin edilebilir çizgiler arasında kalmayı reddediyordu. Merak uyandırıcı olduğu kadar şaşırtıcıydı da. "Eee?"

Sonunda, sıkıldığı dişlerinin arasında kendini zorlayarak şu sözleri söyledi:

"Evet.

Lütfen."

Kendini tutamadı, güldü. "Şimdi, bu çok mu zordu?"

Çenesi gözle görülür bir şekilde gerildi ama sessiz kaldı, gözleri morarmış dizlerine sabitlenmişti. İyi, diye düşündü Caleb, kendini gayet iyi ifade etmişti.

Ayağa kalkarak kapıya doğru döndü, ancak bir adım atar atmaz kadının gergin sesini arkasında duydu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu içi boş bir şekilde.

Döndü, dudaklarında alaycı bir gülümseme oynatıyordu. Bir sebep istiyordu. Seri katillerin sebepleri vardı. Sebepler fark etmezdi.

Devam etti, "Sokaktaki o gün yüzünden mi? Çünkü ben..." Sertçe yutkundu ve Caleb bunun ağlamamaya çalıştığı için olduğunu biliyordu. "Seninle flört ettiğim için mi? Bunu kendime ben mi yaptım?" Asil çabasına rağmen, sağ yanağından aşağı şişman bir gözyaşı kaydı.

O anda Caleb ona herhangi bir yabancı yaratığa baktığı gibi bakmaktan kendini alamadı.

objektif ama doyumsuz bir meraklı.

"Hayır," diye yalan söyledi, "o günle hiçbir ilgisi yok." Onun yalan söylemesine ihtiyacı vardı; Caleb bunu anlıyordu.

Bazen nazik bir yalan, acı bir gerçeğin ağırlığını ortadan kaldırmak için yeterliydi.

Bu senin hatan değil.

Belki de kendine yalan söylemesi gerekiyordu, çünkü o gün onu istediğini hatırlıyordu ve bunu göreviyle ilgili nedenlerden dolayı yapmamıştı.

"Gidip sana biraz buz getireyim. Sen de biraz aspirin alabilirsin." Kilitte çevrilen bir anahtarın sesiyle ikisi de irkildi.

Jair rahatça odaya girdi ve Caleb öfkesini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. "Burada ne halt ediyorsun?" Jair'in sarhoş olduğu belliydi ve bu onu daha tehlikeli yapıyordu. Jair'in gözleri öfkeyle parladı ve yatakta sinmiş halde yatan kıza doğru yürümeye başladı. Gözleri kızın çıplak vücudunu taradı ve dudakları açgözlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Görüyorum ki küçük sürtük uyanmış."

Kız korkmuştu, gerçekten korkmuştu. Yatağın üst kısmına kadar sokulmuş, elleri ve saçlarıyla kendini örtmüş, yorganı vücudunun altından çekmeye çalışıyordu. Yatakta birlikte oldukları süre boyunca kızın kendisine bu şekilde tepki olması dikkatini çekti.

Ondan korkmaktan çok sinirlenmiş gibi görünüyordu ama ancak göz bağı çözüldükten ve onun kim olduğunu anladıktan sonra. Bu iki anlama gelebilirdi: Birincisi, çok kısa süren karşılaşmalarına dayanarak onu tanıdığını hissetti ya da ikincisi, onu tehdit edici bulmadı. Her iki durumda da, düşünce süreci saçma görünüyordu.

Caleb, kızı aynı anda hem öldürmek hem de becermek istiyormuş gibi bakan Jair'e ters ters baktı. Jair hakkında bildiklerine bakılırsa, tam olarak istediği şey de buydu.

Burada bir test vardı.

Caleb kendini Jair'e önemliymiş gibi bakmaya zorladı, "Şey, bu ismi seçeceğimden emin değilim ama evet, uyandı." Caleb soğukkanlılıkla omzunun üzerinden kıza baktı, sadece belli belirsiz bir bakıştı. Kızın yalvaran ifadesini hemen fark etti ve ekledi, "Ve oldukça dinç." Gülümsedi.

Jair'in yüzünde ihtiyaç ve şehvet kontrolsüzdü ve Caleb onun gibi erkeklerin korkmuş kızlara ne yapmayı hayal ettiklerini çok iyi biliyordu. Jair tereddüt etmeden yatağa doğru sendeledi ve pis elini kızın ayak bileğine dolayarak çekti. Kız çığlık attı ve yatağın direğine yapıştı.

Caleb hızla döndü ve onu belinden yakalayıp yatağın ayakucuna doğru sürükledi. Onu kollarının arasına aldı ve sırtı yatak başlığına dayalı, sol ayağı yere basar şekilde rahatça oturdu. Kız onun kucağına atladı ve yüzünü gömleğine gömdü.

Göğsüne yaslanan kızın çılgınca, yalvaran hıçkırıkları tüm vücudunu titretti. Onu koruma olarak mı kullanıyordu? *İlginç.*

Kadının tırnakları kaburgalarına keskin bir şekilde batınca Caleb irkildi. Hızlıca ve ustalıkla parmaklarını gömleğinden kurtardı ve bileklerini yakaladı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..." tekrar tekrar dudaklarından dökülürken, bir kez daha onun kollarına sığınmaya çalıştı. Bu düşünceden aniden rahatsız olan Caleb, kızın kendi momentumunu kullanarak onu kollarında döndürdü. Kızın bileğini göğüslerinin arasında sabitledikten sonra onu sıkıca kendine doğru tuttu.

Jair kızın ayak bileklerine doğru bir hamle daha yaptı.

"Hayır," dedi Caleb sakince. "Senin görevin onu benim için almaktır, ona vurmak değil, *ya da* onu becer."

"Bu *saçmalık* Caleb!" Jair öfkeyle bağırdı, kalın aksanı sesinin barbarca çıkmasına neden oluyordu.

"O küçük sürtük suratıma tekme attı ve ben ona tokat atmaktan fazlasını yapabilirdim. Bunun için bir şey almalıyım."

Adının duyulmasıyla Caleb'in tutuşu, kollarındaki kızın tüm hıçkırıklarını boğacak kadar şiddetlendi. Ardından gelen sessizlik, Caleb'in bakışlarındaki öfkeyi etkili bir şekilde noktaladı. Jair'in ne yaptığını anlaması bir anını aldı. Jair'in gözlerindeki perde tam olarak aralandı ve sarhoş sersemliği bir anlığına da olsa dağıldı. Ve bu yeterliydi. Caleb, Arap'ın kıza adını söylerken yaptığı hatayı anladığını görebiliyordu.

Birden kollarındaki soluk kalmış kıızı hatırlayan Caleb elini gevşetti. Nefes üstüne nefes alıyordu, ciğerlerine hava almakla o kadar ilgiliydi ki bir an için ağlamaya devam etmeyi unutmuş gibiydi. Caleb'in gergin kolları arasında tutsağı boğuk, miyavlayan sesler çıkarıyordu ama Caleb onu güvende olduğuna ikna etmek için hiçbir çaba göstermedi.

Caleb boştaki eliyle kadının çenesine uzandı ve Jair'in görebilmesi için yukarı kaldırdı. "Bunun iyileşmesi haftalar sürebilir." Öfkesi yükselirken parmakları kızın yüzüne gömüldü.

Oda gerginlikle doldu ve sonra sessizlik kızın hıçkırık sesleriyle bozuldu.

"Kahretsin," diye iç geçirdi, "Haklısın." Durakladı ve sıkılmış çenesinin arasından ekledi: "Refik'e söyleme. Bir daha olmayacak."

Adam görüldüğü kadar aptal değildi. Kıza vurmanın işlediği suçların en küçüğü olduğunu biliyordu. Kıza ismini teklif etmişti. İsimlerin gücü vardır. Jair yaptığıнын ona pahalıya mal olacağını biliyor olmalıydı. Eğer bilmiyorsa, Caleb bundan emin olmak zorundaydı. En yüksek teklifi verene açık bir paralı asker olarak Jair'in ekmeği ve yağı, üst düzey zevk kölelerinin satın alınması ve korunmasıyla kazanılıyordu. Bu çocukça hatalar hakkında tek kelime ederse *sözleşmeleri* kururdu. Ve Jair'in Caleb'le yattığına dair tek bir kelime Rafiq, *Jair*'in tercihen çölde bir yerde kurumasını sağlardı. Yine de Caleb'in herhangi birinden korunmaya ihtiyacı olduğu fikri, Rafiq'in hafife almadığı bir hakaretti. "Ben kendimin adamıyım *Jair*," diye zehirli bir sesle konuştu, "Seni birkaç adımda öldürebilecekken neden binlerce kilometre öteden Rafiq'ten korkasın ki?"

Jair sertleşti ama çenesini kapalı tuttu.

Oh evet, diye düşündü Caleb, sen benim sürtüğümsün. Caleb'in sesi arsenikle karışık şeker gibiydi, "Şimdi *lütfe*n... gidip misafirimize biraz aspirin ve buz torbası getirin. Görünüşe göre başı epey ağrıyor."

Jair başka bir şey söylemeden odadan çıktı, vücudunda gerginlik vardı ve Caleb gülümsedi.

Yalnız kaldığında, Caleb'in kollarındaki kız tamamen yıkıldı. "Lütfe'n, lütfe'n, size yalvarıyorum, bana zarar vermesine izin vermeyin. Yemin ederim artık dövüşmeyeceğim."

Caleb sinirlenerek alaycı bir kahkaha attı, "Şimdi de dövüşmeyi sevmiyor musun? Sana zarar *vermeyeceğimi* nereden çıkardın?"

Hıçkırıkların arasından duydu, "Yapmayacağını söylemiştin. *Lütfen* yapma." 'Lütfen' kelimesine vurgu yaptı. Caleb onun saçlarına bir gülümseme sakladı.

Artık güzel kıvrımlarını Jair'e göstermek istemeyen adam, yorganın ucunu almak için esirinin üzerine eğildi. Bunu yaparken, onu yüzüstü yatağa bastırdı ve inanılmaz sertlikteki aleti poposuna bastırdı. Kadın o kadar şiddetli titriyordu ki Caleb vücudunun buna nasıl dayanabildiğini merak etti. Bileklerini serbest bıraktı ve vücudunu örttü. "Sakinleşmelisin tatlım. Şoka girmeni istemiyorum." Kız yanıt olarak sadece inledi.

Caleb güldü ve onun saçlarını okşadı, "Sana söz veriyorum tatlım, eğer dediklerimi yaparsan, her zaman düşündüğünden daha iyi olacaksın."

Jair elinde Caleb'in istediği eşyalarla geri döndü. Esirinin titremesi şiddetlendi.

Hâlâ kızgın olduğu belli olan Jair, Caleb'e aspirini fırlattı. "Başka bir şey var mı?" dedi ısırarak.

Bir eliyle şişeyi yakalayan Caleb başını salladı ve tsk-tsk diye bir ses çıkardı. Cebinden bir aspirin ve benzer görünümlü başka bir hap çıkardı. Jair'e yaklaşması için bir işaret yaptı ve hapları uzattı.

"Bu kadar hassas olma Jair. Bu seni sadece daha itici yapıyor." Jair hırladı. "Ama eminim misafirimiz senin çok hoş olduğunu düşünüyordur. Ona zarar vermediğin sürece iyi davranmayı kabul etti." Battaniyenin altında titremesi tamamen durdu, vücudu birden yay gibi gerildi.

Yataktan ayağa kalktı. "Hadi, iyi davran. Getirdiğin hediyeleri ona sun."

Jair, Caleb'e şüpheli bir bakış attı ama yatağa yaklaşıp su bardağını uzattı.

Gözleri kocaman açılmıştı ve Caleb'in artık anlayamadığı bir ıstırapla doluydu.

"Devam et, evcil hayvan." Bu lakabı kullanmaya özen gösterdi ve kızın gözleri kendi gözlerine kaydığında yüz ifadesinin artık öfke değil, uygun bir korku olduğunu görünce şaşırmadı.

Jair başka bir yorum yapmayınca, titreyen eli nihayet haplara ve bardağa uzandı. Jair'e dokunmamaya son derece dikkat ediyordu. Bu akıllıcaydı. Yutkunurken bardak dişlerine çarptı ama hiç dökmemeyi başardı.

Bardak boşaldığında onu Jair'e geri uzattı, yine parmaklarıyla temas etmemeye dikkat etti. Gözleri onun yanından Caleb'e doğru bakıyordu. Oldukça acınasıydılar.

"Şükret orospu," diye tükürdü Jair, kadın cenin pozisyonuna geçtiğinde. Caleb kaşlarını çatı ama sözün geçmesine izin verdi.

Gözleri bir kez daha Caleb'in gözlerinde yönünü aradı ve sonunda yorganı daha sıkı bir şekilde kendine çekmeden önce güçsüzce "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Caleb'in küçümseyen bakışları karşısında Jair odadan çıktı. Ve Caleb bir kez daha şaşkınlık verici kazancıyla baş başa kaldı. Yatağın üzerindeki pamukla kaplı kütleye dikkatle yaklaştı, oturdu ve yüzüne doğru eğildi. "Çok gururlusun," diye fısıldadı. "Ben ne kadar nazik davrandıysam, sen de o kadar şımarık davrandın. Ama sana tecavüz edecek bir adam için itaatten başka bir şey göstermiyorsun... bu çok şey anlatıyor."

"Git kendini becer," diye küçük, hırıltılı bir cevap verdi.

Bir kahkaha patlattı. "İlginç değilsen bir hiçsin." Ve gerçek de buydu. Nedense bunu en başından beri biliyordu ama yine de bunu beklemiyordu.

Kahkahası yavaşça azaldı ve bir sonraki konuşmasında sesi soğuk ama kadife gibiydi: "Ama biliyorsun... *Seni* becermeyi tercih ederim."

Pamuk tümseği seğirdi ve sonra şiddetli bir şekilde kıvrıldı ve sanki onu durdurmaya yetecekmiş gibi yorganı göğsüne doğru kavrayarak geriye doğru koşmaya başladı. Gülmekten kendini alamadı. Kızın gözleri ona hançer gibi saplanmıştı ama göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordu.

Midesi boştu ve ilaçlar hızla etki ediyordu. Ona verdiği dozu düşünürsek, uçurtma gibi uçuyordu. Ama şirindi.

Başı öne eğildi ama sarsak hareketlerle kendini toparlayarak çabucak kaldırdı. Kendini kısa bir süre de olsa gülümserken buldu. "Benim... sorunum... ne?" diye mırıldandı. Vücudu kendi iradesi dışında gevşiyordu. Ve mücadele etmeye, uyuşturucuyla savaşmaya devam etti.

"Şimdi uyuyacaksın tatlım," dedi basitçe.

"Ne? Neden?" Gözleri şoktan komik bir şekilde açılmıştı ve dudaklarını çekiştiriyordu. "Yüzüm uyuştı, uyuştı, uyuştı." Garip bir kıkırdama çıkardı, ama kısa süre sonra ağır nefes alıp vermeye dönuştü.

Kapıya doğru yürüdü, yavaş gülümsemesi kendisine rağmen yukarı doğru kıvrılıyordu.

OceanofPDF.com

ÜÇ

Bir fahişe olduğum konusunda ilk kez uyarıldığımda yedi yaşındaydım. Babamla geçirdiğim çok az zamandan biriydi ve bunu çok net hatırlıyorum çünkü beni korkutmuştu.

Mavi Lagün'e Dönüş'ü izliyorduk ve Lilly karakteri bacaklarının arasında bulduğu kan yüzünden paniklemişti. Ne olduğunu anlayamayacak kadar küçük olduğum için babama sordum. "Kadınlar pis fahişelerdir ve kirli kanla doludurlar, bu yüzden her ay bu kandan kurtulmaları gerekir" dedi.

Korku dolu bir sessizliğe gömülmüştüm. Kanımın boşaltıldığını, derimin kemiklerime kadar büzüldüğünü hayal ettim. "Ben bir kadın mıyım baba?"

Babam rom ve kolasından derin derin içti, "Bir gün olacaksın."

Kan kaybından ölmenin dehşetini hayal ederken gözlerim yaşlarla doldu, "Nasıl daha fazla kan alabilirim?"

Babam gülümsedi ve bana sarıldı. Nefesindeki likör kokusu beni her zaman rahatlatıyordu, "Yapacaksın bebeğim... Sadece fahişe olma."

Babamı sıktım, "Yapmayacağım!" Arkama yaslandım ve onun sarhoş gözlerine baktım, "Ama fahişe nedir?"

Babam güldü, "Annene sor" dedi.

Hiç anlatmadım. Anneme babamın söylediği şeylerden hiç bahsetmedim, ancak beni eve her getirdiğinde sordu. İçgüdüsel olarak, eğer anlatırsam sadece kavga edeceklerini biliyordum.

İki yıl sonra, dokuzuncu yaş günümde ilk regl dönemimi yaşadım ve annemin doktor çağırması için acınası bir şekilde ağladım. Bunun yerine banyoya daldı ve sorunun ne olduğunu öğrenmek istedi. Vücuduma yayılan utançla ona baktım ve "Ben bir fahişeyim" diye fısıldadım.

Babamı tekrar görmeden önce on üç yaşımdaydım. Ve o zamana kadar 'fahişe'nin ne olduğunu çok iyi anlamıştım.

Annem genç yaşta aşık olduğu ve bana hamile kaldığı için bir 'fahişe' olmuştu...

ve erkek kardeşim... ve kız kardeşim... ve diğer kız kardeşim... ve diğer erkek kardeşim... ve diğerleri. Kaderimde onun yüzünden bir fahişe olmak vardı. Görünüşe göre fahişelik kanımda vardı, kirli kanımda.

Büyükannem ve büyükbabam buna inanıyordu; halam da inanıyordu, kocaları ve çocukları da.

Annem kardeşlerinin en küçüğüydü ve onların fikirleri onun için çok önemliydi. En önemlisi de buna inanıyordu. *Beni* buna inandırdı.

Bana boydan elbiseler giydirir, makyaj yapmamı, küpe takmamı ya da saçıma toka takmaktan daha egzotik bir şey takmamı yasaklardı. Erkek kardeşlerimle ya da erkek kuzenlerimle oynayamazdım. Babamın kucağına oturamazdım. Tüm bunlar içimdeki fahişeyi uzak tutmak içindi.

On üç yaşıma geldiğimde ailemin *Put a Manifestosu*'ndan bıkmıştım. Her fırsatta isyan ediyordum. Arkadaşlarımdan ödünç şortlar, etekler ve tişörtler aldım. Doğum günü kartlarından ve annemin bir sonraki erkek arkadaşını aramak için dışarı çıktığında bebek bakıcılığı yapmam için ara sıra verdiği burstan biriktirdiğim parayla renkli dudak parlaticısı ve tırnak cilası alıyordum.

Annem bunları ne zaman odamda bulsa öfke nöbetlerine kapılırdı.

"*Disgraciada!*" diye bağırır, çaldığım eşyaları kafama fırlatırdı. Onun gözünde bir utanç kaynağıydım. "Arkamdan yaptığın şey bu mu? Bunu giyiyorsun... bunu... hiçbir şey! Göğüslerini ve bacaklarını sokak çöpü gibi gösteriyorsun!"

Sinirlendiğimde hep ağlarım, duygularıma yenik düşerim, yüzümdeki sızıntıyı ya da ağzımı kontrol edemem, "Siktir git anne. Siktir git! Fahişe olan sensin, ben değil. Ben sadece..." Hıçkırarak ağladım, "Sadece yaşıtım diğer kızlar gibi giyinmek istiyorum. Senin hatalarının bedelini ödemekten bıktım. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Annemin gözleri yaşlarla ve öfkeyle doldu, "Biliyor musun Livvie, benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun," diye yutkundu, "ama değilsin. Birbirimize sandığından daha çok benziyoruz ve..."

Sana söylüyorum... Bir fahişe gibi davranırsan, sana da öyle davranılır."

Eşyalarımı bir çöp torbasında toplarken yüksek sesle ağladım. "O kıyafetler arkadaşlarıma ait!"

"Onlar artık senin arkadaşın değil. arkadaşlara ihtiyacın yok." "Senden nefret ediyorum!"

"Hmm, şey... Şu anda ben de senden nefret ediyorum. Senin gibi bir velet için her şeyimi feda ettim."

- - -

Nefes nefese ve şaşkın bir halde uyandım, rüyanın kenarları dağılmıştı ama dehşeti dağılmamıştı.

içimde kaldı. Karanlık o kadar ki, bir an için kâbustan uyanmadığımı sandım. Sonra yavaş yavaş, kare kare, hepsi bana geri geldi. Ve her kare kataloglanıp zihinsel kütüphanemde saklandıkça, bu kabusun gerçek olduğu, *benim gerçekliğim* olduğu gibi zayıf ama büyüyen bir kavram yerleşti. Birden kendimi rüyayı özlerken buldum. Herhangi bir kâbus bundan daha iyi olabilirdi.

Kalbim yeni derinliklere battı, gözlerim karanlıkta yanıyordu. Etrafıma dikkatle baktım, tanıdık nesneler fark ettim ama hiçbirisi bana ait değildi. Pus dağılıp, soğuk ve sert gerçekliğe dönüştükçe, *gerçekten kaçırıldığımı* düşündüm. Neonlarla yazılmış bu kelimeler kafama sertçe çarptı. Tekrar etrafıma bakındım, etrafım garipliklerle çevriliydi. Tanıdık olmayan bir alan. *Gerçekten de tuhaf bir yerdeyim.*

Ağlamak istedim.

Bunun olacağını göremediğim için ağlamak istedim. Geleceğimin belirsizliği için ağlamak istedim. istediğim için ağlamak istedim. Ağlamak istedim

Çünkü büyük ihtimalle hayatı deneyimleyemeden ölecektim. Ama en çok, korkunç, trajik, aptalca bir kadın olduğum için ağlamak istedim.

Kaldırımda bana yardım ettiği o günle ilgili o kadar çok hayal kurmuştum ki. Parlak zırlı bir şövalyeye rastlayan bir prenses gibi hissetmişim. Tanrım, beni bırakmasını bile istemişim! Hayır dediğinde çok hayal kırıklığına uğramışım ve başka bir kadınla tanıştığından bahsettiğinde kalbim mideme inmişti. Daha sevimli bir şey giymediğim için kendime lanet ettim. Utanç verici bir şekilde, o günden beri neredeyse her gün onun mükemmel saçlarını, esrarengiz gülümsemesini ve gözlerinin tam tonunu hayal ettim.

Gözlerimi kapattım.

Ne kadar aptalmışım, küçük aptal bir kızmışım.

Annemin hatalarından hiçbir şey öğrenmemiş miydim? Görünüşe göre hayır. Her nasılsa güzel bir gülümsemeye sahip yakışıklı bir pislik gördüğümde geri zekâlı olmayı başarmışım. Ve tıpkı onun gibi, ben de onun tarafından becerilmişim. Bir adamın hayatımı mahvetmesine izin vermişim. Anlayamadığım bir nedenden dolayı o anda annemden nefret ettim. Bu kalbimi daha da kırdı.

Gözlerimden kaçmak üzere olan yaşları öfkeyle sildim. Buradan çıkmanın bir yoluna odaklanmalıydım, kendime acımanın bir yoluna değil.

Tek ışık, yakındaki bir gece lambasından gelen loş parıltıdan geliyordu. Acı genel bir ağrıya dönüşmüştü ama baş ağrım hâlâ devam ediyordu. Bağlarım çözülmüştü, aynı kalın yorganın altında yatıyordum ve tepeden tırnağa ince bir ter tabakasıyla kaplıydım. Yorganı ittim.

Yorganın altında çıplak bedenimi bulmayı bekliyordum. Onun yerine saten, bir kaşkorse ve külot buldum. Çılgınca kumaşa sarıldım. Beni kim giydirmişti? Giyinmek dokunmak demekti ve dokunmak çok fazla anlama gelebilirdi. Caleb mi? Beni o mu giydirmişti? Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Ve bunun altında, tamamen daha korkunç başka bir şey; istenmeyen bir merak.

Çelişkili duygularımı bastırarak vücudumu incelemeye başladım. Her yerim ağrıyordu, saçlarım bile acıyordu ama bacaklarımın arasında belirgin bir hissetmiyordum. İçimde ne olduğunu anlayamadığım bir acı yoktu.

bir noktada başıma gelebileceğini düşünmeye kendimi zorladım. Bir an için rahatlamıştım ama yeni hapishaneme bir kez daha bakınca rahatlamam buharlaştı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Yataktan kayarak çıktım.

Oda, sararmış duvar kâğıtları ve ince, lekeli halısıyla köhne görünüyordu. Büyük bir ferforje sayvan olan yatak, yeni görünen tek mobilya parçasıydı. Böyle bir yere ait olabilecek türden bir şey gibi görünmüyordu. Gerçi böyle yerler hakkında pek bir şey bilmiyordum. Yatağın üzerindeki çarşaflar yumuşatıcı kokuyordu. Evde ailemin kıyafetlerini yıkadığım yumuşatıcının aynısıydı. Midem sıkışmıştı. Annemden nefret etmiyordum, onu seviyordum. O bana her zaman söylemese bile ben ona daha sık . Gözlerim yaşırdı ama şu anda yıkılamazdım. Kaçmanın bir yolunu bulmalıydım.

İlk içgüdüm kapıyı denemektir ama bu fikri aptalca bularak reddettim. Birincisi, kilitli olduğunu hatırlıyordum. İkincisi, eğer kilitli değilse, beni esir alanlarla karşılaşma ihtimalim yüksekti. O adamın, Jair'in, gözlerindeki bakış aklımdan geçti ve omurgamdan aşağı şiddetli bir korku titremesi geçti.

Onun yerine, perdelerle doğru süründüm ve onları geri çektim. Pencere tahtayla kapatılmıştı. Öfkeli bir çığlığı zar zor bastırdım. Parmaklarımı tahtanın kenarlarında gezdirerek yukarı çekmeye çalıştım ama bu imkânsızdı. *Lanet olsun.*

Kapı arkamdan aniden açıldı. Perdelerin arasına karışmayı bir şekilde başarabilecekmişim gibi sırtımı duvara çarparak döndüm. Kapı kilitli değildi. Beni mi bekliyordu?

Yumuşak ve alçak ışık süzülerek zemine gölgeler düşürüyordu. Caleb. Kapıyı kapatıp bana doğru yürürken bacaklarım korkudan titriyordu. Şeytanın ta kendisi gibi görünüyordu, siyah pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek giymişti, yavaş ve kasıtlı adımlarla yürüyordu. Yine de içimin sıkışmasına ve kalbimin teklemesine neden olacak kadar yakışıklıydı. Saf bir sapıklıktı.

Kapıdan düşen ışıktaki gölgesi uzun ve karanlık bir şekilde belirdi. Bir zamanlar Poe tarafından uğursuzlaştırılan kelimeler, şimdi karşımdaki adamda ete kemiğe bürünmüştü: *"Birden bir tıkırtı duydum, sanki biri odamın kapısına hafifçe vuruyor, vuruyor gibiydi."*

Saçmalık, saçmalık, . Tamam, son kısmı ben yaptım.

Caleb bana vuracakmış gibi elini kaldırdı ve ben de yüzümü korumak için kollarımı havaya kaldırdım. Eli duvara çarptı. Ben irkilirken, piç kurusu güldü. Yavaşça kollarımı aşağı indirip göğüslerimi örtmek için hareket ettim. Caleb iki bileğimi de sol eliyle kavradı ve başımın üzerinden duvara bastırdı. Onunla duvar arasında sıkışıp kalınca korkmuş bir hamster gibi tepki verdim. Sanki hareketsizliğim onun yırtıcı doğasını caydıracaktı gibi donup kaldım. Sadece canlı fare yiyen bir yılan gibi.

"Aç mısın?" diye sordu, yumuşak ve alçak sesle.

Soruyu duydum ama kelimelerin hiçbir anlamı yoktu. Beynim olması gerektiği gibi çalışmayı bıraktı.

Zihnimin odaklanabildiği tek şey onun yakınlığıydı. Bileklerime bastırıldığı yumuşak parmaklarının yoğun sıcaklığı. Etrafımdaki havada teninin temiz, ıslak kokusu. Bakışlarının üzerimdeki görünmez baskısı. Bu da neydi böyle?

Yanıt veremeyince, sağ elinin parmakları sağ göğsümün alt tarafında gezindi, kaşkorsemin kumaşı parmaklarının etime saten sıcaklığında dokunmasına neden oldu. Daha önceki konuşmamız bilincime zorla girmişti. *"Git kendini becer."*

"...Seni becermeyi tercih ederim."

Dizlerim hafifçe büküldü ve meme uçlarım sertleşti. Keskin bir nefes aldım ve dokunuşundan uzaklaştım, sıkıca kapalı gözlerimi yukarı kaldırdığım kolumun derisine zorladım.

Dudakları kulağımın kabuğunu okşadı, "Cevap verecek misin? Yoksa seni tekrar zorlamalı mıyım?"

Yemek mi? Midem aniden keskin bir şekilde burkuldu. İlkel bir acı. Evet, bana hatırlattığında açlığım ortaya çıkmıştı. Kesinlikle açlıktan ölüyordum. Derin bir nefes alarak cesaretimi topladım. "Evet."

Gülümsemesini kulağında hissettim ve sonra parmakları çenemi tuttu. Çevresel görüşümde onun bana doğru eğildiğini izledim. Nefesi sıcak tenime karşı serindi.

"Evet," diye yanıtlımı tekrarladı, "aç mısın? Evet, cevap verecek misin? Yoksa evet, seni tekrar zorlamak zorunda mıyım?"

Kalbim hızla çarpıyordu. Nefesini yanağımda hissettim. Sanki onun yakınlığı ciğerlerimdeki havayı emmiş gibi aniden yeterli hava kalmadı.

"Yoksa sadece evet mi?"

Dudaklarımı araladım ve ciğerlerim derin derin çekerek alabildikleri kadar hava aldılar. Çok fazla gibi görünmüyordu. Panik içinde cevap vermek için kendimi zorladım.

"Evet," diye kekeledim, "açım."

Göremesem de gülümsediğini biliyordum. Vücudum neredeyse onunkine doğru sarsılacak kadar güçlü bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru aktı.

Beni yanağımdan usulca öptü. Sanırım inledim. Sonra odadan çıktı ve kapının kapandığını duyduktan sonra bile beni felçli bıraktı.

Caleb kısa bir süre sonra yiyecek dolu tekerlekli bir arabayla döndü. Et ve ekmek kokusu midemi kemirdi. Yemeğe doğru koşma isteğimi kontrol etmek zordu. Sonra Jair elinde bir sandalyeyle onu odaya kadar takip etti.

Jair'i görmek, yerin yarılp beni yutmasını dilememe neden oldu. Daha önce, Jair bana tecavüz etmeye çalıştığında, (bir kez daha) Caleb'in kollarında korunmaya çalışmışım. Sanırım kafamın içinde bir yerlerde, bu adamın, bu Caleb'in beni koruyacağı umuduna sarılmışım. Tek görebildiğim Jair'in gözlerindeki o korkunç, vahşi bakıştı. Bana *zarar* vermek istiyordu.

Kapı kapandı ve başımı kaldırdığımda Caleb'ı yemeğin yanında otururken buldum. Yine yalnızdık.

Korku ve açlık içimi parçaladı.

"Buraya gel," dedi. Sesi beni ürküttü ama ona doğru yürümek için hareket ettim. "Dur. Buraya sürünmeni istiyorum."

Bacaklarım titriyordu. *Sürünmek mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? Sadece koş. Hemen şimdi koş.* Bana bakarak durdu. *Nereye kaçayım? Seni ne kadar çabuk yere serip tekrar uyuşturduğunu gör!*

Dizlerim yere çarptı. Başka ne seçeneğim vardı ki? Başımı eğdim ama gözlerini hâlâ elini vaat eden bir ağırlık gibi üzerimde hissedebiliyordum. Dizlerim ve avuçlarım, ayakkabılarının üst kısmına ulaşana kadar yerde ilerledi.

Kapana kısılmıştım. Neredeyse çıplaktım. Zayıftım. Korkmuştum. Ben onundum.

Eğildi ve saçlarımı iki elinin arasına aldı. Yavaşça, gözlerimiz buluşana kadar başımı kaldırdı. Bana dikkatle baktı; kaşları birbirine kenetlenmiş, ağzı sert bir çizgiye oturmuştu. "Keşke sana bunu yapmasaydı," dedi sol gözümün kenarını okşarken. "Sen gerçekten çok güzel bir kızsın; çok yazık."

Kalbim burkuldu. Bir anı, savunmalarımı yırtıp zihnimin ön saflarında su yüzüne çıktı. Üvey babam benim de güzel olduğumu düşünmüştü. Ben güzel bir *şeydim* ve güzel şeyler bu dünyada, onun gibi erkeklerin elinde iyi sonuç vermiyordu. İçgüdüsel olarak ellerim, ellerini saçlarımdan çekmek için bileklerini kavradı ama o beni sıkıca tuttu. Sert değil, sadece sıkı. Sözcükler olmadan kendini açıkça belli etti; bana bakmayı henüz bitirmemişti. Bakışlarına dayanamayarak gözlerimi onun biraz ötesindeki bir noktaya çevirdim.

Etrafımdaki hava ona uyum sağlamak için değişiyor gibiydi. Nefesi yanağımda geziniyor ve titreyen, terli ellerimin altında kolları muazzam gücünün ipuçlarını veriyordu. Gözlerimi kapattım ve sakinleşmek umuduyla derin bir nefes aldım. Onun kokusu yemekle karıştı ve ciğerlerime doldu. Bu kombinasyon bana garip ilkel şeyler yaptı. Birden kendimi etobur hissettim. Dişlerimle etini kemiklerinden ayırmak ve kanını içmek istedim.

Kendime engel olamayarak fısıldadım: "Bunu yapması senin suçun. Tüm bunlar senin suçun. Sen de ondan daha iyi değilsin." Bu sözleri söylemek iyi hissettirdi. Onları daha önce söylemem gerektiğini hissettim.

Boynumun yan tarafından bir ter damlası süzüldü, köprücük kemiğimin üzerinde, göğsümün üzerinde ve göğüslerimin kuyusuna doğru yavaşça ilerlemesi bana vücudumu hatırlattı. Yumuşak, kırılabilir bedenimi.

Derin bir iç çekti ve yavaş bir nefes verdi. İç çekişinin sakinleştiği anlamına mı geldiğini yoksa beni tokatlamak üzere mi olduğunu anlayamadan ürperdim

anlamsız.

İnce bir nezaketle kaplı sesi kafamı doldurdu, "Ben olsam bana söylediklerine dikkat ederdim.

Benimle *onun* arasında dünya kadar fark var. Kendine rağmen takdir etmeyi öğreneceğini düşündüğüm bir fark. Ama hata yapma; ben hâlâ senin hayal bile edemeyeceğin şeyler yapabilecek kapasitedeyim. Beni tekrar kışkırtırsan bunu kanıtlarım." Beni bıraktı.

Hiç düşünmeden dört ayak üzerine düştüm ve bir kez daha ayakkabılarına baktım. Hayal edemediğim şeyleri hayal etmeye çalışsam tamamen yıkılacağımdan emindim, çünkü oldukça korkunç şeyler hayal edebiliyordum. Aslında, onun sesi düşüncelerimi böldüğünde o korkunç şeylerden bazılarını hayal ediyordum.

"Tüm hayatınız değişecek. Bunu kabullenmeye çalışmalısın, çünkü bundan kaçınmanın mümkün bir yolu yok. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, mücadele et ya da etme, eski hayatın sona erdi. Sen burada uyanmadan çok önce bitmişti."

Kelimeler yoktu, ben yoktum, burası yoktu. Bu çılgınlıktı. Bu karanlığa ter ve korkuyla uyanmıştım. Korku, acı, açlık, bu adam beni yiyip bitiriyordu. Başımı ayakkabılarının üstüne koymak istedim. Durdurmak için. Kelimeler hala dudaklarına yapışmış bir konuşma balonu gibi havada asılı duruyordu. Ne kadar önce? Sokaktaki o günden önce mi?

Yine annemi düşündüm. Mükemmel olmaktan çok uzaktı ama onu herkesten daha çok seviyordum. Bana onu bir daha asla göremeyeceğimi, sevdiğim hiç kimseyi bir daha göremeyeceğimi söylüyordu. Bu tür sözleri beklemeliydim. Her kötü adam benzer bir konuşma yapardı, 'Kaçmaya çalışma, bu imkansız', ama o zamana kadar bu sözlerin ne kadar korkunç olduğunu fark etmemiştim.

Ve sanki güneşi yırtıp atmış bir tanrı gibi tepemde durdu, benim yıkımımı umursamadan. "Bana *Efendi* diye hitap et. Her unuttuğunda, sana hatırlatmak zorunda kalacağım. Böylece itaat etmeyi ya da cezalandırılmayı seçebilirsin. Bu tamamen sana bağlı."

Başımı kaldırdım ve şok olmuş, dehşete düşmüş, kızgın gözlerim onunkilerle buluştu. Ona *Efendi* demeyecektim. Hayır. Lanet olsun. Way. Bunu görebileceğinden emindim.

Gözlerimdeki kararlılık. Arkalarında, *'Sadece dene ve beni pislik yap'* diye bağırın sözsüz meydan okuma. *Sadece dene.'*

Kaşlarını kaldırdı ve gözleri cevap verdi, *'Zevkle tatlım. Sadece bana bir sebep söyle.'*

Kazanamayacağım bir kavgayı göze almaktansa gözlerimi yere çevirdim. Buradan kurtulacaktım. Sadece akıllı olmalıydım.

"Anlıyor musun?" dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Evet, efendim. Kelimeler söylenmeden kaldı, yoklukları usulünce not edildi.

"Do. Sen," diye öne eğildi, "Altında. Stand?" Her kelimeyi bir çocukla ya da İngilizce anlamayan biriyle konuşuyormuş uzattı.

Dilim dişlerime baskı yapıyordu. Bacaklarına baktım, ona cevap veremedim, onunla savaşamadım. Boğazımda bir yumru oluşmaya başladı ve onu tutmak için zorlukla yutkundum, ama sonunda gözyaşları geldi. Bunlar acının ya da korkunun değil, hayal kırıklığının gözyaşlarıydı.

"Pekala o zaman, sanırım aç değilsin. Ama ben açım."

Yemekten bahsedilince ağızımdan yine salyalar akmaya başladı. Yemeğin kokusu midemi düğüm düğüm etti. O ekmek parçalarını koparıken, tırnaklarım gözyaşlarımın şimdi yere damladığı ince halıya batıyordu. Benden alamayacağı ne istiyordu?

Hıçkırmamaya çalışarak burnumu çektim. Bana tekrar dokundu, başımın arkasını okşadı.

"Bana bak."

Yüzümdeki yaşları sildim ve ona baktım. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, başını bir tarafa eğmişti. Bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. Her ne ise beni daha fazla aşağılamayacağını umuyordum ama bundan şüpheliydim. Tabağından bir parça kesilmiş et aldı ve yavaşça ağızına attı, bir yandan da yüzüme bakıyordu. Gözümden akan her damla yaşı elimin tersiyle hızla sildim. Sonra bir parça kuşbaşı sığır eti aldı. Sertçe yutkundum. Öne doğru eğildi ve o lezzetli

kokulu lokmayı dudaklarıma götürdü. Neredeyse utanmaz bir rahatlamayla ağzımı açtım, ama onu elimden kaptı.

Tekrar teklif etti. Ve tekrar. Her seferinde daha da yaklaştım, ta ki ellerim vücudunun iki yanında, bacaklarının arasında sıkışana kadar. Birden kollarımı elinin etrafına doladım ve ağzımı parmaklarının etrafına sararak yemeği ondan uzaklaştırdım. *Aman Tanrım, çok güzeldi.*

Parmakları dilime karşı kalın ve tuzluydu ama eti parmaklarının arasından çekip almayı başardım. Hızla hareket etti, parmakları dilimi buldu ve diğer eli boynumun kenarlarını delerken acımasızca sıkıştırdı. Sıktı ve acı boğazımdan aşağı akarken şok içinde ağzımı açmama neden oldu. Yiyecekler dudaklarımın arasından yere düştü ve ben de parmaklarının etrafında kayıplara karışarak uludum. Dilimi bıraktı ve elleriyle başımın yanlarını kontrol ederek başımı kendine doğru eğdi. "Tamamen fazla nazik davrandım ve ne kadar medeni olduğumu öğreneceksin. Çok gururlu ve çok şımarıksın ve bunu senden iki kez çıkaracağım."

Sonra beni geriye doğru yere itecek kadar bir güçle ayağa kalktı. Odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Bu sefer kilidi duydum.

Yanımda yemek beni çağırıyordu.

OceanofPDF.com

DÖRT

Açlığım öfkeli bir canlıydı, derimin iç kısımlarını tırmalıyor ve uluyordu. Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi ziyafete daldım; yiyecek ve içecekleri boğazımdan olabildiğince hızlı bir şekilde geçirmeye çalıştım.

Ağızıma attığım şeyin tavuk ya da kuru fasulye olduğunu fark etmedim bile. Karnımdaki boşluğu bir yemektir ve doyana kadar yedim. Doyana kadar.

Yağ, tuz ve yemek parçaları ellerime ve yüzüme bulaştı, boğazım açık büfenin sonuncusu karşısında daraldı. Açlığım artık beni ele geçirmiyordu, sonunda boş kağıt tabakların arasında tek bir plastik çatal gördüm. Çılgınca ona sarıldım ve kapalı pencereye doğru koştum, tahtaları işe yaramaz bir şekilde bıçakladım. Yemeğim karnıma doğru yol almaya devam ederken, plastik çatal pencereyi zorladığım sırada ellerimin altında paramparça oldu. Yemeğin etrafında hızlı ve sık bir şekilde nefes alarak, sonunda kırık parçaları odanın diğer ucuna, kapalı kapıya doğru fırlattım.

Ezici bir korku ve üzüntü dalgası beni sürüklerken gözyaşları bir kez daha görüşümü bulanıklaştırdı. *Buradan çıkamayacaksın. Boku yedin. Geri gelecek ve korkunç bir şey yapacak. Gerçekten, gerçekten, çok kötü ve onu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Lütfen, lütfen, lütfen Tanrım, lütfen beni buradan çıkar.*

Karanlık banyoya doğru koştum, klozetin kapağını kaldırdım ve yediğim her şeyi kustum.

Baharatlı safra dalgaları arasında kâseye doğru çılgınlık attım. Sesim porselenin üzerinde yankılandı, boğuk bir guruldama sesi sonunda yerini ağlamaklı inlemelere ve ağır nefes alışlara bıraktı. Kusmuğumun görüntüsü beni tekrar hasta etmeden önce kızardım. Aslında bundan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim. Yine acıkmıştım ama daha sakindim.

Işığı açmaya çalıştım ama görünüşe göre o da kaldırılmıştı. Onun yerine başka bir gece lambası vardı. Banyo, eskiyle yeninin birbirine karıştığı, devam eden bir çalışmaydı. Jakuzi küvetini dikkatlice görmezden geldim.

soyulmuş ve erkek eli değmişti. Tek bir bakışıyla elleri yine üzerimdeydi. Gözlerimi sertçe kaçırdım, bunun yerine yüzümü yıkamaya ve ayaklı lavaboda ağzımı çalkalamaya odaklandım. Kusmuğun tadını ve kokusunu kafamdan gerekiyordu.

Lavabonun üzerinde dairesel bir metal plaka vardı. İlhamla, parmaklarımı sıg dudağın etrafında dolaştırarak onu çıkarmaya çalıştım ama duvara gömülmüştü. Donuk bir şekilde ona baktım. O kadar parlak ve kusursuzdu ki neredeyse cam gibiydi. İçinde, kaçırıldığımdan beri ilk kez yüzümü gördüm. Gözümün etrafındaki deri açık morumsu yeşil bir renk almıştı; dokunduğumda şişkinlik hissediyordum. Artık görebilecek kadar açabiliyordum ama sağ gözümle kıyaslandığında şekli bozulmuş görünüyordu. Parmaklarımla dokundum, daha önce olduğundan daha az acımasına şaşırdım. Berbat görünüyordum. Şişmiş ve morarmış gözümün yanı sıra saçlarım da . Garip bir şekilde kendimi saçlarımı düzenlemeye çalışırken buldum. Bunun saçmalığını fark ettiğim anda kendimi aptal gibi hissettim. *Evet Livvie, yakışıklı fidyeciye şirin görünmeyi unutma. Aptal!*

Bana neler olduğunu bilmiyordum ama Caleb her şeyin merkezindeydi. Tüm bu acı ve karmaşanın kaynağı oydu. Başıma gelen ya da gelecek olan her ne ise, onun çarpık ve sapkın iştahı yüzünden olacaktı. Yenilmiş bir halde arkamı döndüm ve dışarı çıkmaya başladım.

Yatak odasının kapısı açılarak beni sıçrattı. Çılgınca, kaçacak bir yol ya da saklanacak bir yer bulmak için banyonun etrafını aradım. Bu mantıksızdı, çünkü kaçış olmadığını çoktan anlamıştım. Yine de içgüdü içgüdüdür. İçgüdülerim, onun beni bulması için geçecek birkaç saniye için bile olsa saklanmamı söylüyordu.

Caleb mırıldanarak doğruca banyoya doğru yürüdü. O kapıya ulaştığında, lavabonun altına saklandım. Göz önünde.

Daha önce sergilediği kötülükten uzak, sakince bana yaklaştı ve sakın bir sesle bana seslendi. "Ayağa kalkmanı istiyorum."

Elini bana doğru uzattı. Yorgun bir halde, o elin vermeyi beklediği zararı düşünerek uzunca bir süre ona baktım. Onun sakinliği ve benim korkum aramızda kalın ve ağır bir sarmal halinde asılı duruyordu. Bana zarar verecekti, içimden bir ses bunu biliyordu. Bu kesinlik beni neredeyse uyuşturuyordu. Onun girmenin yollarını ararken, belli belirsiz elimi uzattım,

Yılanın saldırmamasını bekliyordum. Uzattığı eline dokundum, geri çekilmek ve geri çekilmek istedim. Ama yapmadım. Gülümsedi. Beni anında hem güzel hem de şeytani olarak etkileyen bir gülümsemeydi bu.

Parmaklarını bileğime doladı ve dokunuşundan bir elektrik enerjisi aktı. Tamamen taş kesilmiştim. Beni yavaşça ayağa kaldırdı ve çok geçmeden iri gözler ve endişeli bir nefesle ona bakmaya başladım. Avuç içimi yüzüne doğru tuttu, böylece ilk kez tenini hissettim. Bu tek hareketin samimiyeti gözlerimi yere dikmeme neden oldu ve aniden onun acımasızlığından çok nezaketinden korktum.

Parmaklarımı yüzünde gezdirdi, geri çekilmeye çalıştığımda elimi sıkıca tuttu. Temiz traşlı, yumuşak ama inkar edilemez derecede erkeksiydi. Dokunuşu basit ama özeldi, bana bir sevgili gibi olabileceğini, nazık, samimi ama aynı zamanda hayır kelimesini duymaya alışkın olmayan bir adam olduğunu gösteriyordu. Evet. Anladım. Anlamıştım. O bir erkekti, ya ben? Ben bir kızıdan başka bir şey değildim, kadın bile değildim. Onun ayaklarına kapanmalı ve erkekliğinin sunağında ibadet etmeliydim, beni kabul etmeye tenezzül ettiği için minnettar olmalıyım. Tüm bunlar, basit bir dokunuşla oldu.

Sağ elini kaldırdı, saçlarımı omzumdan itti ve sonra kolumun arkasını okşadı. Omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti aktı ve geri çekilmeme neden oldu. Lavabonun soğuk porseleni tenimi sıyırdı. Sanki bir dans ediyormuş gibi bir adım öne çıktı. Ben yere bakmaya devam ederken parmaklarını saçlarımın arasına soktu, sahiplenici bir tavırla başımı okşadı. Parmaklarımı öptü; dişleriyle onları kemirdi. Bir zamanlar çocuksu cazibesinin bir parçası olan hafifçe sivriltilmiş köpek dişleri şimdi ona uğursuz bir belirsizlik aşıliyordu.

Kalp atışlarım kulaklarımda titriyor, nefesim daralıyordu. Endişe vücudumdan geçip mideme yerleşti ve midemin bulanmasına neden oldu. Düşündüm: Onunla dövüşmeli miyim? Öfkesini riske mi atmalıyım? İçgüdülerim kaç ya da saklan demedi, hareketsiz kal dedi. İtaat et mi dediler?

Lütfen durun.

Elimi bıraktı, alarmlar çalmaya başladı; ellerimle ne yapacağımı bilemeden kollarımı kendime doladım. Sanki gözleriyle içimde bir delik açıyormuş gibi hissediyordum. Bana bakarkenki yoğunluğu müstehcenlik sınırındaydı. Aklından bana ne yapıyordu?

İçimde çok tuhaf bir şey oluyordu; erkek ve kadın, eril ve dişil, sert ve yumuşak, avcı ve av kadar temel ve basit bir farkındalık. Evet, dehşete kapılmışım. Ama aynı zamanda alttan alta belli belirsiz tanıdık gelen bir şey de vardı. *Şehvet mi?* Belki de.

Gözlerim onun yüzüne kaydı. Bu adam hakkında fanteziler kurmuştum, bana dokunmasını hayal etmişim. Çıplak tenimdeki gözlerini arzulamışım. Yumuşak ağzını göğüslerimin üzerinde hayal etmişim. Ve şimdi buradaydı, *bana dokunuyordu*. Hayal ettiğim gibi bir şey değildi.

Bu daha önce gördüğüm hiçbir fanteziye benzemiyordu, gerçekten ürkütücü olanlara bile. İtiraf ediyorum, Anne Rice'ın vampirleri tarafından perişan edilmeyi hayal etmişim. Kafamda büyük ekranda görmüştüm. On sekizinci yüzyıldayız ve ben bir ara sokakta duruyorum, yakışıklı, şeytani olduğu şüpheli Lestat arasında. Ben bir fahişeyim ve o sadece başka bir patron. Ne kadar tehlikeli, ne kadar yırtıcı olduğunu hissediyorum, ama bir öpücük ve umurumda değil. Dişlerini bana geçireceğini biliyorum ama ölümün sonum olmayacağı umuduyla kendimi onun merhametine bırakıyorum.

Bu rüyalarım hiç benzemiyordu. Bir rüyada gerçekten hissedemezsiniz. Her dokunuş hayal gücünüze tabidir, bir öpücüğün nasıl hissettirdiğini düşünürsünüz, becerilmenin nasıl hissettirdiğini düşünürsünüz, gerçek korkunun nasıl hissettirdiğini düşünürsünüz. Eğer bunu hiç gerçekten hissetmediyseniz, zihniniz bunu gerçekten yeniden yaratamaz. Öpüşmeyi biliyordum, sevişme hakkında bir fikrim vardı ama niyet hakkında hiçbir bilgim yoktu. Erkek arkadaşım bana dokunduğunda, istediğim anda duracağını biliyordum, tersine, bu adamın durmayacağını biliyordum. Niyet tüm farkı yaratıyordu. Bu gerçektir. Gerçek dokunma, gerçek gözdağı, gerçek adam, gerçek korku.

Yüzümü okşadı, parmaklarını kulak mememde, boğazımın sütununda gezdirdi, parmaklarının arkası köprücük kemiğime sürtündü. Nefesim kesildi, ağırlaştı. Bu yanılttı ama yine de o kadar da kötü hissettirmiyordu. Korkum karnımda ağır ve alçak bir şekilde oturuyordu ama daha aşağıda farklı bir ağırlık şekilleniyordu. Bir protesto sesi çıkardım, durması için sözsüz bir şekilde ona yalvardım. Devam etmeden önce beni içine çekecek kadar . Başımı yavaşça salladım, geri çekilmeye çalıştım ama başımı diğer eliyle sıkıca tuttu.

"Bana bak," dedi, sesi kontrollüydü ama titriyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım, yavaşça başımı tekrar salladım. İç çekti. "Bana bakmanı istiyorum."

İtaat etmedim, korkuyla donup kaldım. *Bu gerçekleşiyor olamaz. Bana olmaz.* Ama oluyordu ve ben bunu durduramıyordum. Başımı eline doğru çekerek sızlandım. Ellerimi yukarı çekip bileklerine dokunduğumda daha da tedirgin oldu.

"Hayır-o-o," dedi yumuşak bir sesle, sanki bir çocuğu azarlar gibi. Ellerim fena halde titriyordu ve dizlerim kırılacakmış gibi hissediyordum. Saçlarımı sıkıca kavrayarak başımı yukarı kaldırmaya zorladı. Yumuşak, gözyaşı dökmeyen hıçkırıklar dudaklarımdan dökülürken gözlerimi daha da sıkı kapattım. Akıl sağlığımın ince çizgisinden düşerken onun sabrının ince çizgisinde ilerliyordum. Eğildi, önce yanağımı, sonra enseme öptü. Endişeyle iç çektim, geri çekildim ama bir yere varamıyordum. Başparmağıyla dudaklarıma dokundu, hıçkırıklarımı ve iniltilerimi susturmaya çalıştı.

"Cesaretin nerede şimdi? Pençeleme yok, tıslama yok? Nerede benim sert kızım?"

Kalbim karnıma battı. Cesaretimin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç gerçekten cesur olmuş muydum? Hiç sanmıyorum. Hiç cesur olmak zorunda kalmadım. Görünmez olmakla yetindim, kameranın arkasındaki kişi olmakla. Şimdi görünmez olmayı ne kadar isterdim.

Sesim gitmişti, o anın büyüklüğüyle boğulmuştum. Beni bıraktığında panik atağın pençesindeydim. Yere kaydım, ellerimle yüzümü kapatırken kendime tekrar tekrar "*Ben burada değilim*" dedim. *Bu bir rüya, korkunç fantastik bir rüya. Her an uyanabilirim.* Dizlerimi göğsüme çektim ve ileri geri sallandım. Mantra her şeyin daha gerçekçi görünmesini sağlıyordu.

Beni kucağına ağlamadım. Bunun biliyordum. Kendimi boşlukta hissediyordum, sanki bedenim kırık ruhumu içinde tutan bir kabuktan ibaretti. Beni yatağa doğru taşıdı ve zahmetsizce yatağın önünde durmamı sağladı. Yavaş yavaş gözlerim odağını kaybetti, sanki beynim kapanma prosedürlerine başlamıştı. Öylece durdum, bekledim. Saçlarımı sol omzumun üzerinden süpürdü ve arkamda durdu. Aletini bana karşı hissedebiliyordum, sert, önsezili. Boynumu tekrar öptü.

"Hayır," diye yalvardım, sesim çatlıyordu. Demek sesim böyle çıkıyordu, tamamen ıssız.

"Lütfen... hayır."

Yumuşak kahkahası boynuma çarptı. "Bu söylediğin ilk kibarca şey." Kulağıma konuşurken kollarını bana doladı, "Düzgün konuşmayı öğrenememiş olman çok yazık. Tekrar denemekten çekinme, bu sefer 'Lütfen hayır, *Efendim*' de. Bunu yapabilir misin?"

Ağlamak istedim, çılgılık atmak istedim, istediği şey dışında her şeyi yapmak istedim. Sessiz kaldım.

"Ya da belki," kulağımı yaladı, "bir itmeye ihtiyacın var."

Aniden yanımdan uzaklaştı ve sırtımı soğuk havaya açık bıraktı. Yere çöktüm, alnımı yorgana bastırırken yorganı düğümledim. Arkamda çömelmiş, sırtımı ovuyordu. Onunla savaşıma isteği içimde kabardı ve neye bulaştığımı bilmeme rağmen kendimi durduramadım. Dirseğimi geriye doğru fırlatarak kaval kemiğine vurdum. Dirseğime bir acı saplandı ve birkaç saniye hareket edemedim. *Çelikten incikler.*

"İşte benim sert kızım," dedi soğuk bir şekilde. Saçlarımdan bir avuç tutarak beni yataktan sürükledi. Çılgınca çılgılık attım, kurtulmak için tırnaklarımı eline geçirdim ama tüm çırpınışlarım boşunaydı. Beni yüzüstü çevirip dizini kürek kemiklerimin arasına soktuğunda her şey başlamadan bitmişti. Sıkışmıştım. Yenilmiştim.

"Senden nefret ediyorum!" Kükredim. "Senden nefret ediyorum, seni korkunç orospu çocuğu!"

"Sanırım umursamadığım için şanslıyım," dedi acımasızca, "Beni neyin rahatsız ettiğini söyleyeyim; hala hiç görgü öğrenmedin. Sakin olabilirdin, tatlım, ama itiraf etmeliyim ki..." Nefesini yüzümün yan tarafında hissettim, "Böylesi daha iyi." Üstümüzdeki yatakta bir şeye uzandı. Ne olduğunu görmek için gerindim ama dizi vahşice içime girdi.

Bileklerimi tutmak için çabaladı, ama hemen ikisini de sol eliyle sıkıca kavradı ve neredeyse ipek gibi yumuşak bir iple birbirine bağladı. Altında debelenirken ağladım, hâlâ boş yere kaçmaya çalışıyordum.

Acıya, onun masumiyetimi parçalamasına, bedenimi yok etmesine dair her türlü fikri susturdum.

Nihai aşağılanma, utançtan sonra gelen parıltı. Böylesi daha iyiydi sanırım. Onun hasta, sapkın ve sadist olmasını tercih ederdim. Bu, ona karşı hissettiklerimi tanımlamayı kolaylaştırıyordu. Beni kurtarmak için gönderilen muhteşem meleğin görüntüleri gitmişti. Onun mavi-yeşil gözlerini ya da altın sarısı saçlarının ellerimde nasıl hissettirdiğini hayal etmekle işim yoktu. Artık onun kokusu bile midemi bulandırıyor. En azından bu şekilde ikimiz de bunun ne olduğunu anlayacaktık, tecavüz, baştan çıkarma ya da fantezi değil. Kafa karışıklığı olmazdı. O artık sadece bir canavardı. Sadece başka bir canavar.

Beni bileklerimden tutarak yerden kaldırdı ve hızlı bir hareketle parmak uçlarımda tehlikeli bir şekilde durana kadar bileklerimi yatak direklerinden birinin üzerine kaldırdı. Orada asılı duruyordum; vücudum sıkıca gerilmişti, her şeyim açıktaydı, nefesim kesilmişti. Yüzümü kabaca kavradı, "Senin sorunun biliyor musun evcil hayvan? Akıllıca seçim yapmayı öğrenememişsin. Akşam yemeği başka türlü de geçebilirdi ama sen bunu seçtin."

Dilimin ucunda ukalaca bir yorum vardı. Benim korktuğum kadar onu da kızdıracak sözler... Ama sonra beni öptü. Öpücük şiddetliydi, sahipleniciydi, o yorumu olduğu yerde bırakmaya niyetliydi. Dil yoktu; bunun için fazla zekiymiş, sadece dolgun dudaklarının benimkilere sertçe bastırması vardı. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan bitmişti.

Yiyeceklerin olduğu arabaya gitti ve siyah bir torbayı karıştırdı. Gözlerim açıldı. *Bu da nereden çıkmıştı?* Hayatta hiçbir şey siyah bir çanta kadar uğursuz değildir, siyah bir çanta iş demektir. Siyah çanta planlama, hazırlık, özenli paketlenme demektir. Birden başımın döndüğünü hissettim.

Bütün bunlar normalmiş gibi bana gülümseyerek birkaç eşyayla döndü. Eşyaları yatağın üzerine özenle ve dikkatle yerleştirdi. Deri bir tasmayı görmem için kaldırdı; her iki ucunda küçük birer metal halka bulunan geniş bir deri banttı bu; halkalardan birine küçük bir kilit ve bir anahtar takılıydı. Tasmanın önünde de küçük bir halka vardı. Tasmayı hızla boynuma geçirdi. Sabitlendikten sonra boğazıma baskı uyguladı. Anahtarı komodinin üzerine koymadan önce gözlerimin önünde sallandırdı. Köpek gezdirmek için kullanılanlara benzer uzun bir zincir vardı ama her iki ucunda da birer toka vardı.

Zinciri yatak direğinin üzerine yerleştirdi ve beni çığlık atmaya iten yüksek bir ses çıkardı, ardından her iki tokayı da tasmanın önündeki halkaya sabitledi. Boğulduğumu hissetmemek için tavana bakmak zorunda kaldım. Ağladıka nefes almak zorlaşıyordu, bu yüzden durdum ama gözyaşlarım yüzümden aşıağı düşmeye devam etti ve kulağımın yarığında su birikintileri oluşturdu.

Lütfen. Yapma. Yapma bunu. Kelimeleri yüksek sesle söylemek istedim. Ona yalvarmak için. Ama artık kelimeleri oluşturamıyordum. Çok korkmuştum, çok kızgındım ve çok... gururluydum. Yapmam gereken her şey bir anda aklıma geldi. Daha fazla hıçkırık.

Ellerini kollarımda gezdirdi ve ellerindeki göğüslerime masaj yaptı; vücudum titredi, meme uçlarım dikleşti. Kurdelenin yerini iki kalın deri bilek kayışı aldı, boynumdaki tasmaya çok benzer şekilde tasarlanmıştı, her iki ucunda birbirine kilitlenebilen küçük zincir halkaları sarkıyordu. Beni döndürmek için zinciri yakamdan çıkardı. Nefes alabildiğim için rahatlamıştım. şimdi bilekliklerin halkalarına bağlı olması pek umurumda değildi. Artık daha özgürce hareket edebiliyordum, zincir daha gevşekti ve ayaklarımı yere daha sağlam basabiliyordum. Ön kollarım birbirine itildi ve sonra önümdeki yatak direğine bağlandı. Bu pozisyon ondan uzaklaşmamı tamamen imkansız hale getirdi, kol kaslarım gerginlik altında gerildi. Artık gerçekten korkuyordum; bunu saklayamazdım. Bana sahipti ve bunun ne anlama geldiğini sadece o biliyordu.

Geride durdu, muhtemelen beni değerlendiriyordu ya da belki de sadece yaptığı işe hayranlık duyuyordu. Her iki durumda da, hareketleri beni yaklaşan bir son duygusuyla doldurdu. Ona meydan okumuştum ve o da kabul etmişti. Yatağın karşısında durdum, kollarım bilekten dirseğe kadar karyola direğine bağlıydı. Onun seçtiği alaycı ve seksi iç amaşırlarından başka bir şey giymemiştim.

"Bacaklarını aç," dedi eşit bir şekilde. Ben açmayınca arkamdan yaklaşıp bacaklarımın arasına girdi. Sol eliyle bacaklarımın arasını kavradığında şaşkın bir çığlık attım. Geri çekilmeye çalıştım. İşe yaramadı.

"Eğer yapmaya başlamazsan, o küçük bütün elimle açacağım. Anladın mı?" Sesi düz ama sertti. Sorusu aslında bir soru değil, tehdidini pekiştirmek içindi.

Yüksek sesle sızlandım ama başımı salladım.

"İyi hayvan, şimdi istediğim şeyi alalım"

Bir kez daha geri çekildi ve bekledi. Bana durmamı söyleyene kadar bacaklarımı yavaşça, daha geniş ve daha geniş açtım. "Şimdi kalçalarını bana doğru geri çek."

Söylediklerini yaparken başımı bağlı kollarımın arasına yasladım. "Hazır mısın?" diye sordu, istediği etkiyi yaratmak için durakladı.

"Siktir git," diye fısıldadım korkumu gizlemeye çalışarak.

İlk darbe baldırlarıma indi ve zihnimde kör edici beyaz bir ışık olarak yanıp söndü.

Ağzım, sesi olmayan bir çığlıkla açıldı. Buna kesinlikle hazır değildim! Çılgınca arkama bakmaya çalıştım. Elinde bir kemer vardı. Göğsümden çıkmak için mücadele eden çığlık sonunda patladı.

Kemerin ikinci yalayışı ilkinin üzerine bindi, o kadar hızlı geldi ki bunu bekleyemezdim.

Dizlerim büküldü ve bedenim önümdeki yatak direğine doğru savruldu. Kasık kemiğim direğe çarptı. Acı içinde feryat ettim, gözyaşlarımda boğuldum.

"Bacaklarını düzelt," diye gürledi. "Eğer bayılırsan, seni sadece canlandırırım."

Kollarımdan asılı kaldığımda devam etti. Bir sonraki darbeyi hissetmeden önce duydum; kemer kalçalarıma inmeden önce ısıklık gibi bir sesle havayı kesti. Kaçmak için mücadele ettim. Bir o yana bir bu yana hareket ettim, darbelerden kaçarken neredeyse kollarımı yuvalarından çıkaracaktım. Ama darbeler tekrar tekrar tenime iniyordu. O kadar uzun süre, o kadar sert çığlık attım ki hava alamaz hale geldim.

Bileğimi kırbaçlarken kayışı inanılmaz bir güçle aşağı indirdi. Diğer ayağımla bileğimi ovma için hemen bacaklarımı düzelttim. Ben acıyı hafifletmek için zıplayıp dururken o baldırlarıma vurmaya devam etti. Ayaklarımı kaldırdım ve umutsuzca acıyı dindirmeye çalıştım. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Böyle bir acının mümkün olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Tüm vücudum karıncalanıyor, zonkluyor ve acıyla kaşınıyordu.

"Lütfen, Tanrım, dur!" Çığlık attım. Sırtımın alt kısmına vurdu. Bayılacağımı sandım.

"Hayır... Tanrı değil. Tekrar dene." Bir darbe seli vücuduma çarptı. Feryat ettim ve . Bağlarımdan için yatağı çekiştirirken kıvrandım.

"Usta," diye bağırdım, "Usta!" O iğrenç kelimeyi, Efendi'yi haykırdığımda, kırbaçları gibi bana çarptı. Sonunda kazanmıştı. Yanılmıştım, acı daha iyi değildi. Tanrım, acıdan başka her şey.

"Sonunda," dedi acımasızca. "Ama işinin bittiğini düşünme, yakınından bile geçme. Telafi etmen gereken çok şey var."

Hayatımda hiç ağlamadığım kadar çok ağladım. Gözyaşları ciğerlerime çekildi, hıçkırıklar göğsümde düğümlendi. *Daha fazla mı? Daha fazlasını kaldıramam.*

"Lütfen, Usta. Lütfen, artık yok." Külotumu indirecek kadar uzun süre durakladı. Terden sıırıslıklam olmuşlardı ve yanan tenime yapışmışlardı. Kollarıma doğru nefes nefese kaldım, durmak zorundaydı. Durmak zorundaydı. Beni öldürmeye mi çalışıyordu? Külotu bir kenara attı ve parmak uçlarını arka tarafımdaki yaralara bastırdı. İnledim. Ayağa kalktı ve kemeri ıslak bir tokat sesi çıkararak kalçalarıma indirdi.

"Çok daha iyi," dedi. "Kemerimi her hissettiğinde bana bunu neden hak ettiğini söylemeni istiyorum." Kemer popoma öyle bir kuvvetle indi ki, bacaklarımdan arasına vurmak için etrafını sardı. Karyola direğini ellerimle kavradım, yüzümü ön kollarıma bastırdım ve acıya karşı ısırdım. Ona cevap vermek için zihnimi yeterince hızlı arayamadım, tek yapabildiğim çığlık atmak ve durması için yalvarmaktı.

"Daha iyisini yap," dedi ve beni dizimin arkasından kırbaçladı.

"Sana vurduğum için özür dilerim!" Çığlık attım; aklıma gelen tek şey buydu.

"Sana vurdum... ne?" diye hırladı. Tokatlar o kadar hızlı geldi ki kaç tane olduğunu unuttum. Beni döven kayışın altında debelendim ve çığlık attım.

"Size vurduğumu, Efendim. Özür dilerim." Bu bir oyundu, artık biliyordum. Eğer 'usta' demeyi unutursam, bana birkaç kez vuruyordu; aksi takdirde, bana sadece bir kez vuruyordu.

Bittiğinde boğazım çiğdi, vücudum yanıyordu ve "Efendi" kelimesi bana ağlamaktan daha kolay geliyordu. Saçlarım her yere dağılmış, tepeden tırnağa beni kaplayan tere yapışmıştı. Dayak sırasında dizlerimin bağı çözülmüştü. Kollarımdan asılmış, nefes nefese kalmıştım. O da nefes nefese kalmıştı. Çantasından bir fırça çıkardı ve ben inledim.

"Lütfen artık... Usta, lütfen artık." Sesim zayıf çıkıyordu ama o beni duydu.

"Şşşt, tatlım." Saçlarımı geriye taradı ve başımın arkasında bir topuz yaptı. Bana da istediğim kadar su verdi. Suyun çoğu vücudumdan aşağı damladı ama o kadar iyi hissettirdi ki kendimi bilerek dökerken buldum.

Çözüldüğümde şiddetle sarsıldım. Zinciri kayışlardan çözmesi ve kollarımı çözmesi an meselesiydi ama beni serbest bırakırken yepyeni bir acıyı da serbest bıraktı. Yere ve yüzüstü yuvarlandım. Halının karıncalanması tenime işkence ediyordu. Beni kaldırırken parmaklarının aşınmış etime battığını hissedince inledim.

Yorgan çok daha farklıydı. Serin, davetkâr bir his veriyordu ve ona karşı kıvrandım, kıcıımı havaya kaldırdım. Artık nasıl görüldüğüm umurumda değildi. Ne terbiyem ne de utancım vardı.

Vücudumu suyla buğulandırdı ve tek yapabildiğim inlemektir.

"Bu biraz acıtacak ama söz veriyorum işim bittiğinde kendini daha iyi hissedeceksin."

Vücudum gerildi. Kalçalarımı birbirine bastırdım, kemeriyle işinin henüz bitmemiş olmasından korkuyordum. Elleri yaralı etime temas ettiğinde irkildim. Beni soğuk kremle ovdu, kremin verdiği his o kadar lezzetliydi ki krem sürerken ellerine doğru eğildim. Bazı yerlerde derimi yırttığından emindim.

Durduğunda ağlamak istedim ama ağlamadım. Yanıma uzandı, yüzü benimkine yakındı ama ben arkamı dönmedim. Doğrudan gözlerinin içine baktım. Ama gülümsediğinde sıcak, davetkâr, hatta nazikti. Her nasılsa ve her şeye rağmen bu bana hâlâ onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlatıyordu. Gözlerimi kapattım.

Yorgunluktan tekrar uykuya daldım. Bu sefer rüya görmedim.

OceanofPDF.com

BEŞ

Caleb kızın kapısını arkasından kapattı ve anahtarı cebine koyarak kilitledi. Alnını kapalı kapıya dayadı. Yatağın üzerinde yüzüstü yatan kızın vücudunu tekrar gördü, vücudunun arka tarafında omuzdan ayak bileğine kadar uzanan yaralar vardı. Dilinin ucuyla her birinin izini sürmek, onun dokunulmadık hiçbir yerini bırakmamak istiyordu. Kapıdan onun boğuk ağlamasını duyabiliyordu ve içinden garip bir ürperti geçti.

İçindeki gerginlik tüm vücuduna yayıldı, kasları gerildi. Ellerini gerdi, sonra sıkıca yumruk yaptı, parmak eklemleri patladı ve sonra gevşedi. Kendini gevşemeye zorlayarak vücudunu daha da gevşetti. Saat sabahın üçüydü. Gergindi, terliydi ve bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı - belki bir kadına. Uzaklara baktı, ışıkların yumuşak tonu sessizdi ama yeterince aydınlatıcıydı.

Bu evi sevmişti. İçinde geçirdiği her geçen hafta daha da çok sevmişti. Ona anlatıldığına göre, Meksika devrimi köle çalıştırmaya son verene kadar burası bir şeker plantasyonuymuş.

Arazi artık çoraktı ama ev hâlâ ayaktaıydı. Ev sahibi yüzbinlerce dolar harcayarak evin tadilatını yaptırmış, her tarafına elektrik çekirmişti ama yine de pek çok şey tamamlanmamıştı. Büyük, kare mutfak hala dökülüyor gibi görünüyordu ama yeni ve modern olanın parıltılarını görebiliyordunuz. Ocak vardı ama son teknoloji bir mikrodalga fırın da vardı. Ayaklarının altındaki seramik karo muhtemelen orijinaldi ama şömüne elektrikliydi. Aslında, evde tamamen bitmiş olan tek oda şu anda kullandığı odaydı - ana süit.

Arka planda kız ağlamaya devam ediyordu ve hıçkırıklarının sesi kulaklarına daha güçlü geliyordu. Gözlerini kapattığında beyni hemen kızın yatağın direğine bağlanmış kızarmış bedenini aradı - açık, tamamen onun merhametine kalmıştı.

Caleb bir iç çekti ve kendine çeki düzen verdi. Belki de sokağın yukarısındaki bara gider ve aklını kızıdan uzaklaştırmak için misafirperver bir kadın bulurdu

kilitli kapının arkasında. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve mutfğa doğru ilerlerken bir nefes daha verdi.

Buzdolabının kapağını açtı, serin, bataklık havası tenine iyi geldi, çok iyi. Vücudundaki her sinir ucu şu anda tetikteydi. Giydiği kıyafetler bile hareket ettiğinde bir sürtünme yaratıyordu. Dirseğini buzdolabının kapısına dayayan Caleb eğildi ve parmaklarını bir şişe *Dos Equis*'in etrafına doladı. Şişenin üzerindeki yoğunlaşma ona anında teri hatırlattı.

Yine o kızı ve diğerkızları, eski köleleri düşündü; onların tuzlu tatlarından ve tatlı kokulu terlerinden hiç bıkmamıştı. Sadece kadınlar böyle bir şeyle övünebilirdi. Sadece kadınlar kendilerini kirli gördüklerinde onları yalayarak temizlemek isteyecek kadar seksi olabilirdi. Gözlerini kapadı, alnını buzdolabının dondurucusuna yasladı ve içinden geçen temel hislere kendini kaptırdı. Gözlerinin önünden kayıp gitmeden önce kendi kendine hafifçe gülümsedi. Gözlerini açtı ve buzdolabından uzaklaşarak usulca kapattı. O fethetmişti ve kadın boyun eğmişti. Küçük bir zaferdi ama bir başlangıçtı.

Caleb şişenin kapağını açarak metalin granit tezgâhın üzerinde kaymasına izin verdi. Birayı dudaklarına götürdü. Güçlü, soğuk, karbonatlı sıvı boğazından aşağı akarak vücudundaki sıcaklığın bir kısmını dağıttı. Ne kadar iyi hissettiğini inkâr etmek mümkün değildi. Kendini güçlü hissediyordu ve hiçbir şey güçten daha önemli değildi. Kız bile bunu biliyor gibiydi, yoksa her fırsatta ona karşı çıkmaya çalışmazdı.

Caleb tezgâha yaslandı, elinde içki vardı ama içmiyordu. Caleb bu kızın kesinlikle deli olduğunu düşündü. Ağzının kenarları yukarı doğru kalktı, sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşmekle tehdit ediyordu. Eğer kiminle uğraştığını bilseydi, onu bu kadar kışkırtmaya çalışmazdı.

Düpedüz düşmancaydı. Dizinin taşaklarına nasıl çarptığını hatırlayarak irkildi. *Hay sikeyim!* O anda kışına bir kemer geçirmediği için şanslıydı. Yine de, eğer yapsaydı, belki de yemek olayı yaşanmayabilirdi.

Ona Efendi demesini söylediğinde kızın yüzündeki ifadeyi hatırlayınca dudaklarından kısa bir kakhaha patlaması kaçtı. Gözleri o anda her şeyi anlatmıştı. sahip olmadan önce onu temelinden yıkmak zorunda kalacaktı.

onu yeniden inşa etme şansı yoktu. Bu meydan okuma en hafif tabirle ilgi çekiciydi, gerçekten de beklenmedikti.

Caleb'in gülümsemesi aniden soldu. Gözlerini kanalizasyona dikti, şişesinin kenarlarından düşen su damlaları yavaşça düşüyordu, diğer damlalar düşmeden, düşmeden ve kanalizasyona doğru kaymadan önce parmaklarından can havliyle sarkıyordu. Şişesinden uzun bir nefes çekerek ayağa kalktı. Evet, onu yıkacak ve yeniden inşa edecekti - Vladek için.

Onun ve Rafiq'in intikam aracıydı. Onun sayesinde o orospu çocuğunu öldürecek kadar yaklaşacaklardı. Onun asi doğasına hayranlık değil, hızlı bir son vermesi gerekiyordu. Gözlemlediği itaatkârı ortaya çıkarması gerekiyordu. İtaatkârlar hayatta kalanlardır.

Caleb kızı bazı açılardan hafife almıştı. Haftalar boyunca onu gözlemlemiş ve kız da haftalar boyunca bukalemun rolünü oynamıştı. Kendi mahallesinde yürürken erkeksi, şekilsiz kıyafetler giymeyi alışkanlık haline getirmişti. İlk başta bunun sadece bir moda tercihi olduğunu düşünmüştü, ancak ilk değerlendirmesine daha az ikna olması uzun sürmemişti, özellikle de onu okulunun çitlerinin arasından flörtöz etekler ve parlak renkli gömlekler giyerken gördüğünde. Bundan sonra, onun çevresine uyum sağlamamanın ne kadar önemli olduğunu anlayan bir kadın olduğunu düşündü. Bir erkeğin dünyasında yaşadığını biliyor ve buna göre tepki veriyordu.

Bu, onun konumundaki kızlar için bu tür bir durumda önemliydi. Ailesi için endişelenmelerine gerek olmayan bir genç kız olabilirdi, çünkü genç azgın erkekleri baştan çıkaracak kışkırtıcı kıyafetler giymiyordu. Mahallesinde görünmez bir kızdı, kimsenin ilgisini çekmiyordu. Ama içinde, o hala kendisiydi - her kimse. Ve kim olursa olsun, kamuflajının altında ona çekici geliyordu.

O anda onu seçmek kaçınılmaz gelmişti. Nedenini tam olarak anlamasa da, gözüne çarpan tek kişi oydu. Sonra, o gün kaldırımında garip karşılaşmaları sırasında, ona sahip olması gerektiğini biliyordu. Kız onun üzerinde bir etki bırakmıştı; başkaları üzerinde de bir etki bırakacaktı. Belki de bu konuda bir hata yapmış, tanımlanamayacak kadar çekici bulduğu birini seçmişti. Bunun yerine, gizem

Onu daha da yaklaştırmıştı ama şimdi kafası daha da karışmış, daha da içine çekilmişti. Birdenbire böyle bir hediyenin Vladek'e verilmiş olması büyük bir kayıp gibi göründü.

Arkasını dönüp tezgâha yaslandı, tezgâhın kenarı omurgasına batıyordu. Bir eli tezgâhın kenarını kavradı, diğeri eli şişeyi tutuyordu, su damarları kolundan aşağı akarken hızla soğuyordu. İti. Kızın ve dolayısıyla kendisinin üzerinde çok şey vardı. Kendi intikamı bir yana, Refik'i yüzüstü bırakamazdı. Vladek Rostrovich lmek zorundaydı. Bu konuda Refik'le hiç anlaşmazlığa dşmemişlerdi. Her bir adımın nasıl uygulanacağı ise bambaşka bir konuydu. Bir yudum daha aldı, yutmadan önce sıvıyı ağızında yuvarladı ve içine dolduğunu hissetti.

Hayatları yok etmek onun iyi olduğı bir şeydi, bu da farklı değildi elbette. Yoksa yle miydi?

Şişeyi boşalttı, az tadına baktı ama daha fazlasını istedi. Arkasını döndü ve durulayarak suyun dışarı akmasını izledi.

Kız ondan gerçekten çok korkuyordu, bundan emindi. Bunu kendi avantajına kullanmalıydı. Onun vesayeti altında, hayatta kalmak için ne olması gerekiyorsa o olacaktı.

Kendisine dağıtılan eli kabul edecek ve her şeyin en iyisini yapacaktı. Ne kadar sürerse sürsün, kötünün içinde iyi olan ne varsa bulacaktı. Onunla savaşacaktı, bu kesin bir şeydi, ama kendisine rağmen onu ikna edecekti.

Kendisine hiçbir faydası olmayan şişesini bitirdi, hâla huzursuzdu. Tekrar buzdolabına doğıru yürüdü, bir tane daha açtı. Tekrarladı. Başka bir tat, başka bir yudum, susuzluk daha da artıyordu.

Yeni düşünceler dikkatini dağıttı. Bütün bunlar olup bittikten sonra kızla ne yapacaktı? Kıpırdamadan durdu, evi dinledi, kıza işaretler aradı ama hiçbir şey yoktu, kilitli kapının arkasından gelen bir yaygara yoktu. Çaresiz bir ığılık yok, sadece zamanını planlayan bir kız. Masaya doğıru yürüdü ve sessizce bir sandalye çekti. Biradan uzun bir yudum daha aldı, bakışları odanın içinde gezindi. Oturdu. Ona asla güvenmeyen bir kızla ne yapacaktı?

O mu? Caleb içkisini içti, şişesini masaya bıraktı, sonra koltuğunda daha derine oturdu, başını geriye yasladı ve burnundan nefes aldı, gözleri kapalıydı.

Caleb bir kadına uzun süre bakmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Son on iki yılda aşk hakkında çok şey duymuştu ama insanların bahsettiği şeyleri hiç hissetmemişti. Parmak uçlarını şişenin boynunda dalgınca aşağı yukarı gezdirdi. Herhangi bir tür sevgi hissettiği tek kişi Rafiq'ti ama bunun aşk olarak adlandırılabilceğinden şüpheliydi. Caleb Refik'i anlıyordu, onun öfkesini ve intikam ihtiyacını anlıyordu. Rafiq'e hayatı pahasına güvenmişti. Ona bir amaç veren bu adam olmasaydı Caleb kaybolurdu ve bu yüzden ona saygı duyuyordu. Anlayış, güven ve saygı aşk anlamına mı geliyordu? Caleb bunu bilmiyordu. Rafiq ona okuma yazmayı, beş dil konuşmayı, bir kadını baştan çıkarmayı, göz önünde saklanmayı ve öldürmeyi öğretmişti ama sevmeyi asla.

Tekrar arkasına yaslandı, içti ve şişeyi başka bir yere koydu. Masanın pürüzsüz cilalı yüzeyindeki su halkasına baktı. Öne doğru eğilerek diğer elini suyun içinde gezdirdi ve iki uzun yarı saydam iz oluşturdu. Parmakları bir araya geldiğinde birbirlerine çarpmadan önce masanın yüzeyi boyunca kaygan ve yalnız bir şekilde ilerlediler.

Birkaç yıl önce Refik bir kadınla tanıştı. Kadın artık onun karısıydı ve Rafiq'e iki oğul vermişti. Caleb onlarla hiç tanışmamıştı, tanışmayacaktı da ve bunu hiç beklemiyordu. Refik'in yanındaki rolünü tamamen anlamıştı. Refik'in erkeklığe yükselttiği biri olarak büyük saygı ve uygun bir sevgi görse de Caleb aileden değildi. Bu onun için kafa karıştırıcı bir durum değildi, sınırlar erkenden açıkça tanımlanmış ve tutarlı bir şekilde belirlenmişti. O, eski hesapların görülmesinde eşit bir ortaktı. Rafiq'in diğer hayatına, ailesine dair hiçbir şey bilmediği için bu ona çok uygundu. Kendi ailesini zar zor hatırlayabiliyordu.

Caleb'in hatırlayamadığı pek çok şey vardı: doğum günü, yaşı, eskiden adının ne olduğu. Hatırlamamak onu rahatsız etmiyordu, ancak bazen nerede büyüdüğünü bilmeyi diliyordu, böylece bundan kaçınabilirdi. Bu küçük ayrıntı, şu ya da bu nedenle Amerika'yı ziyaret etmek zorunda kaldığında onu geriyordu. Ya onun öldüğünü düşünen bir annesi olsaydı? Onun ölümüne sevinen bir anneyi düşünmek onu dehşete düşürüyordu.

onu görmek. Çünkü çalınan çocuk her kimse, kesinlikle ölmüştü ve Caleb onun öyle kalmasını istiyordu.

Şişe, bir şekilde tekrar boşalmış halde, dokunulduğunda hâlâ soğuk olan elinde duruyordu. Oturduğu yerden sessizce kalktı ve mutfığa doğru sessizce ilerledi. Şişeyi *çalkaladı*, giderden akan suyun yumuşak *gug-glug sesini* dinledi. Sonra yumuşak bir havlu aldı ve varlığına dair tüm kanıtları sildi. Caleb'in hoşlanmadığı şey unutmak değil, hatırlamaktı.

Bir duşa ve daha çok biraya ihtiyacı vardı. Kuru, ruhsuz Pakistan'a dönme zamanı geldiğinde birayı özleyecekti, unutma sürecinde mükemmel bir yardımcıydı. Bu boktan kasabadaki barın hâlâ açık olmasını umuyordu.

Caleb odasına girdikten sonra kıyafetlerini çıkardı ve duş almak için banyoya girdi. Suyun sıcaklığını ayarlayarak, yüzünü fiskeyelerin altına sokmak için içeri adım atmadan önce odanın buharlanmasına izin verdi. Su çıplaklığını yıkayarak onu hafifçe haşladı ama Caleb bu hafif acıyı memnuniyetle karşıladı. Bunu asla kabul etmezdi ama zaman zaman acı çekmeye olduğu kadar acı hissetmeye de ihtiyacı oluyordu.

Caleb bir kez daha kızın yüzüstü yatağa uzandığını, vücudunun arka kısmında omuzdan ayak bileğine kadar uzanan yaralar olduğunu hayal etti. Bu özel görüntünün onu etkileme şekli sapkıncaydı. Onu hasta etmek yerine tahrik ediyordu. İronikti.

Buna karşı koyamayan Caleb geçmişi ve Rafiq'i düşündü.

- - -

Vladek her zaman zengin ve güçlü olmamıştı. Bir , keyifsiz Rus

paralı asker ve satılabilecek her şeyin kaçakçısıydı - uyuşturucu, silah, insan, fark etmezdi. Rusya, Hindistan, Polonya, Ukrayna, Türkiye, Afrika, Moğolistan, Afganistan ve kader günü Pakistan'a seyahat etti.

Muhammed Refik o zamanlar genç bir adamdı ve Pakistan Ordusu'nda gayretli bir Tuğgeneral'in emrinde yüzbaşıydı. Amerikalılar tarafından *Çöl Fırtınası* olarak adlandırılan Saddam Hüseyin'e karşı savaş devam ediyordu ve Refik sahadaki koalisyon güçlerine yardım etmek üzere çağırılmıştı.

Babası yeni vefat etmiş olan Refik, annesi ve kız kardeşi için gerekli düzenlemeleri yapana kadar eve yakın kalmayı tercih etmişti ama öyle olmadı. Tuğgeneral rütbeye susamıştı ve hiçbir şey rütbeyi savaş kadar yükseltmezdi. Refik'in yokluğu kaçınılmaz ve nihayetinde felaketti, çünkü iki yıllık yokluğu sırasında Vladek gözlerini Refik'in kız kardeşi A'noud'a dikmişti. Refik Yarbay rütbesini kazandığı mutlu haberiyle döndüğünde, annesi altı ay önce öldürülmüştü ve kız kardeşi de kayıptı.

Sorumluluğu üstlenen Refik, elindeki tüm kaynakları annesinin katilinin kimliğini bulmaya adanmıştı. Her ipucunu takip etti, her söylentinin peşine düştü ve kız kardeşinin hâlâ hayatta olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Rafiq'in Vladek Rostrovich adını duyması üç yılını almıştı. Refik'in annesini öldürdükten sonra A'noud'u yanına almış, ama anlaşılan kısa bir süre sonra ondan bıkmıştı. Onu Tahran'da kendi kurduğu bir geneleve kapatmıştı.

Refik Tahran'a gitti ama annesi gibi A'noud da onu kurtarmaya gelmeden çok önce ölmüştü. Onu canlı bulma umudu rüzgârda savrulan küller gibi dağılınca, intikam ateşi daha da arttı. Genelevi yerle bir edecek, her müşteriyi öldürecek ve mal sahibini en sona saklayacaktı. Daha sonra askeri mahkemeye çıkarılıp idam edilse bile, bu riski almaya hazırdı.

Ama sonra bir ses duydu, o kadar korkunçtu ki kendi acısına ses veriyordu. Çılgılığı takip ederek her şeyi değiştirecek bir kapıya ulaştı: Kan ve pislik içinde büzülmüş, karanlık küçük, titreyen, öfkeli bedenini sımsıkı sarmış, çaresizce doktora ihtiyacı olan bir çocuktü. Sahibinin *kéleb* - *köpek* dediği bir çocuk.

Acı çeken, iğrenen ve kız kardeşinin yasını tutan Rafiq, onun bakışlarını tanıdı. *kéleb*'in gözleri.

Tarifsiz bir haksızlığa uğramanın ıstırabını bilen gözlerdi bunlar. Çok erken gelmeyecek bir ölümün özlemini çekiyorlardı. Rafiq, çocuğun muhtemelen ölmek üzere olduğu ve para iadesi yapmayacağı konusunda kendisini uyaran işletme sahibinden çocuğu satın almayı teklif etti. Rafiq şartları kabul etti ve yaralı, miyavlayan *köpeği* hastaneye götürebilmek için dikkatlice ketene sardı.

Kéleb ilk başta inanılmaz derecede güvensizdi, Refik'in kendisinden diğerleri gibi her şeyi istemediğine ikna olmamıştı. Rafiq'e defalarca saldırmış, yumruklamış, tırmalamış ve bu esnada kendini nasıl yaraladığını umursamadan çılgınca tekmelemişti. Refik onun için üzülüyordu ama aynı zamanda sabırsızdı ve öfkeli bir gencin tekrarlanan saldırılarına katlanmak istemiyordu. Rafiq onu sakinleştirmek için güç kullandı, ta ki ikna edilinceye kadar.

Rafiq ona susadığı bir şeyin tadına bakmayı teklif edene kadar *Kéleb* korkusundan daha fazlası haline gelmemişti. Karanlığın örtüsü altında, *Kéleb* ilk kez öldürmeyi öğrenmişti. Çok kolaydı, çok hızlı bitti. Rafiq kapıda nöbet tutarken, *Kéleb* hayatının büyük bölümünde kendisine eziyet eden adamı vurup öldürdü. Cesedin başında durmuş, bir zamanlar Narweh'in yüzü olan büyük deliği hayranlıkla seyrediyordu. Elinde, Rafiq'in bu kutlu olay için ödünç almasına izin verdiği .44 Magnum'u tutuyordu.

Silah, Rafiq'in hayatını kurtarmasına bir minnettarlık göstergesi olarak Amerikalı bir subay tarafından kendisine verilmişti. Refik bunun "Kirli Harry'nin" silahı olduğunu söylemişti ama *Kleb* bu adamı tanımıyordu. Tek bildiği o lanet şeyin onu geriye doğru yere fırlatmış olduğuydu. Narweh'in yüzünün patladığı sahneyi kaçırmış, sadece sonrasında oluşan hasarı takdir etmişti. Kirli Harry her kimse, *Kéleb* onun silahlarına hayran kalmıştı.

O akşam Rafiq, Kirli Harry'nin silahının mülkiyetini *Kéleb*'e devretmiş ve o gün Tahran'da onu nasıl bulduğunun hikâyesini ona anlatmıştı. Refik annesi ve kız kardeşinden, Vladek'i arayışının beyhudeliğinden ama en çok da intikam tutkusundan bahsetti.

İşini bitirdiğinde bir ittifak kuruldu, öyle sağlam bir anlaşma ki diğer her şeyi önemsiz hale getirdi. O gece, çocuk *köpekten* başka bir isim hatırlamadığını itiraf ettikten sonra, Rafiq çocuğa *Caleb* adını verdi - sadık öğrenci.

- - -

Caleb gözlerini kırıştırdı; su tenine soğuk gelmeye başlamıştı. Duştan çıktı, sanki hiçbir işe yaramamış gibi hissediyordu. Tahran'daki o geceden bu yana on iki yıl geçmişti. *On iki* yıl. Bir şeyi neden yaptığını en son sorguladığından bu yana beş yıl.

Başlangıçta, genç bir adam olarak Pakistanlı güçlü bir subayın gölgesiyken, ilişkileri ve Caleb'in geçmişi hakkında spekülasyonlar almış başını gitmişti. Hayat dersleri beklenmedik şekillerde gelse de, şimdi bir erkek olarak bazılarının kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Tıpkı Rafiq'in Caleb'e, en yüksek sesi çıkararı kalıcı olarak susturarak söylentileri azaltmayı öğrettiği gün gibi. Bu Narweh'i öldürmekten daha zordu ama düşündüğünden daha kolaydı. Böyle şeylerden bahseden adamlar iyi adamlar değildi ve bu onları öldürmeyi kolaylaştırıyordu. Ama ne olursa olsun, sessiz fısıltılar, küçümseyici gülümsemeler ve spekülatif bakışlar ona hâlâ güdülerinden ve dünyalarındaki gerçekliğinden şüphe duyanlar olduğunu söylüyordu.

Suç dünyasında saygının bedeli çok ağırdı, Ortadoğu'da daha da ağırdı, özellikle de Caleb gibi bir Batılı için. Yarı yol diye bir şey olamazdı, Rafiq ona bunu hatırlatırdı; ya hep ya hiç. Caleb'in Vladek'i bulma şansı varsa, onun dünyasına girmesi gerekecekti. Böylece zevk kölelerini eğitme dünyasına yolculuğu başladı.

Havluyu bir kenara atıp yatak diğer ucundan, yatağının yanından geçerek büyük pencerelere doğru yürüdü. Perdeyi kenara çekip dışarı baktı. Yıldızlar, karanlık bir ufuk; gecenin siyah örtüsü ve kendini göstermeye isteksiz bir ay.

Yolculuk hiç de kolay olmamıştı. Suçlu adamları öldürmek masum kadınları satmaktan daha kolaydı. Bu, duygusuzluk ve tek fikirlilik konusunda bir eğitimdi ve ruhun yok edilmesini vaat eden bir yolu seçmekti. Tüm bunlara rağmen Caleb ilerlemeye cesaret etmişti.

Onları önce Rafiq'in yardımıyla, sonra da kendi başına eğitti. Caleb açık artırmaya çıkardığı her köleyle, satılık seks dünyasında tanınırlığını artırdı. Caleb'in hünerleriyle övünen her zengin, varlıklı, ikiyüzlü iş adamı ile yeraltı dünyasında daha fazla yer edindi.

Seçkin. Her başarısında karanlığın daha da derinlerine iniyor ve Vladek'i bulmaya daha da yaklaşıyordu.

Ama yıllar geçmesine rağmen Vladek'i bulmak mümkün olmamıştı. Bu arada Caleb, yok etmek istediği dünyaya daha fazla dahil olmuştu. Her eylemiyle o dünyanın merkezine doğru ilerledi, ta ki bir gün geriye dönüp baktığında geldiği yolu artık göremediğini fark edene kadar.

Dışarı çıkmak istemişti. Vladek Rostrovich'ten, nereye gittiğinden ya da ona ne olduğundan haber alamayalı yıllar olmuştu. Refik'in intikam arzusu görünüşe göre hiç azalmamıştı ama Caleb zaman zaman bunun da alışkanlıktan başka bir şey olup olmadığını merak etmişti. Caleb, Rafiq'in içindeki tüm kargaşadan haberdar olmasını sağlamak için planını formüle etmeye başlamıştı.

Kaderin cilvesine bakın ki, tam da o günlerde, Refik'in onu genelevden çıkarmasından yedi yıl sonra, birileri dünyanın en zengin yirmi altıncı adamı olan Dimitri Balk'ı eski gangster Vladek Rostrovich olarak tanıdı.

Vladek yedi yıl içinde servet, ayrıcalık ve güç bakımından yükselmişti. Yeraltı faaliyetlerinden elde ettiği serveti meşru iş hedeflerini finanse etmek için kullanmıştı. Artık Rusya'daki çelik ve petrol zengini toprakların çoğuna, Afrika'daki elmas madenlerine ve büyük Avrupa şirketlerinde dünyaya mütevazı başlangıçlarını unutturacak kadar hisseye sahipti. Çok sıkı korunuyordu ve kendisine karşı büyük bir güvensizlik vardı.

Caleb' kendi yarattığı hayatı terk etme şansı varsa bile, o anda buharlaşıp gitmişti.

O ve Rafiq bir kez daha tek bir düşünceye, tek bir hedefe sahipti. Kritik hedeflerine ulaşmak için gereken her türlü fedakârlığı yapacaklardı. Caleb çok ileri gitmişti, şimdi bunu sonuna kadar götürmeye kararlıydı. Rafiq'e daha fazlasını değilse bile en azından bu kadarını borçluydu. Ancak on iki yıllık bekleyişin ardından Caleb'i karanlıkta ilerlemeye iten tek şey intikam değildi. Tüm bunların sonunda gerçekten de mecazi bir ışığın beklediğine dair anlamsız bir umuttu.

Perdenin yerine düşmesine izin verdi, düşünceleri geniş oturma alanının karşısındaki odaya kapatılmış kıza dönerken manzara ilgisini çekmiyordu ve

odasından koridorun aşıağısında. Onun rolü tahmin edebileceğinden çok daha önemliydi. Bir gün ona da borçlu olacaktı. Ama şimdilik ona ihtiyacı vardı. Vladek'e ulaşmak kolay olmamıştı, özellikle de milyarder Demitri Balk kılığındayken. Köklerine dönmesi, köle ticaretine geri dönmesi beş yılını almıştı.

Caleb başını çevirdi, omzundaki bir kas kasıldı ve gergin pozisyonuna geri dönerken yüzünü buruşturdu. Dolabını gözden geçirdi. On iki yıl süren planlama, manevra ve sızma faaliyetlerinden sonra Rafiq ve Caleb'in beklediği an nihayet yaklaşıyordu. Dört ay içinde Pakistan'da *Zahra Bay'* gerçekleşecekti.

Planın ilk aşaması tamamlanmıştı. Bu haliyle kızın bekâretinden henüz emin değildi ama öğrenecekti. Bir çiçek müzayedesine 'çiçeği' olmayan bir köle getirmesi küçük bir aksilik olurdu ama Rafiq, Caleb'in tarif ettiği kadarıyla güzelliğiyle birlikte kızın milliyetinin müzayedede en çok istenen köle olmasını sağlayacağını iddia etmişti.

Yarı giyinik olan Caleb, Armani gömleğini çekti ve becerikli parmaklarıyla düğmelerini iliklemeye başladı. İlk başta Refik'le aynı fikirde değildi, gevşek ahlakları ve alametifarikası olan inatçılıklarıyla bir Amerikalı aramanın amacını görememişti. Ama şimdi, garip bir cazibeye kapılmışken, Refik'in haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Kız bir şekilde farklıydı, eşsizdi.

Kollarını kaldırdı ve boğazını açıkta bırakacak şekilde gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi. Kelepçelerine uzandı.

Vladek kıza teklif *verdiğinde*, *verdiğinde* değil, eğitmeni hakkında bilgi almak zorunda kalacaktı. Sonra, o an nasıl ortaya çıkarsa çıksın, Caleb Vladek'e kızı bir hediye, hayranlığının bir göstergesi, bir görüşme talep etme şekli olarak sunacaktı. Bundan sonrası tamamen bıraktığı izlenimle ilgiliydi. Vladek'in sadece kızıdan değil, kendisinden de çok etkilenmesi gerekiyordu. Sıkı sıkıya bağlı hayatına girmesine izin verecek kadar etkilenecekti.

Erişim sağlayacaktı; Vladek'i öldürmeden önce sevdiği ve değer verdiği her şeyi ondan almanın en iyi yolunu bulacaktı. Vladek'in ölümü Narweh'inki kadar çabuk . Yüzüne 44'lük Magnum'la son vermeyecekti.

aceleyle. Rafiq ve Caleb intikamı tatmak için on iki yıl beklemişlerdi; buna göre tadını çıkaracaklardı.

Bu arada Caleb, kızın hayatta kalan biri gibi davranmasını bekliyordu. Sonra, her şey söylenip bittiğinde. Her biri, Caleb, Rafiq ve kız, hayatlarına devam etmenin bir yolunu bulacaklardı.

Tek başına.

Tamamen giyindikten sonra diğer pantolonunun arka cebinden anahtarı aldı ve şimdiki pantolonunun içine koydu. Sonra Caleb yansımasını değerlendirirken parmaklarını saçlarında gezdirdi. Kirpikleri çok uzun, ağzı çok dolgundu, tüm görüntüsü tartışılmaz erkekliğine aykırıydı. Çok... güzeldi ve bu her zaman onun sorunu olmuştu. Ne kadar küçük olursa olsun fiziksel bir kusuru olsaydı, tüm hayatı farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi.

Kapıdan çıkarken Kirli Harry'nin silahını da yanına aldı; artık "güzel" olmadığını hatırlatması için soğuk, ağır metale ihtiyacı vardı. Ceketini aldı, üzerine geçirdi ve kılıfını yerleştirdi. Arkasına bakmadan kapıyı sessizce arkasından kapattı. Koridorda, antika kanepenin yanından geçerek ön kapıya doğru yürüdü.

Gecenin bu saatinde evin ışıklarının loş olması işlevseldi ve önlem amaçlıydı. Onunla birlikte seyahat edenler dışında kimse burada olduklarını bilmiyordu ama Caleb onlara yabancılara güvendiğinden daha az güveniyordu. Kapıya yaklaşırken gözleri bir kez daha kızın yatak odasının kapısına kilitlendi.

Onunla altı haftası vardı. Kendisinden istenecek her şeyi anlamasını sağlamak için altı hafta. Sonra da Refik'le buluşmak üzere Pakistan'a gidecekti. Rafiq'in inatçı doğası göz önüne alındığında, emrettiği anda itaat etmezse ona karşı pek de nazik davranmayacaktı. Vladek daha da az. Hayatta kalmak için uyum sağlamaya hazır olmalıydı.

Caleb antrede yürürken ayakkabıları seramik zemin üzerinde yumuşak fısıltılar çıkarıyordu. Kapıyı açtığında gece içinden geçti. Eşikte durakladı. Birdenbire huzursuz, susamış ya da azgın hissetmedi. Bir an için gitmek istemedi. Ama gitmesi gerektiğini biliyordu, o yüzden gitti.

Gece ılık ama rahattı ve Caleb'in tedirginliğinin bir kısmı azalmaya başladı. Köyün asfaltsız, toprak sokakları tamamen ıssız görünüyordu. Köylülerin küçük, beton ya da ahşap evlerinden hiçbir ses duyulmuyordu. Caleb yürürken, adımlarının toprakla buluştuğu yumuşak, neredeyse fark edilmeyen gümbürtüye çok dikkat etti. Gecenin durgunluğunda, bacaklarını birbirine öfkeyle sürten cırcır böceklerinin sesi gürültülü bir ses gibi geliyordu ama adımlarına hoş bir eşlikti.

Caleb yolda ilerledikçe cırcır böceklerini ve adımlarını daha az duymaya başladı, ta ki sonunda müzik ve gürültü onları tamamen bastırana kadar. Bu boktan kasabadaki bar gerçekten de açıktı. Caleb'in ağzının kenarları yukarı doğru kalktı.

OceanofPDF.com

ALTI

Dışarıda yağmur yağıyordu. duyabiliyordum. Derin bir nefes alarak yavaşça gözlerimi açtım, bir an için nerede olduğumu unuttum ama sonra hüzün çöktü. Hangi gün olduğunu tam olarak bilmiyordum. Beni hep karanlıkta bırakırdı, odada sadece gece lambaları bana yol gösterirdi. Neden böyle yaptığını bilmiyordum. Eğer beni şaşırtmak içinse, işe yarıyordu. Zamanı hesaba katamamanın insanın gerçekliği kavramasına nasıl zarar verebileceğini hiç fark etmemiştim. Sonsuz karanlıkta ve geçen saatlerde kaybolmak çok kolaydı.

Evim, annem ve onun neler yaşıyor olabileceği ya da olamayacağı hakkında çok düşündüm.

Belki de bana beni sevdiğini hiç söylemediği onca zaman için üzgündü. Belki de çaresizce ihtiyaç duyduğum o sarılmaları bana hiç vermediği için pişmandı. Artık çok geçti. Nerede olabileceğime dair bir fikirleri olup olmadığını ya da polisin anneme beni bulma umutlarının çoktan tükendiğini söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Öğünlerimi kontrol ederek günleri saydım. Şimdiye kadar altı kahvaltı yapmıştım. Eve gitmek istiyordum.

O ilk dayaktan sonra geçen gün, saatler, ne kadar zaman geçerse geçsin, beni esir alanla aramızdaki ilişkide bir değişim yaratmıştı. Ben uyurken kendini kaderimin efendisi yapmıştı ve ben buna izin vermekten başka bir şey yapamazdım. Ertesi gün gözlerimi açtığımda, cezamdan sonra üzerimde kullandığı soğuk krem kavanozuyla odama geliyordu. Yüzü daha ciddiydi. Sürekli gülümsemesinden eser kalmamıştı. Onun sabrını test etmemem gerektiğini hemen anlamıştım.

Beni bıraktığı gibi yüzüstü yatmıştım, hareket edecek gücüm ve isteğim yoktu.

Omuzlarımdan ayak bileğime kadar, özellikle de arka tarafımdaki derim acı verici bir şekilde gergin ve kaşıntılıydı. Başımı her hareket ettirdiğimde omuzlarım yanıyor ve ağrıyordu. Bu ağrı bacaklarımdan aşağıya kadar uzanıyordu.

Üstümde, yatağın yanında durmuş, derin derin nefes alıp yavaşça veriyordu. Bana yaptıklarından dolayı utanç duyup duymadığını merak ettim. "Can

Kalkıyor musun?" diye sordu. Sesi kopuk, cevabımla ilgilenmeyen bir tondaydı.

"Sanmıyorum," diye , gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Ama Efendi'yi incittim." Ona istediği gibi hitap etmenin benim için ne kadar zor olduğunu anlamasını umarak başımı öne eğdim.

Sesi alçalmış, yumuşamıştı, "Eminim öyledir, ama bak görgü kurallarına ne oldu." Hiçbir şey söylemeden çenemi sıkımdım.

Şimdi, bunca gün sonra, yalnızlığımdan ve karanlıktan nefret ettiğim için olsa gerek, onun arkadaşlığını hem korkuyla hem de hevesle bekliyordum.

Yataktan kayarak çıktım ve birkaç gündür ilk kez o korkunç acıyı hissetmedim. Dikkatlice ayağa kalktım, kaslarım sıkıca kasılıyor ve direniyordu. Yüzümü buruşturdum, acı içimde yankılandı.

O ilk korkunç karşılaşmayı takip eden günleri, tam olarak kaç gün olduğunu bilmiyorum, belki de üç, Caleb yanımdayken yüzüstü yatarak geçirmiştım. Tuvalete gitmem gerektiğinde kalkmama yardım etmiş, yardımseverlik kisvesi altında beni mahremiyetimden mahrum bırakmıştı. Beni yıkadı, besledi ve elinden dikkatlice almam için her bir yiyecek parçasını dudaklarıma yerleştirdi. Bazen kendimi oyuncak bebek gibi hissediyordum. Direndiğimde ya da tereddüt gösterdiğimde, çıplak avucunu çiğ kıcıma vurması itaat etmem için yeterli bir teşvik oldu. İrademe teslim olmak, ödediğim bedeldi.

Günde en az iki kez cildime soğuk krem sürülürdü ve bu bende her zaman en garip duyguları uyandırırdu. Kremi sürerken bana dokundu. Sıradanmış gibi göstermeye çalışsa da bana özel, hesaplanmış gibi gelirdi. Ayak bileklerimden başlardı, bu da genellikle saf coşkudan dudağımı ısırma neden olurdu. Daha önce hiç kimse bana masaj yapmamıştı ve ayak bileklerimin bu kadar ilgiye ihtiyaç duyduğunu hiç bilmiyordum. Bana dokunduğunda, o kadar kötü hissettiğimin farkında olmadığım şeyleri daha iyi hissettirdi. Kıpırdamadan yatıyor, elimden geldiğince ona masajının başımı döndürdüğüne dair bir işaret vermemeye çalışıyordum. Sonra baldırlarımdan tutar ve ben yastığıma uzun, alçak bir iç çekiş bırakana kadar parmaklarını etimde yoğururdu. Her zaman bir şekilde bacaklarımı hafifçe ayırmayı başarır, alt bölgelerime o kadar yakın sürtünürdü ki, "Dur!" diye bağırarak için kendimi zor tutardım. Yine de kalçalarıma her masaj yaptığında benimle konuşuyordu. Sanırım bu onu çok heyecanlandırıyordu.

beni rahatsız etmekten kesinlikle vazgeçmiyordu. Bir gün sürekli soru sorması durumu daha da kötüleştirdi.

"Yani hiç bir erkekle birlikte olmadın." Bu bir sorudan çok bir ifadeydi, sanki zaten bildiği şeylerden bahsediyordu. Bu gerçeği nasıl bu kadar açık hale getirdiğimi merak ettim.

"Hayır

efendim."

"Kadınlar

mı?"

Başımı hızla salladım. "Hayır efendim." Ama yalan söylemişim.

Daha önce bir kadınla birlikte olmuşum, en azından bir kızla. Bunu seks olarak tanımlayabilir miyim bilmiyorum, çoğunlukla ona dokunmama, onu öpmeme izin veriyordu. Nicole ve ben daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştık. Sanırım bir şeyler deniyorduk. Teni çok yumuşaktı, pembeydi ve her zaman hafif vanilya kokardı. Onu nazikçe emerken, ara sıra dişlerimle kemirirken, küçük meme uçlarının dilimde sertleşmesini hissetmeyi seviyordum. Henüz tam olarak gelişmemişti. Göğüsleri benimkilerden çok daha küçüktü ama daha az güzel değillerdi. Ağzı erkek arkadaşımınkinden çok farklıydı. Daha yumuşak, daha pürüzsüz ve daha narindi. Erkek arkadaşım beni ovarken onu düşünmek tuhaftı. Bacaklarımın arasında küçük bir basınç düğümü oluştu ve sadece bir anlığına, tenim ellerine teslim olurken ve zihnim fantezilere dalarken, bana *oraya* dokunmasını istedim.

"Hiç kendine dokundun mu?" Yüzüm yanıyordu, gözlerimi kaçırdım ve yüzümü ellerimin ve yastığımın arasına sakladım. O alaycı kahkahasını attı ama cevap vermem için beni zorlamadı. Onun bakımlarına alışmaya başlamışım, bunları samimi olmaktan çok rutin buluyordum. Başka şeyler beni hâlâ rahatsız ediyordu. Çıplaklık kesinlikle alışılması gereken bir şeydi. Odama Caleb dışında kimse girip çıkmadığı için şükreliyordum ama o bile beni inanılmaz derecede utandırıyor. Her türlü giysi giymek için çok rahatsız ediciydi. Bir zamanlar tenime karşı çok yumuşak olan yorgan bile iyileştığım için artık aşındırıcı geliyordu. Yemek yerken üzerine oturmaktan nefret ediyordum.

Hâlâ çıplak ve hapisane gibi olan banyoya girdim ve aynaya baktım. Morluğum açık yeşile dönmüştü, yüzüm artık şiş değildi ve

Saçlarım darmadağındı. Uzun bir süre kendime baktım. Arkamdan bakan bu kız kimdi? Boynumdaki yakaya bakmak için saçlarımı kaldırdım. İtiraf etmeliyim ki, bu etki etkileyiciydi. Brezilya'nın yağmur ormanlarında yakalanmış egzotik bir yaratığa benziyordum. Kendime milyonuncu kez Caleb'in beni tutsak etmekteki amacının ne olduğunu sordum. Her gün onun yanında çırılçıplaktım ama o benim ne kadar savunmasız olduğumdan faydalanmak için hiçbir hamle yapmadı. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Kendini dizginlemek için mücadele ediyormuş gibi görüldüğü zamanlar oldu ama her zaman yaptı. İşaret parmağımı öndeki halkadan geçirdim, çekiştirdim, çok güvenliydi.

Bilek kayışları da daimi kıyafetimin bir parçasıydı çünkü onlar da kilitlerle sabitlenmişti.

Onları kesmeye çalışabilirdim ama odada bunu yapabileceğim bir şey yoktu. Bağlar beni bir şekilde daha çıplak hissettiriyordu; üzerimde *başka* hiçbir şey olmadığı gerçeğine dikkat çekiyorlardı. Arkamı döndüm ve her gün yaptığım gibi solmakta olan kemer izlerini inceledim.

Kapı açıldı. 'Usta' kahvaltı ile içeri girdi. Banyonun kapısından içeri girdim ve kapıyı ayağıyla kapatırken ona baktım. Yemin ederim, adam hiç uyumuyordu. Saatin kaç olduğundan emin değildim ama her halükarda duş alıp giyinmesi için çok erken olduğunu düşündüm. Her zaman bir partideymiş ya da akşam dışarı çıkacakmış gibi giyinirdi, asla rahat ve konforlu olmazdı. Tabii tanıştığımız gün hariç. Konuştuğunda sıçradım.

"Neden kendini örtüyorsun?" Hemen yere baktım ama ellerimi göğüslerimden çekmedim.

"Çıplağım efendim," diye titrek bir sesle cevap verdim.

Tepsiyi yatağın üzerine koydu. "Daha önce de benim önümde çıplak kaldın. Neden birden bu kadar mütevazı oldun? Ellerini bırak ve buraya gel." Ellerimi indirdim ve ona doğru yürürken önümde birleştirdim. Ona ulaştığımda iç çekti ve ellerimi cinsel organımdan uzaklaştırdı. "Benim önümde kendini örtme. Bu çok saçma." Dudağımı ısırdım.

"Evet efendim." Fısıltının biraz üstünde bir sesle söyledim. Çok garip bir ruh hali içindeydim. Doğru, oldukça depresyondaydım ve kim depresyonda ki? Kızgın,

Korkmuş, kafası karışmış, yalnız - hepsi alışılmış duygular haline gelmişti. Ancak bugün, tüm bunlara ek olarak başka bir şey daha hissettim ve tüm mantığıma rağmen Caleb'in beni anlamasını istedim. Bana güzel şeyler söylemesini, hatta belki de sarılmasını istedim.

Tuhaflık ruh halimi tanımlamaya yetmiyordu. Birden ağlamak istedim ama bunun yerine düşünmemeye çalışarak yere baktım.

Yüzümü ellerinin arasına alarak derin bir iç çekti: "Sana nasıl davranman gerektiğini öğretecek kadar çok zamanım yok." Bu şifreli sözler karşısında kaşlarımı çattım. Bu *da ne demek oluyor?*

"Daha iyi hissediyorum," diye fısıldadım. Gerçi yüzümün aksini söylediğinden emindim. Yumuşak, sıcak elleri beni hareketsiz tutarken kalbim hızlandı. Yüzü, dudakları rahat edemeyeceğim kadar yakındı ya da yeterince yakın değildi. "Tekrar kıyafet giyememem için hiçbir neden yok."

Birkaç saniye geçti, mavi gözleri kahverengi gözlerimi aradı. Dudakları kıpırdadı, ağzının bir kenarında hafif, kötü niyetli bir gülümseme belirdi. İyi tanıdığım bir gülümsemeydi bu. Ona efendi diye hitap etmeyi unutmuştum. Kulağa emir gibi gelebilecek bir şey söylemiştim. Sanırım irkildim ve sanırım onun beklediği de buydu.

Ondan uzaklaştım, hemen ayaklarının dibine diz çöktüm, bana acıyacağını ve isteğimi yerine getireceğini umuyordum. Kemerinin tokasına uzandı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Ellerini sıkıca tutmak için uzanırken başımı öfkeyle salladım. "Lütfen bana vurma," dedim boğuk bir fısıltıyla. Gözyaşlarım dökülürken yüzümü sildim. "Özür dilerim efendim. Lütfen bana vurmayın."

Gülmeye benzemeyen ama sinirli bir homurtuya daha yakın bir ses çıkardı ve ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Sakin bir sesle "Ayağa kalk," dedi ama ben sadece bacağına yapışıp ağladım. Gömleğini pantolonundan hoyratça çekip çıkarmadan hemen önce derin bir iç çekti ve düğmeleri hızla çözdü. Beni tekrar döveceği düşüncesi mi yoksa soyunması mı beni daha çok korkuttu bilmiyorum. İçimi bir korku denizi kaplarken beni saçlarımdan tutup yukarı çekti. "Gömleğimi çıkar." Gözlerimi yavaşça açtım, anı parça parça algılıyordum. Sanırım afallamıştım. Boyu beni onun pürüzsüz, güneşten öpülmüş göğsüyle göz hizama getirmişti. Benimki gibi onun da nefes alış veriş hızlanmıştı. Belki de

Ona daha iyi hissettiğimi söylemek bir hataydı. Belki de son birkaç gündür onu uzak tutan tek şey buydu. İtaat etmekten başka bir şey yapamayınca ellerimi omuzlarına koydum ve kumaşı üzerinden kayana kadar nazikçe geri çektim. Yere düştü.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve yüzümdeki gözyaşlarını sildi. "Hâlâ aramızda bir kumaş parçasının olmasının seni benden koruyacağını mı sanıyorsun?" Ona baktım, gözlerimle yalvarıyordum. "Gömleği kaldır," dedi. Yavaşça diz çöktüm, yüzümü tutarken hâlâ ona bakıyordum.

Parmak uçlarımla gömleği aldım. "Giy şunu." Gömleğini giyerken bana kocaman bir gülümseme verdi. Dizime kadar iniyordu, kolları biraz daha yukarıda kalıyordu. "Göreceğiz," diye fısıldadı kulağıma. Titredim.

O, sanırım başka bir gömlek almak için odadan çıkarken, cezalandırılmadığım için rahatlamamın beni yıkamasına izin verdim. Bana verdiği gömleğin düğmelerini iliklemeğe koyuldum, kokusunun midemi nasıl titrettiğini fark edince şaşırdım. Onun gömleği, onun kokusu beni sarmıştı. Buraya geldiğimden beri ilk kez onun varlığı, bana baskı yaparak beni rahatlatıyordu. İki kelepçesini de burnuma doğru kaldırıp derin derin içime çekerek kendimi şımarttım. Bu bir sarılma değildi ama yine de rahatlatıcıydı. Aklımı kaçırmadan önce buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Beklediğimden daha erken ve gömleksiz döndü. Gözlerimi onun zayıf, kaslı vücudundan, sivriltilmiş belinden, göbek deliğinden özel dikim pantolonunun bel bandının ötesine uzanan küçük saç izinden ayıramıyordum. Yanında getirdiği tekerlekli arabayı ve sandalyeyi kapının yanına koydu. Yüzüm buruştu, o korkunç gecenin anıları tüm bedenimi geriordu. O akşam meydana gelen olayların hiçbirini yeniden canlandırmak istemiyordum.

Ama hiçbir şey söylemedim ve beni çevirip bileklerimi arkamda birleştirirken sessizce itaat ettim. Bu sefer yemeği ondan zorla alamayacağımdan emin olmuştu, zaten öyle bir isteğim de yoktu. Aslında çok aç değildim, sadece üzgündüm.

Hâlâ önceki konuşmamızla meşgulken açmışım gibi davranmak zordu.

Ben önünde yere diz çökmüş, bileklerim arkamda kilitliyken bana kahvaltımı yedirdi. Çok gülümsüyordu, ama her zaman öyle değil miydi? Çok soğukkanlıydı, önceden planlanmıştı. Yaptığı her şeyin karanlık bir amaca hizmet ettiğinden asla şüphe etmedim, o gülümsemeye kadar. Bana bir şeyler öğretmek için fazla zamanı olmadığını söylediği zamanı düşündüm. Ne öğrenmem gerekiyordu?

Ne zaman başlayacaktık? Beni bırakmayı hiç planladı mı? Bunu atlatabilecek miydim? Yakışıklı bir adamdı, bunu kimse inkâr edemezdi, peki neden? Kadınları kendi isteğiyle elde edebilecekken neden alıyordu? Tüm bunlar tam *Kiss the Girls'e* göreymiş. Bana daha fazla yumurta yedirmeye çalıştığında başımı çevirdim.

"Aç değil misin?"

Başımı salladım. "Hayır efendim."

"Peki. Senin için bitireceğim."

Onunla konuşmak istedim. Ona cevap vermeyeceğini bildiğim önemli sorular sormak istedim.

Her soru dilimin ucunda, ağzımdan çıkmaya çalışıyordu. Dudaklarımı yalayıp sormaya hazırlanırken o konuştu.

"Uzan." Kaşlarım birbirine çarptı. "Anlaması bu kadar zor olan ne? Yere yat." Yakama taktığı zincirle beni yere indirirken elini sol omzuma koydu.

Bu pozisyonda biraz rahatsızdım. Bağlı ellerim kuyruk sokumuma baskı yapıyor ve ayaklarımın tabanı kalçalarımın altına değiyordu. Biraz debelendim ama bacaklarımı kapatmak için altımdan çekmeyi başardım.

"Bunun ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikrin var mı?" dedi. Dişlerimi sıktım ve başka tarafa baktım.

"Beyaz sana çok yakışıyor, bunu not almam gerekecek. Kıyafet önerdiğine sevindim.

Sizi giyinik görünce aklıma sizi soyamak geliyor. Ancak, bunun benim yanımda çıplak olmanın seni rahatlatması için çok iyi bir fırsat olduğunu ve yemek yerken bana hoş bir manzara sunacağını düşünüyorum."

Dizlerimi sıkıca birbirine bastırdım ama o zorlayınca açtım. Yediğim dayağı hâlâ çok iyi hatırlıyordum ve onu üzmem istemiyordum. Ağır nefes alışım dışında oda sessizdi. Kendimi hiç bu kadar korunmasız hissetmemiştim.

"Bu çok güzel," diye keskin bir nefes aldı ve bir sonraki konuğmasında sesi kalın, hafif boğuktu, "Tam pembenin doğru tonu. Şimdi... bacaklarını açık tut. Beni kışkırtma."

Kaçınılmaz gözyaşı akışına karşı gözlerimi kapattım. Dehşet ve utanç öfkeye dönüşerek göğsümde yavaşça çalkalanmaya başladı. Yavaşça nefes almaya odaklandım. O yemek yerken kıpırdamadan duvara baktım. Bacaklarımı onun bakışlarına açmak garip hissettiriyordu. Hava her yerime dokunuyordu.

Bazen seksim kendi kendine açılıyor gibiydi, aç küçük bir ağız gibi. Bunu görüp görmediğini merak ettim ve görmemesi için dua ettim. Neye benzediğimi hayal etmeye çalıştım. Güzel miydim? İğrenç derecede kaba mıydım? Neden umursuyordum ki? Her türlü şeyi merak ediyordum ki, kalçalarımın arasındaki soğuk metalin ani dokunuşuyla gerçekliğe döndüm. Zinciri bacaklarımın arasına indirmiş, dudaklarımın arasında ileri geri hareket ettiriyordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım, o gülümsemeyi silmek için yüzüne tekme atmayı her şeyden çok istiyordum.

"Sizi kibirli yapmak istemem, çünkü zaten öylesiniz, ama çok güzelsiniz."

Gururum korkumu bastırdı ve onun yemini yutmaktan kendimi alamadım. "Bu çok komik," dedim bacaklarımı kapatmaya çalışarak, "onca insan arasından sen birine kibirli diyorsun." Kahkahasını zar zor zapt edebiliyordu.

"Tuş, ama yerde bacaklarımı açmış yatan ben değilim." Ağlamaya başladım, hayal kırıklığı ve öfke gözyaşları olarak içimden fışkırıyordu - bir zayıflık gösterisi.

"Senden *nefret* ediyorum."

"Benden nefret etmiyorsun" dedi, sanki gerçekmiş gibi, beni tanıyormuş gibi. Açık bacaklarımın arasına diz çöktü ve ellerini halının üzerine koyarak üzerime eğildi. Başımı yana çevirdim. Beni öptü, önce kulağımın arkasından, sonra boynumdan aşağı. "Ama keşke yapsaydım diyorsun."

"Dur," diye fısıldadım.

"Neden?" diye fısıldadı aynı yumuşak sesle. "Gömleğim birdenbire çok mu ısındı?"

Sıcak eli yumuşak kumaşın arasından göğsümü avuçladığında dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı. Ona kendini övmemesini söylemek için ağzımı açtığımda diğer eli aşağıya inerek kalçalarımın arasına dokundu. Yerimde donup kalmıştım, korkumdan felç olmuştum. Gömleğinin kumaşının arasından parmaklarıyla beni okşadı, bir yandan da gözlerini benimkilere kilitledi. İçime girmedi, gömleği engel olduğu için giremedi ama yine de parmakları her zerremi istila etti. Onu her yerde hissediyordum. Sonra, her türlü mantığa karşı, kendimi sıcaklıkla kızarmış hissettim. Zevk, arzu, acı değil. Tüm vücudum aniden Caleb'in parmaklarına ve ne yaptıklarına odaklandı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, inleme isteğimi bastırdım. Caleb'in ağzı bilmiş bir gülümsemeye dönüştü ve sonra ellerini yavaşça çekerek beni yerde soluk soluğa bıraktı.

"Şimdi. Benden nefret etmediğini

söyle." "*Hayır.*"

Çıplak göğsü bana bastırdı; sıcaklığı vücudumu ürpertti. Elini kalçamda gezdirirken boynumu öptü. Nefesi derinden geliyor, sonra bir fısıltıyla tenimde geziniyordu. Pantolonunun üzerinden ereksiyonu beni ısıttı. Sanki bir şekilde içime girebilecekmiş gibi onu bana doğru itti. Ellerimi serbest bırakmaya çalışarak bileklerimdeki kayışlarla boğuştum. Yavaşladı, sakinleştirici bir şekilde beni nazik ve sevgi dolu bir şekilde okşadı. Üstümde ileri geri sallanıyor, beni öpüyor, okşuyor, tenimde nefes alıyordu.

Vücudumda bir şeyler değişti ama bunu ben istemedim. Sıcakladım, çok sıcakladım. Nefes alışım hızlandı ve tek yapabildiğim onu koklamaktı, her tarafımı, onu içime çekmek, kokusunu çekmek. Dizlerimi ayırarak göğsümden aşağı öptü.

"Dur... Dur." İlk itiraz gerçkti, ikincisinden emin değildim.

Ağzı gömleğinin kumaşından göğüs ucuma yapıştı, bana tam olarak ulaşamadığı için bir şekilde daha dayanılmazdı. Daha sert emerek meme ucumu sert, ıslak ve sıcak hale getirdi. Yarı iç çektim, yarı inledim.

Başımı halıya yaslayarak, gözlerimi kapatarak, daha önce hiç hissetmediğim duygulara kapılarak direniyordum.

"Benden hiç nefret etmiyorsun, bence benden gayet hoşlanıyorsun." Ağlıyordum ama bu doğru sebeplerden değildi. "Sanırım hoşuna gidebilecek başka bir şey biliyorum." Elleri ve ağzı vücudumda geziniyordu ve yapmam gerektiğini bilsem de buna karşı bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. İtiraz etsem de etmesem de istediğini yapacaktı. Hiçbir şey yapmazsam bu o kadar korkunç olur muydu? Suçlu ben olabilir miydim?

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sıcak ağzı seksimi kapladığı anda doğruldum. Başını kaldırıp boynumdaki tasmayı yakaladı ve beni tekrar aşağı itmeden önce öfkeyle öptü.

Şok içinde bir o yana bir bu yana döndüm, ağladım ve homurdandım. Dudaklarımda kendimin tadını aldım; onun dudaklarındaydım. Dilini gizli etimde aşağı yukarı kaydırırken bana karşı inledi, göğsümden inilti ve çığlıklar çıkardı. Bacaklarımı olabildiğince sıktım, parmakları kalçalarımın içine giriyordu. Üzerimde ağzından başka hiçbir şey hissetmiyordum. Bedenim bacaklarımın arasındaki o küçük, pembe ağzın bir uzantısı haline gelmişti. Vicdanı yoktu, utanması yoktu, ne istiyorsa onu istiyordu ve kimin emirlerini yerine getirdiğini umursamıyordu. Kendi bedenim bana ihanet etmişti. Kaslarım gerildi, vücudumdaki tüm hisler Caleb'in yaladığı o tek noktaya yoğunlaştı. Başım dönüyordu ve kör edici bir anda vücudum patlamış gibi görünüyordu. Sırtımı dikleştirdim, dudağımı ısırdım, sert spazm içimden ona doğru akana kadar yüzüne karşı kıvrandım. Nefes nefese yere uzandım, hafif bir karıncalanma vücuduma yayılırken kendi kendime yumuşakça inledim. Vücudunu benimkinin üzerine koydu. Boynumu öptü.

"Hoşuna gideceğini söylemiştim," diye fısıldadı.

Bunun için söyleyecek sözüm yoktu. Başımı çevirdim ve yarım direk kapaklarının ardından ona baktım.

"Dudağını bu kadar sert ısırmanın bir dahaki sefere bırak gitsin," dedi başparmağıyla dudağımı silerken. Dudakları ıslaktı, ya terden ya da benden, *lütfe ter olsun*. Gülümsedi ve ağzımı öptü... bendim. Aşağılanma.

"Senden nefret ediyorum," dedim usulca, tavana bakarak, kopmuş, doymuş ve bir şeylerden boşalmış bir halde. Saçlarımı yüzümden itti ve beni tekrar öptü.

Parmakları ıslak etime bastırdı ve vücudum sert bir şekilde nabız atarken inlemekten kendimi alamadım. "Ama amcığın değil... ve önemli olan da bu." Gülümsedi ve ben de gözlerimi kapatıp başka tarafa baktım. "bakarsan ben de sana böyle sesleneceğim... Kedicik."

Kalbim aniden acıdı. Benim bir adım *var. Olivia. Livvie*. Bana adımı hiç sormadığını fark ettim, o gün sokakta bile sormamıştı ve bunun beni bir insan olarak hiç görmediği anlamına geldiği de aklıma geldi - bir kez bile. Boğazım acıdan düğümlenmişti. Bu gezegende benim kim olduğumu önemseyen biri var mıydı? En iyi arkadaşım Nicole'ü düşündüm. O önemsiyordu. Beni bulma umudundan asla vazgeçmezdi.

Gözlerim nihayet yeniden odaklandığında, Caleb yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Hâlâ gülümsüyordu, parlak bir şekilde değil, sadece merakla, sanki bir şekilde az önce yüz mil uzakta olduğumu biliyormuş gibi. Birkaç saniye birbirimize baktık, ama o anda ikimizin de ne düşündüğünü söyleyemem. Sadece başka tarafa bakamadık. Göğsüm, serbest bırakamayacağım bir hıçkırıyla sarsıldı.

Büyü bozuldu, yavaşça kendini benden kurtardı ve beni yukarı çekmek için kolumu kavradı. Başım dönüyor ve bacaklarım titriyordu. Kolumu onun sabitleyen elinden kurtarmak üzereydim ki aniden ıslak bir sıcaklığın kalçalarımına aktığını hissettim. İçgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine bastırdım ve aşağıya baktım, ıslaklığımdan bir damlanın uyluğumdan aşağıya akmaya çalıştığını görünce bir anda utandım.

Caleb de baktı ve ben utancımın yanmasını ya da taze gözyaşlarımı yüzümden uzak tutamadım.

Caleb, parmak uçlarını kaynağın üzerinde gezdirmek için uzanmadan önce iç çekmekle inlemek arasında bir ses çıkardı. Parmaklarını kaldırdı ve başparmağıyla parmak uçlarındaki bariz nemi ovuşturdu. Beni dehşete düşürerek iki parmağını yaladı, gözlerini kapattı, aşağılanmamın tadını çıkarıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağladım. Bu sefer yüksek sesle.

"Sorun ne kedicik?" diye bana doğru bastırđı, "Sana verdiğim zevkin tadını çıkarmakta bir sorun mu var?" Gözyaşlarıım yere düşmeden önce yanaklarıımdan aşağı yuvarlanırken bile beni bariz bir memnuniyetle izledi. "Cevap ver bana kedicik." Israr etti, baş dönmesinin bir kısmı sesini terk etmişti. Ona bir yanıt veremedim.

Kasıtlı olarak, bağlı iki kolumdan tuttu ve beni yatağa götürdü. Önce o oturdu ve beni kucağına çekerek korkuttu. Şaşkın bir çığlık attım ama hemen sustum.

Ne planlamış olabilir ki?

"Neden ağlıyorsun yavrum?" diye sordu, "Bugün seni incittim mi?" diye omzumu nazikçe öptü.

"Evet," diye hıçkırarak cevap verdim. Bugünkü acı duygusaldı, hem de en kötüsünden. Şaşkın bir ifadeyle omzumdan geri çekildi ama hemen kayıtsızlık maskesini taktı. Dudakları bir kez daha omzumda gezindi, bu kez ensemeye doğru ilerledi.

Gerildim, okşamalarından kaçmak için bir yol arıyordum ama hiçbir yol olmadığını biliyordum.

"Bana düzgün cevap ver lütfen," diye mırıldandı, "Seni becerdim mi?" Nefesim kesildi, büyük bir korkuyla donakaldım.

"Hayır efendim," dedim fısıltıyı pek geçmeyen bir sesle. Sol kolunu sıkıca etrafıma doladı, beni göğsüne doğru çekti ve başımı omzuna yaslamaya zorladı. Korkumu, aşağılanmışlığımı ve yarı ıplaklığımızı saymazsak, bir saat önce tam da istediğim şey buydu. Bana sarılmasını istemiştım. *Ne dilediğine dikkat et...*

"Geldin mi?" diye fısıldadı aynı yumuşak sesle. Gözlerimi kapattım ve sessiz hıçkırıklarıımla titrememek için kendimi zor tuttum. "Sorun değil Kedicik; bana gerçeği söyleyebilirsin. Hadi, 'gelmemeye izin verdiğin için teşekkür ederim Efendim' de." Sağ eliyle bacaklarıımı kalçalarının üzerinde açmaya zorladı, ben boş yere kapatmaya çalışırken benimle mücadele etti. Aklım başıımdan giderken gözyaşlarıımla boğuşuyordum. "Beni kızdırıyorsun Kedicik; soruya cevap ver."

Tersledim. "Benim adım Kedicik değil!" Bağırdım, sonunda histeriye yenik düştüm.

Hemen ardından Caleb beni sol dizinin üzerine yatırdı, sağ eliyle bacaklarımı tuttu ve Çıglık atmama neden olan hızlı bir darbe yağmurunu başlattı. Zihnim her yöne dağılıp aklımı ararken, darbeler çıplak popoma inmeye devam etti.

"Lütfen dur," diye yalvardım. "Lütfen dur, çok üzgünüm. Yemin ederim çok üzgünüm." Merhamet Caleb'in aklındaki son şey gibi görünüyordu. Kıvranan bedenimin üzerine çöktü ve ağırlığını omuzlarıma verdi, böylece ben çılgınca dehşet içinde çırpınırken bana ciddi bir şekilde şaplak atabilecekti. "Lütfen... lütfen Usta," diye uzun gırtlak inlemeleriyle durmadan bağırdım. Arka tarafımı ovmayı çok istiyordum ama kayışlarımı tuttu.

"Acı senin için işleri kolaylaştırıyor mu *Kedicik*? Gururun itaat etmen için dövölmeni mi gerektiriyor?" Sesi alçak, çiğ ve tahrik ediciydi. Karnımın altında ereksiyonu zonkluyordu. Yoksa sadece kalbim miydi? Vermeyi reddettiğim cevabı talep ederek beni bir kez daha tokatladı. Beni tekrar tokatladı ve birden fark ettim ki her tokattan sonra acıyı ovarak yok ediyordu. Daha fazla tokat inerken bile nedenini merak ettim.

Başıma gelenlerden kaçmanın bir yolunu ararken düşüncelerim parçalanmaya başlamıştı. *Sadece ona istediğini ver. Duracaktır.* Bunu hak edecek ne yapmıştım? *"Bir fahişe gibi davran ve öyle muamele gör..."* Hep o sözler, hep peşimi bırakmıyor ve beni cezalandırıyordu. Caleb'in beni cezalandırmayı bitirdiğinde beni de affedeceğini bilmek birden rahatlattı. Hayali suçlara tutunmayacaktı. Beni affedecekti. Affedilmek istiyordum.

O anda ilginç bir şey oldu. Vücudumdan bir ürperti geçti ve zihnim aniden boşaldı. Hiçbir şey düşünmedim. Gerçekten hiçbir şey. Ne acı, ne utanç, ne özlem, ne de üzüntü. Sadece Caleb'in avuçlarının popoma inerken çıkardığı ses, ıglıklarım ve kontrollü nefes alıp verışı vardı. Darbeleri artık acı vermiyordu; kığım uyuşmuştu, sıcaktı. Kucağında yavaşça gevşedim. Garipti ama kendimi huzurlu hissediyordum.

Caleb beni bıraktı, hâlâ sıkıca tutuyordu ama vücudunun bana karşı gevşediğini hissedebiliyordum. O an sessizdi, sadece nefes alış verişlerimiz vardı. Benimki sert ve hızlı, onunki derin ve yavaş. Sırtımı sessizce okşadı, beni tekmişim gibi ovdu.

ama umurumda değildi. Buna ihtiyacım vardı, arzuluyordum. Daha da rahatladım. Birkaç dakika sonra sessizliğı nazikçe bozdu, "Adın ne?"

"Kedicik," diye cevap verdim kendi dışımda bir yerden. Nazikçe, ağrıyan ve şişmiş kalçalarımı ovdu. Nefes alışım yavaşladı, bedenim uğıldadı.

"Teslim olduğunda çok daha kolay oluyor Kedicik," dedi usulca, "çok daha kolay." Ona sadece yüzeysel bir inilti ile cevap verdi. Halsizliğimden yararlanarak beni yavaşça kucağına aldı. Karmakarışık saçlarım yüzüme, boynuma ve sırtıma yapışmıştı. Caleb onları geriye itti.

Normal, mantıklı düşünceler hâlâ geri gelmemişti. Ben minnettardım. Normal, rasyonel düşünce korkmamı, öfkelenmemi ya da bunların bir çeşidini gerektiriyordu. Böyle şeylerden yoksun olmak güzeldi. Caleb'ın gözleri dudaklarımda dolaştı, sonra tekrar benim uzaklara dalan bakışlarımla buluştu. Cebinden küçük bir anahtar çıkardı ve kollarımı arkamda tutan kilidi açtı. Kollarımı yavaşça kucağıma koydum, farkındalık geri gelmeye başlamıştı. Bundan hoşlanmamıştım.

"Öp beni," dedi. "Ve sen hayır demeden önce..." Tuzlu dudaklarımı yumuşak, esnek ağzına dokundurarak sözünü kestim. Düşüncesizce sergilediğim cesaret karşısında hafifçe geri çekildi. Ama sonra iç çektiğini duydum ve geriye yaslandı. Uyuşmuşluğuma sızmaya çalışan her türlü duygunun baskısını görmezden gelerek derin bir nefes aldım.

Öpücüğün doğal görünmesi için mücadele ettim, yüzümü çevirme dürtüsüyle savaştım. Tavırları yumuşadı. Beni öperken hiç nazik davranmazdı. Garip görünüyordu ama içinde bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Hafifçe inledi, daha önce ondan duymadığım bir sestti bu. Göğsüme uzandı ama sonra parmaklarını geri çekti. Yine kendini tutuyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, kontrol etmeye benzer bir şeyin en küçük dalgalanmasını hissettim. Onunla her karşılaşmamda güçsüzdüm ama şu anda ne istediğini biliyordum. *Beni* istiyordu. Sadece bedenimi değil, *beni* de. Ve her ne kadar şu an için beni yönetiyor olsa da, geleceğimi belirlerken, bu tek öpücükte... ona sahiptim. Aniden beni itti.

"Aferin kızıma," dedi yumuşak bir sesle ama sesindeki dalgalanma bir parça kafa karışıklığına işaret ediyordu. Ayağı kalktı ve beni doğrudan kendisine bakarken bulmak için aşağıya baktı. O

gölümsedi ve saçından bir tutam aldı.

"Ben sana söylemedikçe bana bakmamalısın Kedicik, sadece kendine zarar verirsın."

O an sona ermişti. Kontrol yine ondaydı ama kızgındı. Bir saniyeliğine bile olsa kendini kaybettiği için mi? Elimde olmadan gülümsedim ve bunu yeterince hızlı saklayamadım. Alaycı bir tavırla beni saçlarımdan tutarak banyoya götürdü ve sessizlik içinde hızla yıkadı.

Beni kuruladıktan ve saçlarımı taradıktan sonra, bileklerimi bu kez önde birleştirdi. "Kollarını kaldır," dedi sertçe. Sesindeki ani güç beni sıçrattı. Ellerini belime doladı ve bağlı bileklerimi karyolanın üzerine kaldırdı. Bu pozisyonda biraz sıkıntılıyım, vücudum parmak uçlarında sıkıca gerilmişti. Gerginliğimden titriyor, bir başka vahşi dayanın başlamasını bekliyordum. Gözlerime kalın deri bir göz bağı yerleştirdiğinde endişem doruk noktasına ulaştı.

"Lütfen hayır Usta, lütfen. Çok acıyor." Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirdi, parmaklarının arasında sert küçük taşlar haline gelene kadar meme uçlarımı sıktı. İrkildim ve kurtulmaya çalışırken ağırlığımı kaydırdım.

"Canını yakmak hoşuma gidiyor Kedicik... Beni azdıran şey bu."

Donup kaldım, hiçbir şey söylemedim, en kötüsünü bekliyordum. "Ağzını tıkamayacağım ama eğer sessiz olmazsan, ağzına öyle büyük bir tıkaç tıkarım ki, ondan önceki acıları unutursun." Alt dudağımı ısırdım. O odadan çıktıktan çok sonra bile hâlâ orada dikiliyordum, zihnim bomboştu.

YEDİ

Konsantre olursam parmak uçlarımda durabiliyordum, bu da omuzlarımdaki ve sırtımdaki dayanılmaz gerginliği azaltıyordu. Ben acımdan başka bir şey değildim. Düşünce yok, duygu yok, sadece serbest bırakılmak için çılgık atan bir beden. Baldırlarım acıyla seğirdi ve bir kramp oluştu. Bacaklarımdaki ateşi hafifletmek için tüm ağırlığımı yere doğru verdim. Bir öncekinden biraz daha az acı veren bir pozisyon bulmayı umarak bir o yana bir bu yana döndüm. Dakikalar bitmek bilmeyen saatlere dönüştü. Acı, gergin vücudumdaki her kası doyuruyordu. Yavaşça sızlanmaya başladım ve bu her nefeste daha da arttı. Panik içeri, panik dışarı. Dayak yemekten korkuyordum.

Şimdi beni dövmesine izin verirdim, yeter ki gitmeme izin versin.

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. *Ya burada bile değilse? Ya uzun bir süre geri dönmezse?* Bırakın bütün bir geceyi, böyle bir işkenceye bir saat daha nasıl dayanabilirdim? *Gece bile olsa.*

Acıyı durdurmaya çalıştım, zihnimin bedenimi fethetmesine izin vermeye çalıştım. Deri bağlı bileklerimin yatağın direğine çarparak çıkardığı sese . Nefes alış verişime. Vücut ısımin sırtımdaki yatağın ferforje demirini nasıl ısıttığına. Acının, ıstırabımın ötesindeki huzuru bulmaya çalıştım. Tıpkı beni tokatladığında yaptığım gibi - ama bu sefer hile benim için işe yaramadı.

Aldığım her nefes bağlarımı daha da sıkılaştırıyor gibiydi. Ağladım. Önce sessizce, sonra yüksek sesle miyavlayarak inledim. Midem döndü ve birden neden ağzımı tıkamadığını anladım... Kusacaktım. Nefes almaya ve mide kramplarını uzak tutmayı başaran yatıştırıcı düşünceler düşünmeye devam etmek için mücadele ettim. Hayatımın hikayesi - kaçınılmaz olanı uzak tutmak.

Ter damlacıkları göğüslerimden aşağı akıyor ve göbek deliğimde toplanıyordu. Bu yapışkan ter hissi beni tedirgin ediyordu. Saçlarım yüzüme, sırtıma ve yanlarıma yapışıyordu. Bu durum beni hezeyana sürüklüyordu. Hayal kırıklığıyla şiddetli bir şekilde titriyordum, her kasım erimiş acıya dönüşüyordu. Sonra beklediğim son şeyi duydum.

Bir an için hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşündüm. Geçmişte karanlıkta bir şey duyduğumu düşünerek ne kadar sık uyandığımı hatırlayamıyordum. *Bir şeyler hayal ediyorum.* Sessizce durdum ve dikkatle etrafımdaki seslere odaklandım. Görememek işitme duyumu keskinleştirmişti ama sesin kaynağını tam olarak belirleyemiyordum. Her yerdeydi. Kendi nefesimin sesinin araştırmamdan uzaklaştırmasına izin vermek istemeyerek nefesimi sığ tuttum. Tekrar duydum.

Kesinlikle bir kadın. Ağlıyor mu? Hayır, başka bir şey. Çıglıklar vardı, evet, bazıları acıyı andırıyordu ama çok daha ilkel bir sesin dalgası üzerinde ilerliyorlardı. Aşırı ısınmış tenimde boncuk boncuk terler birikti ve vücudumun kıvrımlarına yayıldı. Duymak için zorlandım ama hissetmemek için çabaladım. Daha sıkı dinledim ve sadece bir duvara ya da başka bir sert, sabit nesneye defalarca çarpan bir şeyin belirgin gürültüsünü yakaladım.

Kıpırdamadan durdum, etrafımı saran her şeyi kavramaya çalışırken hızlı nefesler aldım.

Birisi seks yapıyormuş.

O Caleb miydi? Onunla, o kadınla mı? Kendime sorduğumda bile cevabı biliyordum. Tabii ki biliyordum. Caleb seks yapıyordu.

Anne. Şerefsiz. Vücudumda bir sıcaklık oluştu. Nefes alamıyordum. Çıglık atamıyordum. Ama duygularım geri gelmişti. Beni -çıplak- bir yatak direğine bağlamıştı. Acı çekmem için. Ve evin içinde bir yerlerde bir fahişenin beynini sikiyordu. Beni düşünmüyordu. Onun yüzünden çektiğim acıyı. O sadece yaptı. Umursamıyordu. Umursamıyordu. Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı aktı.

Ona karşı nazik olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Yüzü bana yaptığı gibi onun bacaklarının arasına mı gömülmüştü? Bu düşünce bana alışılmadık şeyler yaptı. Daha önce hiç orgazm olmamıştım.

Asla. Ama beni buna zorlamıştı. Bu ne anlama geliyordu? Panikledim, çılgına döndüm ve kalan tüm gücümle kendimi kurtarmaya çalıştım... hiçbir şey olmadı.

Diğer kadının çıglıkları daha yüksek ve daha gırtlaktan çıkmaya başlamıştı. Aslında, ben dinledikçe, sesleri yumuşak, alçak mırıltılar ve yüksek ses arasında gidip geliyordu,

delici çığlıklar. nce yumuşak, sonra yüksek sesle, hiç durmadan. Bir an için acıyı unuttum, kadının çıkardığı seslere daldım. Daha sıkı dinledikçe, daha fazlasını ayırt edebiliyor gibiydim. Bundan zevk alıyor gibiydi. Aniden, daha derin, daha ağır iniltilerin alt akımı hakim oldu.

Diliyle beni yalayıp yutarken daha önce çıkardığım iniltileri hatırladım. Hatırladıkça vücuduma bir sıcaklık yayıldı - daha fazla ter, daha fazla baş dönmesi, daha fazla inleme. Utanç, zevk ve bunları düşünmeyi bırakmamıştım. Gözlerimi kapattım. Neden sadece bayılamıyordum ki? Sesleri biraz farklılaştı, daha öfkeli ve daha yorucu, yarışı bitirmeye çalışan bir koşucu gibi. Dişlerimi sıktım ve bilmediğim bir nedenle öne doğru eğildim. Omuzlarım yanıyordu. ırpınmamın bir faydası olmamıştı.

Kadın ığlık attı, boğazının derinliklerinden geliyor gibi görünen boğuk, hırıltılı çığlıklar.

Bir şeyler bağırıyordu. Acaba bu onun adı olabilir mi diye düşündüm. Bu düşünce nedense beni iyice sinirlendirdi. Burada, bu yerde, başka bir *kadın* onun adını haykırırken ben lanet olası bir yatak direğine *bir şey* gibi bağlanmıştım. şüphesiz yoğun orgazmlar sırasında. Bu arada ona Efendi demek zorundaydım. Onun adını söylememe izin yoktu. Boşaldığımda bile, zaten sylemeyecektim, konu bu değildi.

Tekrar bağırdı ve bu sefer onun gibi coşkuyla değil ama acı çekerek adını yüksek sesle haykırmaktan kendimi alamadım. Onun adını daha önce hiç söylememiştim ve şimdiye kadar da fark etmemiştim. Buraya geldiğimden beri her gün onu düşünüyordum. Kafamda hep Caleb vardı ama adının dudaklarımdan dökülmesine asla izin vermemiştim. Tekrar söyledim, kendimi onun adını biraz daha yüksek sesle söylemeye cesaretlendirdim, rekabeti aşmak için kendimi zorladım. Bacaklarımın arasında ağır, ılık ve ıslak yeni ağrılar bana saldırdı. Onları birbirine bastırdım.

"Caleb." İnledim.

"Caleb!" diye bağırdı.

Acıyı, bacaklarımdaki yanmayı, beni dikkatle dinlemekten alıkoyan her şeyi görmezden gelerek ilerledim. Onu duyabiliyordum. "Caleb..." İleri doğru bastırdım. Nefes nefese, alçak sesle ve sertçe inliyordu. Yabancı kadının inlemeleri arttıkça onun sesleri de hızlanıyordu.

uzamış ve yabancı. Panik içimde kabardı. Ter. Lanet olası ter, üzerime yapışıyor, beni rahatsız ediyor, beni daha önce hiç hissetmediğim bir çılgınlığa sürüklüyordu. Biraz olsun başarılı olabileceğimi düşünseydim, kurtulmak için kolumu bir çakal gibi çiğnemeye çalışabilirdim.

"Bırakın beni!" Çığlık attım. "Bırakın beni!" Acı içinde bağırdım, nefes nefese kaldım ve olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde hava emdim. Onun adını fısıldadım. Kaslarım kasıldı. Çığlıklarım onunkilere, onunkilere karıştı, hep birlikte bir zevk ve acı senfonisi oluşturduk. Tiz bir çığlıkla doruğa ulaştığını duydum, bu çığlık benimkini hafifçe aştı. Bayılmışım. Sonunda.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum, asılı kaldığım gibi savunmasızdım, dünyaya gitmişim.

Hatırladığım tek şey, uyluklarımın üzerinde sıcak ve yoğun bir ağırlık hissiyle uyandığım.

En ufak bir panik bile hissetmedim. Saçlarım ıslaktı ama temizdi, tanıdık lavanta kokuyordu.

Güçlü eller omuzlarımı altımdaki yumuşak şilteye bastırdı ve karşı koyamayarak hem rahatlayarak inledim hem de acının hatırasıyla sızlandım. Bunların onun elleri olduğunu biliyordum, gelecekte bana kim dokunursa dokunsun, onun ellerini hep tanıyacaktım. Bilmediğim şey, bundan ne anlam çıkarmam gerektiği idi.

Başparmakları omuzlarımın arasından omurgamın iki yanına bastırdı ve etimi boynumun dibine kadar sürdü. Parmakları ıslak saçlarımın arasından geçti ve hafifçe çekiştirdi. Kafa derim karıncalandı, vücudum da onu takip etti.

Bir şey söylemem, bir şey yapmam gerektiğini hissettim. Ona bağırmalı, yumruk atmalı, *tekmelemeli*, ona bağırmalı, ona akıl almaz acılar çektirecek şiddetli bir şeyler yapmalıydım ama elleri bana çok iyi geliyordu ve ağrıyan bedenimin onlara çok ihtiyacı vardı. Ayrıca, ona karşı asla kazanamazdım. İri elleri her iki omzuma da bastırdı. Uzun bir nefes verdim. Hayır. Onunla dövüşmek yok.

Sonra, kendime engel olamadığım için sordum, "Bunu neden yapıyorsun? Neden ben?" Sertçe nefes aldı ve sonra verdi. Beni ovalamayla hiç bırakmadı ve ne sorduğumu bilmiyormuş gibi davrandı.

"Neden sen değilsin Kedicik? Yerini alması için başka birini seçer miydin?" Naziklik yerini sertliğe bırakmaya başladı. "Başka bir kız karşılığında seni bırakmayı kabul etsem, bu daha mı iyi olurdu?" Evet diye bağırmak istedim.

Sessizlik.

Sadece elleri etimi yoğuruyordu.

"Bana ne olacak?" Neredeyse duymamış olmasını umarak sessizce sordum. Bir cevap istediğimden emin değildim.

Cevap vermedi - sonra, "Nasıl istersem." Ben daha konuşamadan parmakları yine saçlarımda o şeyi yapıyordu. Ancak bu sefer başımı hafifçe eğdi ve başparmağını kulağımın arkasındaki kıvrıma bastırdı. Ağzım bir anda gevşedi. Gözlerimi kapattım, içimde dolaşan hislerden bir şey düşünemiyordum. Dokunulmaya her zaman bu kadar a mıydım?

Cevap benden kaçtı.

"Birlikte olduğun o kadın kimdi?" Parmakları kıpırdamadı ve ben de böyle davrandığım için kendime lanet ettim.

beni. Yine de cevabını merakla beklerken kalbim hızlandı.

Parmakları bir kez daha kafa derim boyunca ve kulağımın arkasında ilerlediğinde mırlamaktan ve altında bir kedi gibi gerilmekten kıl payı kurtuldum. "Vay, vay, kedicik, ne kadar büyük kulakların var." Güldü ve bu ses içimde belirsiz bir heyecan yarattı.

"Hey!" dedim kızgınlıkla, "Kulaklarım büyük *değil*. Azıcık bile değil." Ve değiller, gerçekten!

Kahkahası beni teşvik , "Sessiz olmaya çalışmıyordu ki. 'Caleb! Oh, Caleb!'" Kahkahası aniden kesildi ve saımı tutuşu hoş olmaktan çıktı, ancak bu tepki istemsiz görünüyordu. Dudağımı ısırarak sustum. Aptallığım hiç bitmeyecek miydi? "zr dilerim efendim," diye fısıldadım.

Çok abuk bitmişti, daha fazla konuşmak yok gibiydi. Beklenmedik bir şekilde banyoya ve bir kova su ve bir süngerle geri döndü.

yere yatırdı. Niyeti hakkında tek kelime etmeden beni kaldırdı. Ben de konuşmadım, onu başka bir işkenceye kışkırtmaktan çok korkuyordum. Beni yere yatırdı. Büyük bir ıslak noktanın yanına.

"Yere işemişsin," dedi, duyguları sakın bir ifadenin ardına gizlenmişti. Hem utanmış hem de korkmuş bir şekilde başka tarafa baktım. Kapıya doğru yürüdü ve durdu, eliyle kapı kolunu kavradı. Sırtını bana dönerek, "Bana bir daha asla o isimle hitap etme Kedcik. Beni tanımıyorsun. Bu şekilde değil." Gitti ve kapıyı arkasından kapattı. Önümdeki büyük lekeye bakarken kapının kilitlendiğini duydum. Yüzüm utancımın sıcaklığıyla yandı. Göğsüm neden acıyordu? Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşı tehdidini uzaklaştırdım.

Caleb hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum, bazen çok nazik ve kibardı, bazen de ondan iliklerime kadar korkuyordum. Kimdi bu kadın? *Neden ona Caleb diyordu?*

- - -

Zaman geçti ve . Kadını bir daha hiç duymadım, ama sık sık ne olduğunu merak ettim.

ona. Hayatım monotonlaşmıştı; sadece Caleb, cezalarım, ara sıra yaşadığım orgazmlar ve sonsuz karanlıkla doluydu. Güneşi, ayı ya da mumlardan veya gece lambalarından gelmeyen herhangi bir ışığı görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Günlerin sayısını unutmuştum. Eskiden bana getirdiği yiyeceklerden anlayabiliyordum, artık değil. Artık Caleb'in ne gerektiğini düşünüyorsa, ne zaman yemem gerektiğini düşünüyorsa beni onunla beslediğini biliyordum. Kendimi kaybediyordum. Keşke biraz zaman algım olsaydı...bilmiyorum...bir şeyler yapabilirdim.

Sonunda o kadar sinirlendim ki gece duvardan çıkarıp olabildiğince sert bir şekilde fırlattım ve kırıldığını duydum. Zifiri karanlıkta ağlayarak birkaç saat geçirdim, banyodaki gece lambasının fişini çekip yerinden oynatmaya korktum çünkü muhtemelen fişini bulamayacaktım. Bir şeyler görebileceğimi umarak gözlerimi kapının dibine yaklaştırdım ama tek gördüğüm karanlıktı. Tüm gücümle kapıya vurdum, çığlık attım ve ağladım ama kimse gelmedi... kimse umursamadı. Ölümün de bir şey olup olmadığını merak ederek karanlığa baktım. Sırt üstü uzandım, kendimi bir odada hayal ettim.

Tabutta hiçliğe bakıyordum, tamamen unutulmuştım. Sanırım gözlerim açık bile uyudum.

Kesin olarak bilemesem de, Caleb'in odama yaptığı ziyaretler giderek seyrekleşiyor gibi görünüyordu. Bu arada, onun varlığından giderek daha az rahatsız olmaya başladım - aslında, gün geçtikçe daha rahatlatıcı hale geldi. Ama öte yandan o bana karşı giderek daha sinirli görünüyordu. Daha da kötüsü, onun öfkesi sık sık benim cezam haline geliyordu ve ben her ikisinden de kaçınmayı takıntı haline getirmiştim. Bana dokunduğunda, hareketsiz kalmak için kendimi zorluyordum. Benimle konuştuğunda tek kelime bile etmiyordum. Elimde olmadan karşı koyduğumda, hemen affetmesi için yalvardım. Ama ben teslim oldukça o daha da zalimleşti. Anlamıyordum.

"Teslim ol," demişti.

"Ne demek istediğınızı anlamıyorum," diye ısrar ettim.

Başımı hafifçe çevirdim, tanıdık bir şey duydum. Kulaklarım çok iyi işitmeye başlamıştı ve bunu anlamam sadece bir saniye sürdü. Bulaşıklar. Çabucak doğruldum ve kapıya vurdum. Yanıt gelmedi. Sırt üstü uzandım, ayaklarımın tabanlarını kapıya bastırdım ve aptalca olduğunu bildiğim bir şey yapmaya başladım. Beni kabul etmesini isteyerek kapıyı çılgınca tekmeledim.

Yine yanıt gelmedi. Ciddi anlamda paniklemeye başladım. "Lütfen!" diye bağırdım. "Burası karanlık ve dışarı çıkmak istiyorum!" Sadece sessizlik duyunca çaresizlik içinde haykırdım. "Caleb! Caleb... lütfen kapıyı aç." Hiçbir şey yoktu. Ta ki biri kapıyı öyle sert tekmeleyene kadar... Bir renk parıltısı gördüm. Korkudan aklımı kaçırmış bir halde geriye doğru kaçtım. Kapı ağır, sağlam ve kilitli olduğu için bir kez olsun rahatlamıştım.

Kilitte dönen anahtarın duyduğum andaki kadar içim hiç bu kadar endişeyle dolmamıştı. İlk kez karanlığı bir müttefik olarak görüyordum. Yatağın altına girdim. İnanılmaz derecede dar bir yerdi ve yer ile sırtımdaki bazanın arasında başımı çeviremeyecek kadar sıkışmıştım. Kapı açıldığında nefesimi tuttum. Kalbimin atışı tüm bedenimi yerinden oynattı. Gözlerimi sıkıca kapattım, kendimi başka bir yere gitmeye zorladım. Kafamın içinde bir ses beni azarladı. *Yatağın altında mı? Aptalca. Sadece aptalca.*

"Ne oluyor lan?" Fısıldadığını duydum. Odama girenin Caleb olduğunu fark ettiğimde rahatlamam kısa sürdü. "Ah Kedicik, şimdi ne yaptık?" diye alay etti.

"Özür dilerim," dedim ama beni duyduğunu sanmıyorum. Kapı kapandı. Dinledim... sadece kalp atışlarımı.

Bir hışırtı vardı. Odada dolaştığını biliyordum ama ayakkabılarının banyo zeminindeki fayanslara vurduğunu duyana kadar tam olarak nerede olduğunu anlayamamıştım. Dudağımı o kadar sert ısırdım ki ağızımda kan tadı aldım. Sesi odayı doldurdu. "Bana bir şey söyle Kedicik..."

Adımları yakınlarda hissediliyordu.

"Kendini tam olarak ne zaman...? Sevgilim olarak?" Kalp atışlarım kafatasımı titretti.

"Seni ilk kez ağızımla boşalttığım zaman mıydı? Ya da o zamandan beri seni dizime yatırdığım birçok seferden biri mi? Bundan hoşlanıyor gibisin." Onun ağırlığıyla yatağın üzerime doğru eğildiğini hissettim.

Ne yazık ki, yüzümün dönük olmadığı taraftaydı. Artık açıkça ağlıyordum. Nerede olduğumu biliyordu ve benimle oynuyordu.

"Özür dilerim efendim," diye fısıldadım.

Alay etti, tek kelime etmeden zavallı doğamla alay etti. "Seni dışarı sürüklersem çok acı çekersin. En iyisi kendi başına halletmen." diye mırıldandı.

Hıçkırarak ona dışarı çıkacağımı söyledim ve bana zarar vermemesi için yalvardım. Kendimi gülünç hissediyordum, bir hayvan gibi karnımın üzerinde sürünüyordum. Ağlıyor, yalvarıyor, korku dışında hiçbir duygu gösteremiyordum. Ve hüsrana uğramıştım çünkü bir kez daha bunu kendim yapmıştım.

Dışarı çıktığımda beni ayağa kaldırdı ve başımı göğsüne bastırarak beni hafifçe ileri geri salladı. Onu sıkıca kavradım, iki kolumla beline sıkıca tutundum. Kollarına sığınmak benim için doğal bir şey haline gelmişti, ne kadar beni yere yatırıp şaplak atmak için kullanmış olsa da. Ona defalarca bunu bir daha asla yapmayacağımı söyledim. Ona üzgün olduğumu söyledim. İçini çekti ve beni daha da yakın tuttu, dudakları kulağımın kabuğuna değdi, "Kedicik olacaksın." Bir anda beni yüzüstü yatağa itti. İnledim ama mücadele etmedim. I

Ona ne kadar itaatkâr olabileceğimi, onun adını bir daha asla söylemeyeceğime dair verdiğim sözde ne kadar samimi olduğumu göstermek istiyordum. Aramızda bu düzeyde bir yakınlık olduğunu asla varsaymamak.

Becerikli parmaklarıyla bileklerimi parmaklıkları arasında birbirine kilitlemeyi başardı.

Bedenim gerildi, kendini destekledi. Ağırlığı yatağı terk etti. Sonra onun soyunduğunu duydum. Bu farklıydı. Çok farklıydı.

Kısıtlamalarımaya karşı çektim. "Lütfen hayır." Söylemeden duramadım.

Hazırlıklarında yavaştı. Etrafımdaki zifiri karanlığa bakarak onu net bir şekilde görmeye çalıştım. Kanım kulaklarımda çarpıyordu ve korkum etrafımdaki havada neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Ağırlığı yatağı kaydırıldı ve olacıklardan kaçış olmadığını hemen anladım.

Çıplak göğsünü çıplak sırtıma yasladı, ağırlığı neredeyse beni eziyordu. "Sevgilim olmak istiyor musun Kedicik? Bu yüzden mi beni isimle çağırdın?" Çılgınca debelendim, onu sırtımdan atmaya çalıştım ve bileklerimdeki kayışları çekiştirdim. İşe yaramaktan çok uzaktı. Kalçalarımda arasında sertleştiğini hissettim. Hareketsiz yatıyordum. Tamamen çıplaktı. Daha önce hiç tamamen çıplak olmamıştı. Çarşafıya doğru hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Kulağıma doğru konuşmaya devam ederken en ufak bir nefes nefese sesi çıkmıyordu. "Seni pek çok kez boşalttım ama bir kez bile bu iyiliğe karşılık vermeni sağlamadım. Bana isimle hitap etme hakkını kazanmalısın."

"Efendim, lütfen." Karanlığa doğru haykırdım.

Bana doğru bastırdı, ereksiyonu titreyen bacaklarımda arasında inanılmaz derecede sıcak ve sertti. "Hayır, bana öyle deme, bu gece olmaz. Bunu hak etmek üzere olduğun için bana adımla hitap et." Sadece daha çok ağladım.

İçini çekti, sert, kızgın - *hayal kırıklığına uğramış?*

Üzerimden yuvarlandı, iri gövdesi yanıma uzanırken yatağı gıcırdatmaya zorladı. İçimi bir rahatlama kaplasa da ağlamamı durduramıyordum. Bunu neden yapıyordu ki!

Uzun bir süre saçlarımı okşadı, parmak uçlarıyla yüzüme dokundu. Sırtıma, kollarıma ve bacaklarıma yavaşça, nazikçe masaj yapmak için vücudunu yeniden konumlandırırken yatak tekrar gıcırdadı...

uygulandı. Yatağın içinde usulca ağladım, sonra beni mantıksız bir güvenlik duygusuna sokmayı başardığı için hiç ağlamadım. Vücudunu tekrar benimkinin üzerine yatırdığında her tarafım gerildi. Rahatlamam için bana tekrar tekrar yalvardı. Beni her yerimden öptü, önceki gibi değil, kızgın değil. Ve Tanrı yardımcım olsun, bunun bir fark yaratmaması gerekirdi ama bir şekilde yarattı.

Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştım. Çıplak bedeninin sıcaklığının beni nasıl etkileyeceğini hiç bilmiyordum. Reflekse karşı mücadele ettim. Bedenim ona doğru kıvrılmak istiyordu ama zihnim bunun korkunç bir hata olacağını söylüyordu. Onun bana dokunduğu gibi ona dokunmak nasıl bir şey olurdu? O da benim onun büyüüne kapıldığım gibi benim büyüme kapılır mıydı?

Tüm çabalarıma rağmen kendimi onun nazik okşamalarına kaptırdım, dudaklarımdan yumuşak inilti kaçıyordu. Eli arka tarafımı avuçladı, sıktı, nazikçe kurcaladı. Ona karşı koymadım. Parmakları kığımın kıvrımını takip edip seksimin dış dudaklarını araladığında bile. Korku içime işledi ama orada saklı hain küçük düğümle karşılaştığında arzu çiçek açtı. Bir irkildim ama kendimi onun dokunuşuna alışmaya zorladım. Bunu bana daha önce de yapmıştı, beni coşkunun doruklarına çıkarmak için parmaklarını o hain açıklığa karşı kullanmıştı. Ve haklıydı; aynı şeyi benden hiç istememişti. Bir kez bile. Buna ihtiyacım vardı. Birkaç dakikalığına da olsa her şeyi unutmaya ihtiyacım vardı. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu, çok iyi ve beni her halükarda zorladığında direnmek zordu. Beni durmadan ovuyor, göğsümden inilti çıkarıyordu. Geliyordu, patlamaya yol açan karıncalanma.

"Bacaklarını aç," diye fısıldadı, zonklayan siki uyluğumun dış tarafına sürtünüyordu.

Bunu düşünmek beni her zamankinden daha yüksek sesle inletti. Bana neler olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim bacaklarımı açmam gerektiği idi. "Daha geniş," diye inledi ve ben de itaat ettim.

Orgazmım beni derinlerden kavrarken kontrolsüzce titredim. Kalçalarımı geriye yatırdım, parmaklarını aradım, daha sert bir dokunuş için kelimeler olmadan yalvardım. Bana istediğimi verdi ve ben de uzun süre orgazmıma tutundum.

mümkün olduğunca. Dizlerinin üzerinde yükselip, ahlaksızca açılmış kalçalarımın arasında bir pozisyon aldığı anda aklımda zar zor kaydedildi.

Kıçıma bir şey temas ettiği anda ayağa fırladım. Eli omuzlarımın arasına bastırdı, "Başını eğ." Parmakları yarattığım ıslaklığı topladı ve ustalıkla sıkı kas halkasına uyguladı. Kontrolsüzce titriyordum. Korkumun, böylesine gizli bir yere dokunulmasından duyduğum sağır edici utancın yanı sıra oraya nüfuz edilmesiyle ilgili acıdan da kaynaklandığını keşfettiğimde çok şaşırdım. Bu, vücudumun görülmesi gereken bir parçası değildi. Kesinlikle hiç görmemiştim. Parmaklarından biri açıklığımı ihlal edip o gizli parçama saldırdığında, var olduğunu bildiğim tek parça haline geldi. Bu saldırıya karşı esnemiştim ama bunun pek bir önemi yoktu. Yavaşça bastırdı, dışarı kaymadan önce rahatlamamı istedi ve sonra tekrar içeri girdi. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ve tüm zaman boyunca bana gerçekte ne yaptığından çok kendimi daha fazla utandırılmamaya odaklandığımı hissettim. Çok geçmeden artık acıımıyordu bile. Görünüşe göre tatmin olmuştu, beni sırtımın küçük kısmından sabit tuttu.

İnanılmaz büyüklükte bir şey açıklığıma bastırdı. Donup kaldım. O şeyi içime sokmasının hiçbir yolu yoktu. Kıpırdandım. Kaçınılmaz olanla savaştım. "Sakin ol kedicik. Sakin ol.

Derin bir nefes al... güzel, şimdi bir tane daha." Yarılıyordum. Evrenim tersine dönmüştü. İçime doğru ilerlerken beni sıkıca tutuyor, bir yandan da bana yol gösteriyordu. Sabit sözlerini dikkatle dinledim ve tam olarak istediği şeyi yapmaya çalıştım. Acı zevke ağır basarken, çarşafı ağzıma tıkmak için elimden geleni yaptım. Beni tamamen doldurması uzun zaman aldı. Sakinleşti ve başını benimkinin üzerine koydu, benimle nazikçe konuştu, "Kavga etme." Göğüslerimi, karnımı okşadı, omzumu öptü, bir kez daha isteğim dışında beni zevkle inlettirdi. *İradene rağmen mi? Gerçekten mi?* Bedenim gevşedi ve onun devasa büyüklüğü içime yerleşti. Nefesi enseme ısıttı ve bir homurtu. Sesi o kadar erkeksi, o kadar ilkeldi ki, hayretler içinde kaldım.

"Lütfen." Fısıldadım ama ondan ne istediğimi bilmiyordum. O içimdeydi, her hücremde. Penisini içimde zonkluyordu ve bunu hissedebiliyordum. Ama bundan da öte, beni hissedebildiğini biliyordum. Sadece titrememi değil. Beni de.

Her gün bir öncekinden daha savunmasızdım. Her gün benlik duygumdan daha çok Şey alıp götürüyordu. Ve Şimdi sonuncusunu da almıştı, son benliğimi de. Ama bu beni kim yapıyordu? Onun bir uzantısı mı? Yeni biri mi? Bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Üzerime eğildi, yüzümün kenarındaki gözyaşlarını öptü. Ve hala hareket etmiyordu. Bedenimi sikmek yetmiyordu, aklımı da sikmek istiyordu. İŞe yarıyordu. Bana iyi davranmasını istedim. Beni pmesini. Benim için güzel olmasını. Canımın acıyacağından korkuyordum ve bir kez daha korunmak için ona baktım. Bu ne kadar berbat bir Şeydi!

Sonra beni becerdi.

Hayatım boyunca hiç böyle bir Şey hissetmemiştim. Duygular bana saldırdı, beni felç etti, sanki aklım nasıl tepki vermem gerektiğine yetiŐemiyormuŐ gibi. Beni tekrar tekrar içine alırken tüm vücudum titriyor ve sarsılıyordu ama yine de hastalıklı bir zevk de vardı. İçimde birikiyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Her zaman böyle miydi?

Benimkini sikse aynı hissi verir miydi... düşüncelerim bile *am* kelimesinden uzaklaştı.

Caleb ona amın diyor. BoŐaldım. Sert bir Şekilde. Etrafında titreŐirken, gücü onu içimde hareketsiz bıraktı. Acı dolu bir ses çıkardı ve ağzını omzuma bastırdı, "Tanrım... Böyle olacağını biliyordum." Ne demek istediğini sormama fırsat kalmadan içimde hareket etti ve tüm düşüncelerim uçup gitti.

Beni becerirken birkaç kez daha boŐaldım, her seferinde beni giderek daha az tanıdığım birine dönüŐtürdü. Sonunda kıımı sıkı ve çekti. "ok iyi hissediyorsun. Küçük, sıkı kıımı seviyorum." Homurdandı ve bana çarptı. İçimde ŐiŐti ve gerçekten *büyüdüğüne* inanamadım. Yüksek sesle inledi, "Oh fuck!" Dakikalar sonra beni menisiyle doldurdu.

Artık içimde titreŐmedięinde, kulağıma güvenceler fısıldayarak üstüme yığıldı. Bir kez daha yumuşaklık ve rahatlığa bürünürken altında usulca inledim. Bir Şeye uzandı ve onu altıma yerleştirdi. Yavaşça çekildi, siki içimden çıkmaya başladı ve büyük bir panik yarattı. Menisi akacak mıydı

İçimden çık! İstemedem siktım ve o da tısladı. Yine beni aşağılamak için yeni yollar bulmuştu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

İlk kez birlikte banyo yaptık, küvete tıkış tıkış girdik, bedenim bacaklarının arasında, onun henüz görmediğim bir parçasına karşı. Başımı göğsüne yasladı. Ona karşı kayıtsız ve bitkin bir halde ağladım, tüm gücüm tükenmişti. Beni okşadı, yıkadı, benimle konuştu. "Adın ne senin?"

"Kedicik," diye fısıldadım zayıfça.

"Ya benimki?" Parmaklarımdın altında gerildi. "Efendim."

Banyodan sonra beni sessizce havluladı. Minnettar olmuştım. İtiraz etmeden yatağa girdim, az önce olanları rüyamda görmemek için dua ederken bile uykunun unutkanlığını arıyordum.

İhlal, kafa karışıklığı ve daha fazla belirsizlik. Daha fazla güçsüzlük. Dualarım, hepsi gibi, cevapsız kaldı. Yanıma uzandı ve uykunun bir seçenek olmadığını biliyordum.

Gözlerimi açtım ve karanlığa baktım. Uyuşmuştım - kalbim kırılmıştı. Sadece yaptıklarına değil, bedenimi bana karşı nasıl kullanabildiğine de çok şaşırmıştım. Acı çok şiddetliydi ama yine de zaman zaman aynı acı, beni boşaltırken içimde dolaşan şiddetli ürpertiye ekleniyor gibiydi. Utanç beni boğuyordu. Bir parçam bundan zevk almaktan daha fazlasını yapmıştı. O titremeden hemen önce beni bıraktığı birkaç seferde ona daha sıkı sarılmıştım. *Buradan nereye gitmem gerekiyordu?* Orada uzandım, gözlerim kocaman, nefesim sığ, ruhum yenilmiş ve hiçliğe baktım.

Yanımda yatıyordu, çıplak ve tenime karşı sıcaktı. Hareket etmemeye, onu düşünmemeye, hızla tüm hayatım haline gelen bu karanlık odadan başka bir şey düşünmemeye çalıştım. Gözyaşlarım yüzüme, sağ gözümün dışarı, burnumun köprüsünden sol gözüme ve yastığıma aktı. *Yastığım, benim tek arkadaşım.* Hıçkırı hıçkırı ağladım, gözyaşlarımı gizli tutmaya kararlıydım.

Onlar benimdi, onun değil. Zaten umurunda olmazdı. *Zaten* beni umursamıyor.

"Kedicik, bu şekilde davranılmaz," dedi, sesi uyanık olduğunu ve bana eziyet etmeye hazır olduğunu gösteriyordu. "Senin için her şeyin kötü olmadığını biliyorum, birden fazla kez boşaldın." Sözleri içimi parçaladı ve göğsümde hissettiğim güçlü bir aşağılanma acısı beni daha da kendime çekti. Kötü bir şey söylemek istedim ama yutkundum. Ağzımı açmak istemedim, açarsam gözyaşlarına boğulacaktım ve artık ağlamak istemiyordum. Ağlamaktan bıkmıştım. Başımı öptü ve ben onu geri çektim.

Sertçe yutkundum ve uzun, yavaş bir nefes aldım.

"Tek yapmak istediğın bana zarar vermek," dedim sakince. Sözlerime bir parça korku karışmıştı. Daha fazla şiddet bekliyordum ama umurumda değildi. Onun yerine beni susturdu.

"Buraya gel," dedi, çok nazikçe, sesi çok güvenli geliyordu. "Her şey yoluna girecek."

Beni kabaca yakaladı ve yüzümü göğsüne çevirdi. Ne yapacağımı düşünmeden önce kollarımı ona doladım ve olabildiğince sıkı tutundum. O benim hem işkencecim hem de tesellimdi; karanlığın ve içimdeki ışığın yaratıcısıydı. Şu anda, her an bana zarar verebileceğı umurumda değildi; sadece birinin beni tutmasına, birinin bana nazik davranmasına ve birinin bana tam olarak şu sözleri söylemesine ihtiyacım vardı. *Her şey yoluna girecek.* Elbette olmayacaktı, bunu biliyordum. Ama umurumda değildi. Yalana ihtiyacım vardı. Kitaplarıma, filmlerime ve şimdi de Caleb'in kollarına ihtiyacım vardı.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sarıldı ve tüm ağlamalarım dininceye ve ona yaslanıncaya kadar beni nazikçe salladı. "Lütfen beni burada bırakma. Buradan nefret ediyorum."

Parmakları yüzümün yan tarafını okşadı ve bu bana umut verdi. Ama sonra yataktan çıktığını hissettim. Beni rahatlatacak tek bir kelime etmeden kıyafetlerini topladı ve beni terk etti.

Kayboldum, tekrar uzandım ve yastıklarımı daha yakına çektim. Onun gibi kokuyorlardı.

SEKİZ

Kapı yavaşça açıldı, Caleb'in gölgesi arkasındaki odanın ışığıyla halelenerek uğursuzluğunu önemli ölçüde azalttı. İtiraf etmeliyim ki onu gördüğüm için rahatlamıştım. *Caleb*. Adını söylemeden önce kendimi durdurdum ve onun yerine derin bir nefes aldım. Oturdum... Bekledim. Kapının yanında durdu ve sonra rahatça kapıya yaslandı. Sol elinde neredeyse dikkatsizce tuttuğu ipek bir geceliğe benzeyen bir şey vardı. Bana doğru uzatırken ona baktım. Yorgun bir halde karanlıkta yüz ifadesini anlamaya çalıştım. Bu da başka bir oyun muydu? Eğer öyleyse, şimdiye kadarkilerin en acımasızıydı.

"Ee, Kedicik? Giyecek misin yoksa sonunda kendini beğenmiş alçakgönüllülüğünü aştın mı?" Alaycı tavrını sürdürmesini bekledim, ama o şaşkın bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. Ona doğru yürüdüm ve dirençle karşılaşmayı bekleyerek elinden aldım. Direnmeyince hafifçe öne doğru düştüm, kendimi düzeltmeden önce yanağım kısa bir an için göğsüne çarptı. Güldü ve bu neredeyse... tatlıydı.

Kumaş yumuşak ve şehvetliydi, parmaklarımın arasından süzülürken açıklığı fark ettim.

Açık kapıya hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve heyecanım elle tutulur gibiydi. Arkasındaki odadan içeri süzülen ışık beni sertçe çağırdı. Kaygan ipeği elime aldım.

Caleb'in elleri beklenmedik bir şekilde benimkilere uzandı. Onları sabit tuttu, titreyen ve aşırı heyecanlı ellerimi sabitledi. Başımı kaldırıp ona baktım, nihayet bitişik odanın ışığında yüz hatlarını seçebilmişim. Onu ışıktta görmek, onu gerçekten görmek beni garip bir şekilde , tıpkı o kader gününde sokakta gördüğüm gibi. Sanki bir ömür önceydi.

Sağ elini yüzüme doğru kaldırdı. Parmakları önce alınımı, sonra elmacık kemiğimi, çenemin kıvrımını ve son olarak başparmağı dudaklarımın yayını okşadığında gözlerimi kapatmamı söyleyen saf bir içgüdüydü. Sallandım. Okşamalarını savuşturmaya yönelik eski içgüdülerim bir noktada beni terk etmişti ama tam olarak ne zaman durduklarını hatırlayamıyordum. Artık onun dokunuşları bekleniyordu. Tenim bilinçsizce istekli, beslenmek için bir vuruş bekliyordu

bu yeni açlık. Birden ağırlığını sırtımda hissettim, benden zevk alırken kulağıma gelen kısık homurtularını duydum. Geceliğı onun çok becerikli ellerine bıraktım ve gözlerimi açtım, beklenti içindeydim ama aynı zamanda şaşkındım. Elleri geceliğı başımın üzerinden geçirdiğinde bir ürpertiye bastırmaya çalıştım ama başaramadım. İpek tepeden tırnağı etimi yaladı, önce serin, sonra ısınıı emdike sıcaktı.

"İşte," sesi boğuktu. Bir okşama daha, bu sefer kolumdan aşağı. Göğsüne baktım, koyu renk kumaşa karşı koyu renk düğmelere. Elim tuttu ve beni kapıdan dışarı çıkardı. Göğüs uçları sertleşti, ipeğ e baskı yapıyordu.

Beni gerçekten dışarı mı çıkaracaktı? "Gel," dedi, küçük bir onay gülümsemesiyle. Ama ben donup kaldım. Kendime sorup durdum: Bu gerçekten oluyor mu? Ve her zaman olduğu gibi cevap: evet.

Oturma odasına adım attığımda sanki bambaşka bir dünyaya adım atmış gibi oldum. Girmekten garip bir şekilde korktuğum bir dünyaydı bu. Tereddüt ettim, oda çok büyük, çok soğuk ve hassas gözlerime çok parlak geldi. Bana yakın olduğundan emin olmak için Caleb'in elini sıktım ve sonra durdum. Düşünce sürecimin saçmalığının farkındaydım ama bunu değıştirmenin bir yolu olmadığını da biliyordum. Bir rehinenin kendisini kaçır an kişinin arkasına sığınmasına ne denirdi? *Stockholm'ün mü?*

Bende var mıydı? Grip gibi bulaşabilir miydi? Bunu merak etmenin aptalca olduğunu biliyordum. Basit cevap, beni kaçır an o diğ er adamla karşılaşmak istemememdi, hepsi bu. *Evet, evet, tabii ki.*

Bu düşünceler beni rahatlattı. Caleb beni böyle etkilememişt i. *Öyle değıl mi?* Bu düşünceden sıyrıldım ve ne demek istediğimi vurgulamak için Caleb'in elini bıraktım. *Al şu iç monologu.*

Gözlerim her yüzeyi, her nesneyi yutuyordu çünkü kara kutuma ne zaman geri konulacağımı kim bilebilirdi ki? Yaklaşık on iki metre yüksekliğindeki tavana baktım ve duvardan duvara uzanan kalın ahşap kirişlere hayret ettim. Güzel, eski ve görkemliydi. Ayaklarıımın altında, bazıları iek desenli büyük seramik karolar vardı. Halılar ve duvar aplikleri geniş odayı kaplıyor, antika görünümlü alçak sandalyeleri vurguluyordu. Kendimi on sekizinci yüzyıldan kalma bir oturma odasında gibi hissediyordum. Her an, kravat takmış ve iş e yaramaz olmasa da şık bir baston sallayan bir adam

odaya girdi ve bana çay ikram etti. Odamın tam karşısındaki koridorun kemerli girişine baktığında adamın muhtemelen İngiliz olmayacağını anladım. Burası çok fazla İspanyol havası taşıyordu. Hangi cehennemdeydim ben? Sol tarafta bir tür mutfak alanı gördüm. En azından bir masa vardı. Ve tam karşımda, sağımda nihayet *bir pencere* gördüm.

Sanırım baş döndürücü bir çığlık attım. Pencereye doğru koştum, Caleb beni durdurmaya çalıştığında ellerinden kurtuldum ama beni takip etmedi. Parmaklıkları kavradım ve dışarı baktım. Hâlâ geceydi! Gün ışığı olmasını umuyordum; güneşi görmeyeli..... Beynim *dış dünyayı* görmenin ötesinde bir şey algılayamıyordu. Hâlâ kapana kısılmıştım. Bu hapishane içinde bir hapishaneydi. Yine de bu, uzun zamandır sahip olduğumdan daha fazla özgürlüktü, bir tattı, ama beni sürdürmek için yeterli olmalıydı.

Bunalımış bir halde geceye baktım. Parmaklıkların arasından uzandım, orada olmamalarını diledim ve pencereye, camın sıcaklığına dokundum. Manzara sessizdi ve seçilmesi zordu; ay, hiçbir yerde görünmüyordu. Acaba beni bu gece dışarı çıkarmasının nedeni bu siyah, değişmez manzara mıydı diye düşündüm; hangi cehennemde olduğumu söyleyemiyordum. Evden üç blok ötede ya da tamamen farklı bir ülkede olabilirdim. Bu içimi kemiriyordu, Meksika Kaliforniya'ya çok yakındı ve yine de herhangi bir kurtarma beklentisinden çok uzaktı. Caleb'in sesi düşüncelerimi işgal etti, "A mısın?" dedi arkamdan, çok arkamdan.

Ona dönüp bakmadım, dışarıdaki karanlığa dalmıştım ve dikkatim başka her şeye dağılmıştı.

"Sayılır." diyebilirdim.

"şey, bu 'bir nevi' evet ya da hayır sorusu. Bana düzgün cevap verirsen ve seninle konuşurken yüzüme bakarsan memnun olurum." Gözlerimi pencereden ayırdım ve ona baktım. Yüzünde yine o kocaman gülümseme vardı. O kadar çok iç kargaşaya neden olmak için kullandığı aynı gülümseme. Karanlıkta beni düğüm düğüm ediyordu, aydınlıkta ise neredeyse sakat bırakıyordu.

"Özür dilerim efendim," dedim kendime gelerek. "Evet... Acıktım." Pencereye doğru döndüm ve parmaklıkları sıktım. Sözleri kafamın içinde yankılandı, "*ok iyi hissediyorsun. Küçük, sıkı kıcıını seviyorum.*"

"Tavuk ve pilav ya da tamale var. Hangisini tercih edersiniz?"

"Pirinç mi?" Tekrar arkamı dönerek cevap verdim. Bu bile bir test, bir oyun gibiydi. O kadar da aç hissetmiyordum ama yemek yemezsem hapishaneme geri dönmek zorunda kalacağımndan korkuyordum. Buzdolabından kalan yemekleri aldı ve bir tabağa kaşıkla doldurdu. Ne kadar da evcimen.

"Tam yemek yemeye hazırlanıyordum ki sen küçük... olayını yaşamaya karar verdin." O kadar rahat konuşuyordu ki, sanki odanın renk düzeni hakkında sohbet ediyormuşuz gibi. Mikrodalga fırının kapağını dikkatlice ve sessizce kapattı ve zamanlayıcıyı ayarlayarak bu sıradan görevi yerine getirdi. *Benim olayım.*

İçimdeydi, derinlerde. Aynı anda hem bir acı hem de bir arzu çarpıntısı hissettim. Karnım sıkıştı. Bölüm.

Onun kriz dediği şeyin hayatımı değiştiren bir olay olduğunu biliyordum. Asla eskisi gibi olamayacaktım ve bu onun için önemli görünmüyordu. Gözlerimi hızla kırpıttım. *Ağlama Livvie.*

Duygularımı gizlemekte başarısız olmuş olmalıyım çünkü hemen ekledi, "Artık ağlamak yok kedicik. Artık karanlık yok, o yüzden gözyaşı da yok." Kullandığı kaşığı ağzına götürdü ve buzdolabını tekrar açtı. Orada öylece durmuş, ne yapmam gerektiğinden emin olmayan bir aptal gibi ona bakıyordum.

Başımı salladım. Yapabileceğim tek şey buydu.

Buzdolabından iki bira çıkardı ve mikrodalgadan tabağı çıkarmadan önce tezgâha koydu. "Al bunu," diye tabağı bana uzattı, "dikkat et sıcaktır. Masaya otur." Tabağı elimde tuttum, hala ayakta duruyor ve sıcak ellerimi yakmaya başlamadan önce bakıyordum.

"Kahretsin!" diye bağırdım ve aceleyle sıcak tabağı masaya bıraktım. Mikrodalgaya bir tabak daha yemek koyarken bıyık altından güldü. Kendimi aptal gibi hissederek sol elimin orta ve yüzük parmaklarını emdim.

Mikrodalgadan diğer tabağı çıkardı ve masanın üzerine koydu. Sonra biralardan birini aldı ve bana doğru yürüdü. Sol elimi tuttu ve şişenin uzun sert ucuna doladı, elim

onun altında. Sıcak parmaklarımızın altındaki serin ıslaklık harika hissettiriyordu. Ona baktım ve aniden nefes alamaz hale geldim.

"Daha iyi misin?" diye sordu, ama ben başka bir şey duydum ve zonklamaya başladım. Kalçalarımı birbirine bastırdım. Eli aniden benimkini bıraktı ve transımdan çıktım. Oturmak için sandalyemi çektim.

Yine gece olmasından, güneşi görme fırsatını kaçırmış olmaktan nefret ediyordum. Hiç kimse her gün güneşi gördüğü için ne kadar şanslı olduğunu düşünmez. Ben kesinlikle hiç düşünmedim, şimdiye kadar.

Hayal kırıklığı içimi ürpertti ve beni tekrar aşağı çekti. Caleb fark etmişti. Ne zaman bir şeyi fark etmedi ki?

"Ne oldu? Şimdi ne yanlış olabilir ki?"

Ona öyle bir gözle baktım ki, *"Benimle dalga mı geçiyorsun!"* diye bağıırıyordu.

Omuz silkti. "Seni her zaman odana geri koyabilirim."

Bu öneri karşısında irkildim. "Hayır. Ben... minnettarım. Sadece, sanırım güneş doğmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Uzun zamandır güneşi görmemiştim."

Tek söylediği "Hmm," oldu.

Ona bakmamaya çalıştım, her baktığımda tek düşünebildiğim içimde olduğu gerçeğiydi. O kadar yumuşak ve nazikti ki, karşı koymama rağmen bedenimi iyi hissetmeye zorlamıştı, sonra da o kadar acımasız olmuştu ki. Eski hayatımın ötesindeki şeyleri düşünerek yemeği ittim. Kaçmayı başarıp başaramayacağımı merak ediyordum. Caleb'la burada kaldığım süre uzadıkça bu düşünce giderek daha az olası görünüyordu. Yine de umudumu asla yitirmemem gerektiğini biliyordum. Aniden eve döndüğümde Caleb'a ne olacağını merak ettim. Adaletle teslim edilecek miydi? Bu düşünce bana karışık duygular yaşattı. Kahretsin, belki de Stockholm hastasıydım.

"Seni buraya benimle yemek yemen için getirmedim ki yemeğine bakıp durasın." Kafamı kaldırdım. Yine gülümsedi. *Belki de hapishane için fazla güzeldi.* Hapishaneyi düşünmek bana sadece sodomize edilmeyi hatırlatıyordu.

"Bana evden bahset Kedicik; erkek kardeşler, kız kardeşler?" Gözlerimin arkasındaki iğne batmalarının bir gözyaşı seliyle patlamakla tehdit ettiğini hissedebiliyordum. Çatalımı yere bıraktım ve ellerimi yüzüme götürerek gözyaşlarımın geri akmasını istedim. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum, onunla değil; çok acı veriyordu. Yine de beynimin mantıklı tarafı, ona açılırsam ve beni bir insan olarak sağlarsam, belki bana farklı davranacağını söylüyordu. Karanlıktan çıkmama izin verirdi. Belki gitmeme bile izin verirdi.

Bu bir fırsattı. Büyük bir fırsat. Gözyaşları bir an için dindi. Bunu yapabilirdim.

Bunu yapmak zorundaydım.

"Beş erkek kardeşim var," dedim, ona kız kardeşlerim hakkında bir şey söylemeyi reddederek. Tekrar konuşmadan önce beni uzun uzun süzdü. "Ve sen...?"

"En büyüğü."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana baktı, sanki bilmediğim bir şeyi biliyormuş ve bununla eğleniyormuş gibi o karanlık bakışlarıyla içimde bir tünel açtı. "Peki ya ailen?"

Neden birden umursamaya başladı? "Sadece annem. Babam gideli uzun zaman oldu."

"Öldü mü?" dedi neredeyse düşünceli bir ifadeyle. "Hayır," dedim, sinirli bir şekilde, "sadece... *gitti*."

"Yani kardeşlerinizin farklı bir babası mı var?"

"Um...babalar." Tabağıma tekrar baktım, bana baktığını düşünmemeye çalışarak yemeğin yerini değiştirdim.

"Annenin birden fazla erkekten çocuğu mu oldu?" sesi onaylamaz gibiydi. Başını hafifçe salladı, sonra nefesinin altında "Batı" diye mırıldandı. Gözleri bir kez daha benimkilere dikildi, "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

Nesin sen? Psikiyatristim mi? "Bilmiyorum. Sanırım umurumda da değil."

"Peki en büyük kardeşin ne düşünüyor?" diye eğildi. Gerçekten ilgileniyordu. Biraz korkmaya başlamıştım.

"Kardeşim mi?" diye sordum. Anlamamıştım; nereye varmaya çalışıyordu? Kardeşim on dört yaşındaydı ve tek derdi arkadaşlarıyla sokaklarda koşturmaktı. Annem ve diğerleri benim sorumluluğumdaydı.

"Sana ve annene bakma yükü doğal olarak en büyük kardeşine düşer," dedi, sesi meraklı ama tuhaf bir şekilde şaşkındı.

Alay ettim, "Pek sayılmaz."

Cevabım bir şekilde hoşuna gitmemiş gibi görünse de yavaşça başını salladı.

Hangi kayanın altında yaşıyordu? "Evet, tabii ki. Ne kadar da ." Bakışları neredeyse acır gibi oldu.

Sıcaklık yüzüme yayıldı ve boğazımdaki yumruyu yutmak ve uzak tutmak zorlaştı. Dudağımı ısırdım ve soğumakta olan yemek tabağıma baktım.

"Omuzlarına bu kadar sorumluluk yüklenmişken nasıl oluyor da hala bu kadar masum, ne yapacağının söylenmesine ihtiyaç duyan titrek küçük bir şey olabiliyorsun?"

"Ben bebek değilim," dedim kararlı bir şekilde, ama sesimde o inandırıcı güven yoktu.

"Doğru," dedi, yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. "Annemi suçluyor musun?" diye sordu. Şaşırmış bir halde gözlerimi kırptım ve sadece başımı sallayarak cevap verdim. Beni nasıl bu kadar iyi görebiliyordu?

Gözlerimden akan yaşları dökülmeden önce sildim.

"Evet!" Ağladım ve başımı ellerimin arasına alarak gözyaşlarıma yenik düştüm.

"Seni ağlatmak istememiştım kedicik." Daha da eğildi, eli benimkine uzandı. *Cehenneme kadar yolun var.* Elimi çekmeye çalıştım ama tutuşu ısrarcıydı. Ona bakmaya cesaret ettim.

Gözlerindeki havuza yansıyan benim acım mıydı? Yutkundu ve sanki güçlü bir duyguyu saklıyor gibiydi. Boğazını temizledi ve konuştuğunda bir kez daha kendini kontrol ediyordu, "Sence seni özlüyor mu?" Sanki vereceğim cevap beni içten içe kırmayacakmış gibi, ama öyle, gerçekten öyleydi.

O kadar çok ağladım ki gözyaşlarım tüm yüzüme yayıldı ve ellerimi geceliğime silmeye devam ettim. "Lütfen, kes şunu. Neden bu kadar acımasızsın?"

Sabırsız görünüyordu, "Sadece soruma cevap ver. Çok basit, sence seni özlüyor mu? Yoksa çoktan hayatına devam etmiş ve seni unutmuş olması mümkün mü?"

Elimi onun baskıcı kavrayışının altından çektim ve masaya vurdum, "Beni tanı mıyorsun! Ailemi tanı mıyorsun. Hakkımda tek bir şey bile bil miyorsun. Sen sadece kendini üstün hissetmek için kadın kaçıran hasta bir sapıksın! Söylediklerini umursadığımı mı sanıyorsun? *Sikimde değil*. Senden nefret ediyorum!" Patlamam bittiği anda soğuk, siyah, ağır bir korku beni ele geçirdi. Kızgın görünüyordu. Çatalını nazikçe tabağına vurdu, ama kavrayışının şiddetiyle bembeyaz olan parmak eklemlerine bakınca, şu anda nazik bir yanı olmadığı anlaşılıyordu. Gözlerinin içine baktım, bakışlarını kendime kilitledim ve öfkesinin azalmasını umdum. Başka tarafa bakarsam, benim için hiç umut yoktu.

Birden o kadar yüksek sesli ve güçlü bir kahkaha attı ki yerimden sıçradım ve ellerimi kulaklarıma götürdüm. Sırf gülmesini durdurmak için çığlık atmak istedim. Sandalyesinden kalktı ve ellerini uzatarak bana doğru geldi. Yüzümü korumak için ellerimi hızla havaya kaldırdım. Şaşkınlıkla yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarımı biraz acıtacak kadar yoğun bir şekilde dudaklarımdan öptü. Yüzü benimkine yakın duruyordu, nefesi ağzımda sıcaktı.

"Bunu almana izin vereceğim Kedicik. Onu almana izin vereceğim çünkü bana senin hakkında çok şey anlattı. Ve senden hoşlanıyorum Kedicik, küçük şımarık ağzından hoşlanıyorum. Onu incitmek istemiyorum. Öpmeyi tercih ederim, aynen böyle." Ağzını tekrar benimkine dayadı, bu sefer yumuşak bir şekilde, dili dudaklarımı zorlayarak ayırana kadar hafifçe yokladı. Ellerimi bileklerine koydum, başımı çevirmeden önce onu nazikçe geri ittim ve ağzımı ağzımın arkasıyla sildim.

Elimi. Dik durdu, çenemi tuttu ve yukarı doğru eğdi. Tekrar birbirimize baktık.

"Ama böyle devam edersen," diye devam etti, "o arsız ağzına acımasız bir ders vermek zorunda kalacağım. Anlıyor musun?" Yavaşça başımı salladım, eli hâlâ çenemi tutuyordu. Gülümsedi, "Güzel." Sandalyesine geri oturdu, görünüşe göre kendinden memnundu. Acıması buraya kadarmış.

"Annem beni özlüyor," diye inat ettim. "Beni aramaktan asla vazgeçmeyecek; hiçbir anne çocuğunu aramaktan vazgeçmez." Ama ses tonum pek inandırıcı değildi, kendi kulaklarıma bile. Bir an için o da benim kadar şaşırmış görünüyordu, ama sadece bir an için. Nedenini bilmek istiyor muydum? Benim mutsuzluğumdan daha fazlasının mı peşindeydi?

"Sen öyle diyorsan," diye fısıldadı, ifadesi soğumuştı.

Başka tarafa baktım ve biramı yudumladım, çatalımı aldım ve ağzıma büyük bir kaşık yemek attım. Ağzım doluyken konuşamazdım. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturduk, sadece ikimizin çiğneme ve içme sesleri geliyordu. Çatala, *metal* çatalıma çok uzun süre baktım çünkü izlendiğimi hissettiğimde başımı kaldırdım. Caleb bana gülümsedi. Onu bir silah olarak kullanmam için bana meydan okuyordu. Onun çeşitli gülümsemelerini öğrendiğimi keşfetmek tuhaftı. Sanırım biraz sarhoş olmuştum çünkü dünya biraz, ne bileyim, sallanıyor gibiydi? O anda bilmediğim nedenlerden dolayı, bir soruyu tekrarlamak zorunda hissettim... dikkatlice.

Bana daha önce benimle ne isterse yapacağını söylemişti ama bunun ne olabileceğini hiç söylememişti. Aramızda olanlar en kötüsü müydü? Şaşırtıcı derecede umutluydum. "Efendim?" Durakladım. Hiçbir şey söylemeyince devam ettim. "Daha önce olanlar... benimle yapmayı planladığınız tek şey bu mu?" Bu soru onu hiç şaşırtmamış gibiydi ama ona sorabileceğim en önemli soruyu sormuş gibi hissettim.

Bana bir kez daha bakmadan yemeye devam etti. Sessizliğin ağırlığı arttıkça, bir cevabı olduğu ve hiçbir şey söylemek istemediği daha açık hale geldikçe, yemeği ittim, biramı içtim.

Yüzüm çok ısındı, gerçi bunun biraz da alkolden kaynaklandığını düşündüm. Tabağıma tekrar baktım. Her şeyi yemiştim; komik, ben

Bunu yaptığımı hatırlamıyorum.

"Bir tane daha?" İçkimi işaret etti, dudaklarının kıvrımında o gülümsemesi oynuyordu.

"Evet, sanırım." Masadan kalktı ve küçük mutfağın içinde dolaşmaya başladı. Tekrar etrafıma bakındım, buraya geldiğime dair hâlâ hafif bir şok içindeydim. Böyle bir şeyin başıma gelebileceğine hiç inanmamıştım. Hayatımın böylesine çirkin bir hal alabileceğini hiç düşünmemiştim, en azından kesinlikle en kötüsü için değil. Gerçi iyimser olmak için bir nedenim de yoktu. Kısa bir süre sonra elinde şişeyle döndü ve şişeyi bana vermeden önce açtı.

"Çok fazla içme Kedicik. Hasta olmanı istemiyorum." Şişeden içtim, şimdi tadının ne kadar suya benzediğine kendi kendime hayret ettim. Tekrar yerine oturdu, yemeye ve içmeye devam ederken beni görmezden gelmeye kararlıydı. Bu beni kızdırıyordu.

"Peki ya siz - *Usta*?" Kışkırttım. "Peki ya aileniz?" "Onlar ne olacak?"

"Hepsinin adam kaçırın kişiler olmadığını varsayıyorum."

Gerçekten gülümsedi. Her zamanki gibi saklamaya çalıştığı yarım gülümseme değil. Gerçek bir gülümseme.

Tanrım, çok güzel bir orospu çocuğuydu. Hiç adil değil.

"Hayır." "Kız kardeşin yok mu?"

"Hayır. Peki ya sen?"

"Hayır." Bunu konuşmamış mıydık? O ne biliyordu ki? "Peki ya annen?"

Caleb'in yüzü karardı. "Öldü."

Masanın üzerinde büyük bir kayıp hissi vardı ve tüm sağduyuma rağmen derinden etkilenmekten kendimi alamadım. Eğer annem ölmüş olsaydı... kaybolurdum. İmkânsız bir kadın olması ya da içten içe bildiğim şeylerden hâlâ beni sorumlu tutması önemli değildi.

benim hatam değildi. Onu seviyordum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sevgimin tek taraflı olabileceği hissi bile. "Özür dilerim" diye fısıldadım ve bunda ciddi dim.

"Teşekkür ederim." Dişlerini sıktı.

"Nasıl öldü?" Gözleri daha önce görmediğim bir şiddetle parlıyordu ama ben kendimi tuttum.

Üzüntümden göz temasını ilk o kesti. Elindeki tamale'i bıçakladı ve ben de bu sert darbeyi benim için mi yaptığını merak ettim. *Anne sorunları var - anlaşılan.* Hepimizin yok muydu?

"Annene ne oldu?" diye sordu. "Erkekler hayatınıza girip çıkıyor, vaatlerde bulunuyor, istediklerini alıp gidiyorlar mıydı?"

"Her zaman böyle değil midir?" Alay ettim. *Ya da daha kötüsü.*

"Buraya gel Kedicik." Aniden çıkan bariton sesiyle kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atmaya başladı. Bu ses tonunun ne anlama geldiğini çoktan anlamıştım. Başım kendi iradesiyle '*Hayır*' diye sallandı ve düşüncelerimi daha sözcüklere dökmeden ona belli ettim. "Sen beni zorlamadıkça sana zarar vermeyeceğim kedicik. Şimdi buraya gel." Sesi yumuşak ama kararlıydı ve sözleri ciddi bir ciddiyetle üzerime bastırıyordu. Ayağa kalktım ve yavaşça aramızdaki mesafeyi geçtim, tam önünde durduğumda durdum. Uzandı ve ellerini kollarıma dolayarak beni sabitledi.

"Görüyorsun ya," diye iç geçirdi, "Çu anda çok tatlı, çok uysal ve uysalsın. Bana saygı duyuyorsun; istersem sana neler yapabileceğime saygı duyuyorsun. Bu halinle tek yapmak istediğim sana sarılmak, seni korumak ve küçük yüzündeki tüm sıkıntıyı almak. Şu anda sana bir söz vermiş *olsaydım*, sözümü tutardım."

Kollarımı tutmaya devam ederek sandalyesinden kalktı. Nefesim göğsümde düğümlendi, zihnim alkolün ve göğsümdeki yeni endişenin etkisiyle sarsıldı. Ayaklarıma baktım, gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen onunla göz göze gelmeyi reddettim. Nefesi daha ağır, tutuşu daha belirgin görünüyordu. Eğildi, nefesim artık yoktu ve beni neredeyse şefkatle öptü, önce bir yanağımdan sonra diğerinden. Sonra yanımdan geçip gitti ve arkasından seslendi: "Bulaşıkları lavaboya koy. Hemen döneceğim."

Sanki bir büyü'nün etkisi altındaymışım gibi hareket ettim, hızlıca tüm bulaşıkları toplayıp lavaboya yerleştirdim ve bulduğum bir süngerle masayı sildim. Sonra geri döndüm ve masaya oturdum. Düşüncelerim allak bullak olmuştu. İçkimi açarken onu izlememiş olsaydım, bana bir şey verdiğini düşünebilirdim ama hayır, sanırım sadece sarhoştum. Yalnız olduğum, bana doğru gelen ayak seslerini duyana kadar kaçmak için bir yol arıyor olabileceğim aklıma bile gelmedi. Beni test mi ediyordu? Birden kendimi eğitilmiş bir hayvan gibi hissettim. *Kal Livvie. Kal Livvie. Aferin kızıma.*

"Pekala Kedicik, bu gerçekten eğlenceliydi ama korkarım ilgilenmem gereken bazı işler var; bu da odana dönmen gerektiği anlamına geliyor." Omurgamdan soğuk bir ürperti geçti ve biraz fazla şiddetli bir şekilde titredim.

"Lütfen Usta," dedim gözlerinin içine bakarak, "oraya giremem, lütfen beni oraya sokmayın." Vücudum korku ve panikle sarsılmaya başladı ama artık o çılgınca ve öfkeli telaş yoktu. Alkol duygularımı gizlemeyi neredeyse imkânsız hale getirmişti.

"Kedicik, ikimiz de yalvarmanın seni bir yere götürmeyeceğini biliyoruz. Yapacak işlerim olduğunu söyledim, bebek bakıcılığı yapacak zamanım yok."

Yine de yalvardım. "Bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmayacaksın, söz veriyorum. Yoldan uzak duracağım, sessiz olacağım; ne dersen yapacağım. Sadece lütfen! Beni o karanlık odaya geri gönderme. Orada çıldırırım." Ona baktım, elimdeki her şeyle ona yalvarıyordum. O odaya geri dönemezdim. Karanlığa, yalnızlığa, o duvarların içindeki korkuya geri dönemezdim.

Beni sessizce tartarak derin bir iç çekti.

"Söyle bana kedicik, bundan benim çıkarım ne?"

DOKUZ

Caleb, esirinin 'onun odasından' uzak durmak için ne kadar ileri gitmeyi kabul ettiğine şaşırmişti. İlk kez ne düşündüğünü merak etmiyordu. Yapması gereken son şeyin bu olduğunu biliyordu, onu kendi alanına davet etmek. Zaten düşüncelerine çok fazla girmişti. Onun yanında ne kadar uzun süre kalırsa, kendine o kadar az güvenebilecekmış gibi görünüyordu. Özellikle de şimdi, ona her bakışında altında titreyen, daha fazlasını isteyen ve bunu asla fark etmeyen anısını tetiklediğinde. Los Angeles sokaklarında tanıştığı o ürkek kızdan çok farklıydı. Yaptığı şey yanlıştı, içinde bir yerlerde bunu biliyordu ama yine de fırsatını bulsa bir daha yapmayacağını samimiyetle söyleyemiyordu. Ya da tekrar yapmak istemediğini. Onunla ilgili bir şey vardı, tatmak ve dokunmak istediği bir şey. Sahiplenmek istediği bir şey. Kız ona ilk kez bir şey teklif ediyordu ve reddetmesi çok zordu.

Omurgasından beklenmedik bir ürperti geçti ve siki anında uzadı. Zihninin ne istediği konusunda şüpheleri olsa da, görünüşe göre vücudunun yoktu. Gözlerini kapattı, birkaç metre ötede gözleri bağlı bir şekilde dururken ve hafifçe titrerken neler hissediyor olabileceğini hissetmeye çalıştı. Çıplak ayaklarının altındaki soğuk fayansı hissetti, havadaki mumların keskin kokusunu aldı ve dudağındaki terin en ufak izini tattı. *Onun* terini tatmak istiyordu. Dikkatini mutfak masasındaki fiyaskodan uzaklaştıracak her şeyi yapmak istiyordu.

Ona tüm o soruları sormak bir hataydı. Gerçekten bilmek istemiyordu. Özellikle de anneler hakkındaki tüm o konuşmalardan nefret ediyordu. Annesinin öldüğünü söylemişti. Bildiği kadarıyla ölmüş de olabilirdi. Ne olursa olsun, önemli olan her açıdan ölmüştü. Onun acıyan yüz ifadesini hatırlayınca tutkusu anında soğumuştı. *Acımanın canı cehenneme*. Buna ihtiyacı yoktu. Kimseden bir şey istemiyordu, hele ondan hiç. *Yalancı*.

Caleb'in muhtemelen dışarıda bir yerde bir annesi vardı ve kıza göre onu hâlâ özleyiyor olabilirdi. Neden onu hatırlayamıyordu? Bir yerlerde, çok uzaklarda, bir zamanlar onu sevdiğini hissetmişti. Ama şimdi onu düşündüğünde hiçbir şey hissetmiyordu. Rahatsız ediciydi. Ondandır kurtulmak

Caleb sinir bozucu ve kafa karıştırıcı düşüncelerle dikkatini yeniden kıza yöneltti.

Büyük boy, eski dünya banyosunun ihtişamında duran kadına bakarken kendi kendine gülümsedi. Bazı ülkelerde burası kendi evi bile olabilirdi. Kadın birkaç metre ötede gözleri bağlı ve savunmasız bir şekilde duruyordu. Ama bu onun seçimiydi. Kadının biçimli ve titrek hali adamın yumuşamakta olan ereksiyonunu yeniden canlandırdı. Üzerindeki etkiyi bilemezdi; onun küçük masum tutsağı. Banyodan sonra kendine kurumaya bırakılmış olan saçları kesinlikle asi duruyordu. Kız kadar evcilleşmemişti ve neredeyse onun kadar çekiciydi.

Odasına girmeden önce giderek daha utangaç hale gelmişti. Bunun nedeninden şüphelenmişti. Adam onun içindeki zevki serbest bırakmış, sonra da kadın büyük bir yemek yemiş ve sarhoş olmuştu. Davet edilmek için bu kadar uğraşmışken neden birdenbire odasından çıkarken konuştuğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Sarhoşken çok tatlıydı. Ama sarhoş hali bir yana, her zaman sevimliydi.

Ama sonunda onunla gitmişti. Söz verdiği gibi ona bakacağına güvenmişti.

Adamın masayı yerine oturtma sesini duyunca nefesi kesildi ve ne olabileceğini düşündüğünü merak etti. Geceliğinin satenine gergin bir şekilde bastırılmış meme uçlarını gördüğünde neredeyse , ama onları ağzına alması ve vücudu acımasız titreyişlere yenik düşene kadar emmesi için ona yalvarıyordu. İç geçirdi. Onun nesi vardı böyle? Tahran'dan ayrıldıktan sonra kendini kadınlara kaptırmıştı. Yapmayı hayal ettiği her şeyi yapmıştı. Pek çok kadınla birlikte olmuştu ama hiçbiri onu onun kadar etkilememişti.

Eğer her kölenin öğrenmesi gereken ilk ders kendi isteklerinin önemli olmadığını kabul etmekse, o zaman her efendinin öğrenmesi gereken ilk ders de kendi arzularının kölesi olmamaktı. Mantık basitti, bir köleye hükmetmek için kendinize hükmetmelisiniz.

Son üç hafta içinde esirini kendi iradesine boyun eğdirmek, Caleb'in bildiği şekillerde tepki vermesini sağlamak daha kolay hale gelmişti. Yine de, bedeni itaat ettikçe, zihni daha az rol oynuyor gibi görünüyordu. Onun düşüncelerini ne kadar az bilirse, mümkün olan her şekilde içine girmeyi o kadar çok istiyordu.

Ama her seferinde dışarıda kaldı, reddedildi, reddedildi - çileden çıktı. Ona karşı saldırganlığı artmıştı ama aralarındaki dinamik aynı kalmıştı. Bu durum onu açıklayamadığı bir şekilde rahatsız etmeye başlamıştı.

Aslında tatmin olmuş, rahatlamış olmalıydı. Vladek onun bir parçası olmayacaktı. Vücudu dokunmasa bile zihninde güvende ve onun tarafından dokunulmamış olarak kalacaktı. Yine de Vladek'in ona dokunduğu düşüncesi onu tiksindiriyordu.

"Geceliğini çıkar," dedi Caleb yumuşak ama kararlı bir sesle. Kadının, sesini duyunca irkilerek sıçramasından zevk alarak gülümsedi. Kıpırdandı, ağırlığını bir kalçasından diğerine kaydırıp, elleriyle yapacak bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Um...?" diye tereddüt etti. Sesi neredeyse karo döşeli kavernöz banyoda kayboluyordu. Caleb olabildiğince gizlice ona doğru ilerledi, kadının narin bedeninden akıp giden bariz gerginliğin tadını çıkarmak istiyordu. O gerçekten de hasta bir piçti. Caleb elini karnına koyup onu nazıkçe göğsünün genişliğine doğru geri iterken, kadın usulca nefes aldı ve sonra keskin bir şekilde nefesini içine çekti. Sıcaktı, lezzetli bir şekilde sıcaktı.

"Seni inciteceğimden mi korkuyorsun Kedicik?" diye fısıldadı kulağının kabuğuna, "çünkü ilgilendiğim şey bu değil, hem de hiç değil. Sana zarar vermeyeceğime söz verdim ve vermeyeceğim, sen ne istersem yapma sözünü tuttuğun sürece." Kızın nefesi zorlanıyor ve kesiliyordu ve adam aniden kızın şu anda çiğneme oyuncağı olarak kullandığı alt dudağını öpmekten başka bir şey istemedi. Bunun yerine geri adım attı ve "Geceliğini çıkar" diye tekrarladı.

Kız derin ama titrek bir nefes aldı, şüphesiz kararlılık arıyordu. Caleb yemekten sonra bir kadeh tekila içmesine izin verdiği için kendini hem akıllı hem de sinsi hissediyordu. Gözleri bağlı olduğu için kızın ayaklarının üzerinde daha fazla sallanmamasına şaşırılmıştı. Titreyen bir elle sağ askıyı omzundan indirdi, kısa bir süre sonra sol askıyı da indirdi ve gecelik beline kadar inerken güzel göğüslerini ortaya çıkardı. Caleb nefes alış verişine odaklanmak zorunda kaldı, kendini zorlukla yerinde tutabiliyordu.

Sonra geceliğini sonuna kadar aşağı itmeye çalıştı ama geniş kalçaları buna izin vermedi. Her şeyin çok naif ve seksi olduğunu düşünüyordu. Kumaşı aşağı itme olasılığını tüketmek, ki bu

daha mütevazı davranarak sonunda kumaşı başının üzerine çekmeye çalıştı. Caleb'in vücudu, cömert göğüslerinin hareketiyle birlikte sallanıyor gibiydi.

Sikinin daha sert olması mümkün değildi. Onu yakaladı ve acı verici bir şekilde bükülmesine izin vermeyen başka bir pozisyona ayarladı. "Dur," dedi boğuk bir sesle. "Olduğu gibi bırak." Ona doğru yürüdü ve zahmetsizce kollarına alıp hazırladığı masanın üzerine yatırdı. Elleriyle ne yapacağını bilmiyor gibiydi ama içgüdüsel olarak açıkta kalan göğüslerini örtmeye çalıştığında Caleb şaşırmadı. Ellerini tutmak, davranışını düzeltmek istedi ama onun baştan çıkarıcı alçakgönüllülüğüne izin verdi. Özellikle de küvetteki suyun gürültüsünden zar zor duyulabilen yumuşak hıçkırıkları, gözyaşlarının şüphesiz kürk kaplı gözbağının arkasında saklandığını bilmesini sağladığından. Birdenbire dudaklarında hissetmek istediği sıcak, tuzlu, lezzetli gözyaşları.

"Dön bakalım kedicik."

"Ne yapacaksın?" diye nefes nefese kaldı.

Kız tereddüt edince ekledi: "Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum." Bundan tatmin olmuş görünüyordu ve yavaşça yüzüstü döndü. Caleb geceliğine uzanıp onu beline kadar çektiğinde çığlık attı. Bir anda ayağa kalkmak için çabaladı, ama Caleb vücudunun ağırlığını kullanarak onu sabitledi. "Bu senin iyiliğin için, acı yok."

Caleb onun sesindeki korkuyu dinledi ve bu onu birazcık sersemletmiş olsa da, biraz kararsız hissetti. Gerçek şu ki, ne kadar hoşuna gitmiş olursa olsun, daha önce yaptığı şeyi yapmak istememişti. Kız onun değildi, istediği gibi davranabilirdi. Ama sadece bu düşünce bile öfkesini ve şehvetini harekete geçirmişti.

Ona Caleb adını vermişti.

Adını haykırmıştı: korkuyla, öfkeyle, ona ihtiyaç duyarak ve Tanrı yardımcısı olsun - bu onun içini dışına çıkarmıştı. Ona duyduğu arzusun sınırlarına ulaşmıştı ve zihninde onu iyileştirmek için ona sahip olmaktan başka bir alternatif yoktu. Onun için sadece bir anlığına güçsüz düşmüştü. Vücudunun onun dokunuşuna verdiği tepki, bu koşullar altında duyulmamış bir şeydi. Ama vücudu doğal olarak uysaldı, ihtiyacı olan elektrikle

dokunulmak için. Yani onu amaçladığından daha fazla incitmişti ve yaptıklarından dolayı tereddüt ediyordu. Bu onun için tamamen yeni bir duyguydu.

"Çünkü... daha önce, incinmiş olabilirsin. Bunu daha iyi hale getirmek istiyorum." Vücudunun her yeri gerildi ama sessiz kaldı. "Dizlerini göğsüne doğru çekmeni ve bacaklarını benim için ayırmanı istiyorum." Kitten'ın yüzünde beliren yoğun kızarıklık tarif edilemezdi ama Caleb'in tahmin edebileceği kadarıyla kıpkırmızıydı. Öte yandan gülümsemesi kolayca parlak olarak kategorize edilebilirdi.

Caleb'in yardımına minnettarmış gibi görünerek, nazıkçe onun dediğini yaptı. Caleb ona yardım etmekte ısrar ettiğinde, kızın ona daha kolay boyun eğdiğini fark etmişti. Caleb yenilmiş bir direniş sergilediği yanılsamasına izin veriyor, o da Caleb'in artan taleplerine boyun eğiyordu. Belki de kendi özgür iradesiyle kaba bir şey yapmadığını, rızası olsa da olmasa da yapılacak bir şeye boyun eğdiğini hissediyordu. Adam bileklerini masaya kilitlediğinde ve dizlerinin arasına bir ayırma çubuğu yerleştirdiğinde hiç itiraz etmedi.

"Bu hareketsiz kalmana yardımcı olacak," diye açıkladı, bunun kesinlikle ihtiyaç duyacağı bir yardım olduğunu biliyordu. Caleb'in parmaklarının kayganlaştırıcıyı utangaç ve hiç şüphesiz çok ağrıyan poposuna ilk dokunuşunda çılgınca eğildi.

Banyo kısa süre içinde onun ağlamaklı burun çekişlerinin ve aşağılanmış hıçkırıklarının sesiyle doldu. Duvarlardan yansıyan hafif yankılar bir an için içinde bir şeylerin yankılandığını hissetti.

Suçluluk duygusunu pek sık hissetmezdi ve kızın bunu ortaya çıkarma konusunda esrarengiz bir yeteneği var gibiydi.

Bu his... yabancı, nahoş ve cehennem gibi sinir bozucuydu.

"Bu kadar yeter! Her şeyden çok utandığın için ağlıyorsun. Kes ağlamayı."

Sesi odayı doldurdu ve kız sustu, belli ki korkmuştu. Caleb iç çekti.

"İşte, bu yardımcı olacaktır." Caleb parmağına az miktarda kayganlaştırıcı sürdü ve başparmağıyla işaret parmağı arasında klitorisini nazıkçe kavradı. Kız onun dokunuşuyla felç olmuş gibi titriyordu ve Caleb kızın sessizce istekli olduğunu biliyordu.

hassas bedenini serbest bırakması için, ki elbette bırakmayacaktı. "Bir şeyin yok kedicik. Sorun yok," diyerek onu nazikçe rahatlattı ve varlığının kaygan merkez üssünü ovmaya başladı. Ve olması gerektiği gibi alıştırmaya başlamıştı, her zaman çok sert ovmamaya ve her zaman çok yumuşak ovmamaya dikkat ediyordu. O kadar da alaycı biri değildi. Onun gönlünü almak için bunu doğru şekilde yapacaktı.

Kızın dudaklarını birbirine bastırmasını dikkatle izledi, umutsuzca en ufak bir sesin bile çıkmasına izin vermemeye çalışıyordu. Yine de yavaş yavaş dudakları açıldı ve yumuşak, küçük hıçkırıkları duyulmaya başladı. Kısa süre sonra bu küçük hıçkırıklar iniltiye dönüştü ve bu da hızlı küçük pantolonlara ve uzun çakıllı inlemelere dönüştü. Caleb bir kez daha onun bedeninin duyarlılığına, derin pembe ağzının biraz gevşemesine, kedi dilinin dudaklarının narin esnek dokusunu yeniden nemlendirmek için sık sık dışarı fırlamasına hayret etti.

Yaklaşıyordu, bağlarını çekti, nihai serbest bırakma anıyla savaşmaya çalıştı ve yine de korktuğu şeyi ararken bilinçsizce parmaklarının arkasına doğru dalgalandı. Biraz geri çekildi, yapması gerekeni yapabilmek için anı uzattı. Sol eliyle uzandı ve gerekli olan şekillendirilebilir boruyu yakaladı. Güzel esirini bir kez daha aynı anda hem inleyen hem de ağlatan ecstasy'nin sivri zirvelerine çıkarırken, tüpü kıkına soktu. Kadın bu giriş karşısında sertçe sarsıldı ama adam onu sabit tuttu. Yavaşça, düşünceli bir şekilde, elleri nihayet çözülene, dizleri gevşeyene ve nefes alıp vermesi durgunlaşana kadar klitorisini ovdu.

Caleb sikinin fermuarına ısrarla bastırmasını ve karnındaki acıyı taklit eden şehvetin keskin sancılarını görmezden geldi ve uysal kölesini yatıştırmaya odaklandı. Yanakları, teninin kızıl renginin altında koyu bir pembeye boyanmıştı. Bu sadece orgazmın elde edebileceği bir kızarıklıktı ve Caleb onu oraya koyduğu için gurur duymaktan kendini alamadı. Kadının sırtını okşadı, onun dokunuşuna doğru eğilmesine artık şaşırıyordu. Bunu özleyecekti. Bunu. *Onu*. Bu düşünceyi aklından silkeleyerek, yaptıkları hakkında onunla konuşmaya koyuldu.

Adam ona su doldururken sessizce hıçkırdı, karnındaki basıncın normal olduğunu, panik yapmamasını söyledi ama yine de yaptı. Sağ elinin parmakları onunkilerin etrafında sıkıca kıvrılmış, sol elinin parmakları ise masanın viniline karşı yumruk şeklinde toplanmıştı. Adam, kızın bunu yapamayacağını anladığında

içine daha fazla su tutarak akışı durdurdu ve onu ıkmaya zorladı. O zaman ciddi bir şekilde ağladı. Karnına bastırmaması için ona yalvardı, utanç ve mahcubiyeti çılgınca yakarışlarında ve acılı yüz ifadesinde belirgindi. Caleb onu sakinleştirmek için elinden geleni yaptı, her şeyin yolunda olduğuna, korkacak ya da utanacak bir şey olmadığına dair söz verdi ama onu sakinleştirmeye çalışmak boşunaydı. Sonunda, ağırlığıyla onu bastırmaya karar verdi. Yüzü onunkinin yanındaydı ve onu tekrar tekrar suyla doldurup boşaltırken, onu bakımlarına maruz bırakarak daha fazla bir şey elde edemeyeceğinden emin olana kadar durmadı.

Her şey bittiğinde, göz bağıını çıkardı ve bağlarını çözdü, böylece onu masanın üzerinde dizlerinin üzerine oturtabildi. Caleb'i hayrete düşüren kız kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü onun omzuna gömdü, bırakmayı reddetti. Titreyen bedeni Caleb'inkiyle buluştuğu her yerde, güneşin yüzüne dokunmasına izin vermek kadar hoş bir his olan sıcaklık Caleb'in uzuvlarına yayıldı.

Kızın kaldırımında ona bakarkenki anısı hiç beklenmedik bir şekilde onu içine çekti. O sabah gözleriyle onu içine almaya çalışırken bile gözlerini kısmıştı. Onun çekici olduğunu düşünmüştü, özellikle de gülümsediğinde. Birden onun kendisine böyle gülümsediğini görmek için yanıp tutuştu.

Onun yerine, yumuşak yanaklarından ılık, tuzlu gözyaşlarını öpebilmek için onu arkasına bastırdı. Tadı bile güneş gibiydi. Onun gülümsemesini mi yoksa gözyaşlarını mı tercih ederdi?

Farklı düşüncelerinden dolayı şaşkınlık içinde, yüzünü yıkaması için onu yalnız bıraktı ve işi bittiğinde yatak odasına gelmesini söyledi.

Caleb yatak odasında ağır ağır ilerliyordu. Pek çok şey düşünüyordu. Rafiq, Tuxtepec'e vardıklarında ulaşımın yolunda olduğunu bildirmişti. Ayrıca Pakistan'a giden yolda gümrük memurlarının bulunmadığını ve yolculuğun her ayağı için yeterli yakıt bulunduğunu da teyit etmişti. Bunların hepsi iyi haberlerdi ama Caleb en iyi ihtimalle umursamaz, en kötü ihtimalle de bıkkındı. On iki yılın ardından, her şey birdenbire çok hızlı geliyor gibiydi. Bir noktada, çok yakında, kızı kaderinden haberdar etmek zorunda kalacaktı. Onu bir fahişe yaptığını anlaması için zorlaması gerekecekti. Vladék'in fahişesi. O anda kızın ona nasıl bakacağını hayal etmekten alamıyordu. Bundan olabildiğince uzun süre kaçınacağını da biliyordu. *Üç hafta.*

Birdenbire onu bu kadar uzun süre neyin tuttuğunu merak eden Caleb banyoya yeniden girmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. En iyisi onun sakinleşmesine ve kendi başına dışarı çıkmasına izin vermektir. Oda'nın etrafına bakındı. İçeride saklı olan zenginlik ve refahı kimse tahmin edemezdi.

Bu tozlu Meksika şehrinin baş tacı. Pelüş halı, duvar halılarıyla birlikte Türkiye'den ithal edilmişti. Yatak kaz tüyüydü, çarşaf lar en iyi Mısır pamuğundan, mermer şömine İtalya'dan. Şömine muhtemelen odadaki en abartılı eşyaydı. Caleb hiçbir zaman onu kullanacak kadar soğuk olmadığından emindi. Oda'nın bir tarafı tamamen güçlendirilmiş camdan yapılmıştı ve gizli bir sürgülü kapı terasa açılıyordu.

Caleb iç çekti ve gülümsedi. *Muhtemelen hayatı boyunca hiç bu kadar zenginlik görmemişti?*

Vladek onu nerede tutacaktı? Midesi bulandı.

Kolun çevrildiğini duydu ve onun tepkisini izlemek için kapıya yöneldi. Kızın elleri ağzına doğru gittiğinde hayal kırıklığına uğramadı, gözleri kocaman ve merak doluydu.

"Beklediğin gibi değil mi?" Caleb alay etti.

"Hayır-hayır!" diye cevap verdi, gözleri odayı incelerken. Caleb içtenlikle güldü ve oda'nın içinde ilerlemesine yardım etti. Yarı trans halinde, parmaklarını her şeye dokundurarak etrafta dolaştı. "Burada mı yaşıyorsun? Burayı nasıl karşılıyorsunuz?" diye sordu, herhangi bir ihanetten masum bir şekilde. Adam onun sorusunun kurnazlıktan çok merakla ilgili olduğunu biliyordu.

Birden buranın kendi evi olmasını diledi, böylece onun hayranlığına olumlu cevap verebilecekti.

Onu etkilemek için duyduğu ani arzuyla sarsıldı. Bir köle olarak etkilemeye değmezdi, ya da kendine öyle hatırlattı. Pakistan'daki evi de en az onun kadar dikkat çekiciydi. Ama o bunu asla göremeyecekti.

Düşüncesizce onu perdelerden uzaklaştırıp yüzünü kendisine çevirdi, çocuksu davranışına itiraz etmesine rağmen ona yakın olmak istiyordu. Sanki orada olduğunu yeni hatırlıyormuş gibi hareketsiz kaldı.

Onu bir an için bile olsa unutmaya nasıl cüret ederdi? Geceliğinin askılarını nazıkçe ama sertçe aşağı doğru kaydırarak konsantrasyonunu yeniden sağlamaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu çekingen bir tavırla. Caleb dikkatle ona baktı, ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirtisi vardı.

"Bir anlaşma yaptın Kedicik, sen odandan uzak duracaksın, ben de itaatkâr küçük bir evcil hayvan alacağım." Yavaşça eğildi ve tam da yapmak istediği gibi alt dudağını öptü. Kız onu içine çekti. "Böyle devam edersen dudağını mahvedeceksin kedicik." Çenesini eğdi, böylece ağlamaktan dolayı şişlikten hiç etkilenmemiş iri kahverengi gözlerine bakabildi. "Eğer endişelendiğin buysa seni bir daha becermeyeceğim." Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama adam bakışlarını sabit tuttu, eğer konsantre olursa nabzını duyabileceğini düşündü. Tekrar eğildi ve kulağının kabuğunu öptü, "Sadece biraz *bencil* olacağım."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, emin değildi. Caleb tek kelime etmeden onun elini tuttu ve büyük boy, kiraz ağacından, dört direkli yatağa doğru yürüdü.

"Sana göstereceğim," Caleb yatağın kenarına oturdu ve isteksiz gönüllüsü önünde duruyordu. Kadının içinde dolaşan endişe, Caleb'in meraklı gözlerinden okunuyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ikisi de bir şey söylemedi. Caleb sadece izledi, inceledi ve zihinsel notlar aldı. Sonunda konuştuğunda, kadın irkildi. "Sadece dokun bana."

"Sana dokunmamı mı istiyorsun? Nereye?" Caleb onun bu özelliğinden, hem temkinli hem de meraklı görünmesinden gerçekten hoşlanıyordu. Bu onun cesaretini, kurnaz ve maceracı doğasını ima ediyordu. Bunların hepsinden garip bir şekilde habersiz görünüyordu. Bazen onda kendisini görmemek zordu. Bu hem sevimli hem de rahatsız ediciydi.

"Nereyi istersen," diye gülümsedi. Sanki bu cevap daha fazla açıklama gerektiriyormuş gibi kaşları birbirine kenetlendi. Gerekmliyordu. Onu zorlamak zorunda kalmadığı sürece, her yerde, her yerde kendisine dokunmasını istiyordu. Belki de kendi özgür iradesiyle ona dokunursa, onu durdurabileceğini düşündüğü içindi.

Onu daha önce ittiği için kendini suçlu hissediyordu. Ya da belki de sadece onun tarafından dokunulmaya ihtiyacı vardı.

Bir zamanlar Caleb herhangi biri tarafından dokunulmaktan nefret ederdi, sadece zalimliği bilirdi, ama şimdi, doğru koşullar altında, bundan hoşlanıyordu.

"Sonra ne olacak? Ne yapacaksın?" Şimdi neredeyse kızgındı, sinirlenmişti. Caleb'in bunu anladığını sanıyordu. Onun kendisinden yararlanmayacağına inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Eğer dürüst olsaydı, ki çoğunlukla öyleydi, o da olmayacağından emin değildi. Yine de sözünün eri bir adamdı. Rafiq en azından bu kadarından emin olmuştu.

"Ellerimi burada tutacağım," diyerek iki yanındaki yatağı okşadı, "aksini istemediğiniz sürece." Gülümsemesi muzipleşmişti ve bunun farkındaydı ama kendini tutamıyordu. Kız alaycı bir şekilde homurdanıp gözlerini devirdiğinde gülmek için kendini zor tuttu. Ona inanmıyordu, en ufak bir şekilde bile. *Temkinli ama meraklı*. Oda birkaç dakika sessiz kaldı, Caleb sabit bakışlarıyla onu değerlendirirken, o ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini düşündü.

Nefes alış verişi gibi kalbi de hızlandı. Gerçekten endişeli miydi? Bu hissedilir bir afrodizyaktı. Dudağını tekrar tekrar ısırdı, küçük beyaz dişleri esnek etine batıyordu. Parmakları bilinçsizce yatak örtüsüne bastırdı. Ağzını istediği yerler vardı, diğer yerlerde ise küçük dişlerinin kendisine baskı yapmasını umursamıyordu.

Caleb'i sinsi düşüncelerinden uyandırmak için boğazını temizledi. "Yani, eğer yapmazsam... o zaman odama geri dönmek zorundayım, değil mi?" Soruyu soruş şekli neredeyse yönlendiriciydi. Caleb başıyla onayladı. Sanki daha rahatlamış gibi omuzlarının hafifçe düştüğünü fark etti. Bunu istiyordu.

Onu istiyordu. Gülümsemeyi reddetti. "Tamam. Yapacağım. Ama ellerini yatağın üzerinde tutacağına söz vermelisin. Söz veriyor musun?" Caleb gülümsemesine daha fazla karşı koyamadı ve başını salladı. Caleb'a dokunma konusunda neyi kabul edeceğini sormamıştı bile.

Yüzü kızarmıştı ama sesi neredeyse kendinden emindi. Caleb yine onun farklı yönlerine hayret etti. Bir an utangaç, bir sonraki an dişi bir aslan. "Gözlerini kapat. Başka türlü yapabileceğimi sanmıyorum."

Caleb güldü, özellikle de kız derin bir şekilde kızardığında, ama isteksizce razı oldu.

- - -

Saat geç olmuştu, nereden bakıldığına bağlı olarak neredeyse erken sayılabilecek kadar geç. Kız yanında huzur içinde uyuyordu, poposu adamın kasıklarına dayanmıştı. Kızın bu kadar kolay uykuya dalması onu şaşırtmıştı, gerçi onu çok zorladığını tahmin ediyordu. Gözlerini kapadı ve kızın saçlarının kokusunu, saçlarının altındaki kokusunu içine çekti.

Onun dalgalı sarı saçlarını karıştıran meraklı küçük parmaklarını düşündü. Elini ilk şey bu olmuştu. Tüm kafa derisi karıncalanmış, his ensesinden aşağıya, omurgası boyunca ilerlemiş ve her bir uzvuna doğru yayılmıştı. Basit bir dokunuşla sözünü tutabileceğinden şüphe duymaya başlamıştı bile. Ama hareketsiz kalmıştı. Onun ne kadar ileri gidebileceğini bilmek istiyordu.

Kendisine de söylemişti, bu onun eğitiminin bir parçasıydı. Bir erkeğin vücuduna dokunmaya ve onu tanımaya alışmasını sağlamak için. Bütün erkekler onun gibi değildi. Onlar vermekten çok almaktan zevk alırlardı ve Caleb Kitten'a sadece onun dokunuşuna nasıl boyun eğeceğini öğretmişti, teması başlatarak kendi kontrol duygusunu nasıl sağlayacağını değil. O anda kendi kendine itiraf etmişti, ondan istenen şeyin bu yönünü ona öğretmekten kaçınmıştı. Bu onu biraz savunmasız kılıyordu, dokunmanın kölesi olduğu için değil, o kadar yavan bir şey değildi. Eğittiği tüm köleler ona sık sık dokunmuştu. Ama onlara karşı her zaman mesafeli, klinik bir tavır takınmış, neyin iyi hissettirdiğini ve yol boyunca neyin üzerinde çalışılması gerektiğini bildirmişti.

Onunlayken bir şey istiyordu. Ve arzularının belirsizliği, göze alamayacağı bir dikkat dağınıklığıydı. Yine de öğrenmesi gerekiyordu, değil mi? Buna katlanmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Adam onun dokunuşuna doğru eğilmiş ve kadın da saçlarını sıkıca kavramıştı. Bir parça acı vardı ve aleti bu hisle sıçramıştı.

Yüzünde gezinmiş, narin parmak uçları alnında, elmacık kemiklerinde ve çenesinde dans etmişti. Başparmaklarını dudaklarına bastırduğunda

onu öpeceğini düşünerek gerildi. Ama öpmedi. Bunun yerine boynu ve omuzları boyunca ilerledi, hatta boğazındaki birkaç açık düğme aracılığıyla gömleğinin içine bile girdi. Kadının vücut ısısının birkaç derece arttığını hissetti, rahminin ısıısı onu gerilen sikiinden ayıran bir santimlik boşluğa yayılıyordu. Sonunda, buna bir son veren kişi o olmuştu.

Verdiği sözü tutmaya çalışmaktan kısa sürede bıkmıştı.

Ona bunun yeterli olduğunu, yatağa girmesini söylemişti. Sesi soğuk gelmişti ama hiç de öyle hissetmiyordu.

Sol bileğini yatak direklerinden birinden çıkıntı yapan altın bir kordona bağlamıştı. İnce ama güçlüydü, kaçma tehlikesi olmadan rahat bir uyku çekmesini sağlayabilirdi. Sonra duş almaya ve uzun zamandır yapmasına gerek olmayan bir şeyi yapmaya gitti. Duşun fayanslarına parlak meni şeritleri dökülürken, bir kez daha kendi kendine ne sikim düşündüğünü sordu.

Şimdi yatakta onun yanında yatıyor, ona bir sevgili gibi sarılıyor, lanet saçlarını kokluyor ve kolunu okşuyordu. Daha da kötüsü, durabileceğini sanmıyordu. Durmak istemiyordu. Kolunu onun beline doladı ve onu daha da içine çekti. Kadın iç çekti. Hatta küçük fahişe başını geriye doğru eğdi, yanağı adamın tişörtünün kumaşına döndü. Onu öpmesini mi istiyordu? Bunu öğrenmek için hiç vakit kaybetmedi. Dudaklarını onunkilere bastırdı, nazikçe, sorgulayarak. Kız tekrar iç çekti, dudaklarını açtı, halsizdi, hâlâ uyuyordu.

Cesaretlenerek dilinin ucuyla kızın ağzını okşadı. O bir mazoşistti. Yoksa neden kendine böyle işkence etsin ki? Kadının tadı ılık, tatlıydı ve bir dereceye kadar likör kokuyordu. Onun sayesinde yumuşak bir inilti girdi ağzına. Vücudu hafifçe ona doğru döndü, dudakları şimdi onunkini arıyordu.

Dili yavaşça ağzına girerken ona ikisinin de istediği şeyi verdi. Kadın aniden açlıktan ölüyordu. Ağzını emdi, özensizce, açgözlülükle, hâlâ uyuyordu. Adam geri çekilince kadın inledi ve körü körüne onu aramaya başladı. Adam bir kahkaha attı.

"Mmm, Caleb," dedi acı dolu bir iç çekişle. Kalbi anında üç kat hızlandı.

Kulaklarında kan çınladı. Rüyasında onu mu görüyordu? Yoksa uyuyor numarası mı yapıyordu? Onu öptüğünü biliyor muydu, isteyerek mi karşılık vermişti?

"Evet, Kedicik?" diye sordu, gerçekten .

"Mmm," diye yanıtladı. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Onu tekrar öpmek istedi ama yapmadı. Ona doğru dönmeye çalıştı, bileğini tutan kordon bunu engelledi. Kaşları çatıldı ama uyanmadı. Caleb eğildi ve onu serbest bıraktı. Anında ona doğru yuvarlandı ve başını onun omzuna yasladı. Yeni serbest kalan sol kolu onu kendine çekti. Sol bacağı kalçasını yatağa sabitledi. Küçük, sıcak amcığı adamın kalçasına bastırıyordu. Bu gerçekten oluyor muydu? Boyun eğerek sol kolunu ona doladı, diğerini gğşne, hâlâ hızla atan kalbine yasladı.

Bir süre sonra uyku nihayet onu tatlı işkencesinden kurtardı.

OceanofPDF.com

ON

Tanıştığımız günden beri gördüğüm rüyanın aynısıydı. Geceleri yastığa başımı koymadan önce hevesle beklediğim rüya. Bunu görmek istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Belki de bilinçaltım geriye dönüp gerçekleri gözden geçirmeye, ilk seferinde kaçırdığım şeyi bulmaya kararlıydı.

Kaldırımında aceleyle ilerliyor, arkamdaki arabanın içindeki uğursuz adamdan kaçmaya çalışıyordum ki başımı kaldırıp onu gördüm. Belki de rahat adımlarından ya da bakışlarının üstümden değil de yanımdan geçip gitmesinden, ama her ne sebeple olursa olsun, bana güvendeymiş gibi geliyor. Kollarımı beline doluyorum ve fısıldıyorum, "Sadece birlikte oynayalım, tamam mı?"

Rüyanın hapishanesinin ötesinde, boynumdan aşağı gerçek ter damladığını hissediyorum. Belirsiz bir şekilde, dönüp durduğumun farkındayım ama neden bu kadar huzursuz hissettiğimi bir araya getiremiyorum.

Yapıyor ve kolları beni sardığında şaşıırıyorum. Tehlike anı çok çabuk geçiyor gibi görünüyor ama nedense bırakmak istemiyorum. Bu kollarda kendimi güvende hissediyorum ve daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ve güzel kokuyor, bir erkeğin kokması gerektiğini hayal ettiğim şekilde kokuyor, gevrek, temiz sabun, sıcak bir ten ve hafif bir ter gibi. Sanırım bırakmam çok uzun sürüyor, bu yüzden beni yakmış gibi onu bırakıyorum. Sonra yukarı bakıyorum ve karşımdaki meleği tanıyorum. Dizlerim neredeyse bükülüyor.

Rüyanın dışında, inlediğimi duyabiliyorum. Bir parçam neden ona bakmaya devam etmek istemediğimi biliyor ama buna engel olamıyorum. Üçüncü şahıs olarak rüya görüyorum ve burada bir izleyiciyim.

O, yavru köpekler, bebekler, gökkuşakları, gün batımları ve gün doğumları da dahil olmak üzere gördüğüm en güzel şey. Ona erkek bile diyemiyorum - erkekler bu kadar güzel görünmüyor. Cildi güzelce bronzlaşmış, sanki güneşin kendisi cildini mükemmel bir şekilde öpmek için zaman ayırmış gibi. Kaslı ön kolları, başındaki altın rengi saçların aynısıyla tozlanmış. Ve gözleri sadece film afişlerinde gördüğüm Karayip Denizi'nin mavi-yeşilini taklit ediyor.

Gülümsüyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum. Ben bir kuklayım. İplerimi o çekiyor. Gülümsemesi güzel beyaz dişlerini ve aynı zamanda sol taraftaki sivri köpek dişini ortaya çıkarıyor. Dişleri mükemmel değil ve bu küçük kusur onu daha da güzelleştiriyor gibi görünüyor.

Bana bir şey söylüyor, başka bir kızla ilgili bir şey, ama dinlemeyi reddediyorum.

Uzaktan tanıdık bir ses duyuyorum, benim sesim. Rüyanın içinde mi? Rüyanın dışında mı?

Emin değilim. Tek bildiğim rüyanın bitmesi için yalvardığım. Aradığım şeyi bulamadım - özlediğim şeyi. Şimdi , dayanılmaz kısıma, hafızayla ilgisi olmayan kısıma, fanteziye, arzuya gelmeden önce.

Eğiliyorum ve başımı yukarı kaldırıyorum. O dolgun dudaklarını iyi kullanmasını istiyorum, hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Dili dudaklarımın kenarında kayarken bacaklarımın arasında daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. Ağrıyan bir tür dolgunluk hissediyorum ve aniden kalbimin sadece göğsümde değil, o gizli kıvrımların içinde attığını hissedebiliyorum. Öpücüğün arkasından inliyorum ve kısa bir süre sonra onun da inlediğini duyuyorum.

Ona her yerde dokunmak istiyorum. Beni burada, kaldırımda götürse bile umurumda değil, onu o kadar çok istiyorum. Annemin ne diyeceği umurumda değil. Onun için bir fahişe olacağım. Beklediğim için memnunum. Bana sahip olacak kişi o olduğu için mutluyum.

Eli saçlarımın arasına girdi ve nedense bir tehlike seziyorum ama bu hissi yok ediyorum.

Öpücük aç ve doyumsuz bir hal aldı - dudaklarım biraz acıyor. Eli saçlarımda bir yumruğa dönüştü. Bu his tanıdık ama uzak. Öpüşmeye devam etmek istiyorum.

Bira tadı alıyor muyum? Birden çok tanıdık geldi.

Bir öpücük. Bir dokunuş.

'Ben yatağa girdiğimde yaptığın bu mu Livvie? Puta kıyafetlerini giyip babanı baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?

"O benim babam değil! *Sulanması gereken o. Beni değil.*

"Bir fahie gibi davranırsan sana da öyle davranırlar Livvie.

Hiçbir uyarı olmadan, ezici bir keder duygusuna kapıldım. Bir şeyler korkunç derecede yanlış.

pckten geri çekiliyorum ve gözlerim dehetle açılıyor.

Her türlü açıklamanın ötesinde güzel bulduğum aynı genç yüz, bana tehditkr bir ifadeyle bakıyor. Gözleri bana hala denizi hatırlatıyor, ama artık gneli Karayip sahilleri yerine, bakılarının derinliklerinde gizlenen derinlerin iğrenç yaratıklarını görüyorum. Artık bir melek değil, her zaman korktuğum eytan.

Gözlerim fal taı gibi açıldı ve etrafımı saran hiçliğe baktım. Kalbim çarpıyor, gözyaşlarım akıyordu ama her şeye rağmen bacaklarımın arası utanç verici bir şekilde ıslanmıştı. Eski korku beni yeni bir cehennemin içine çekmekle tehdit ediyordu ve bunu engellemek için çok mücadele ettim.

Caleb yanımda huzur içinde uyuyordu, kolu beni bir mengene gibi sarmıştı. Kalkmak için mücadele ediyor olmalıydım. Ama doğruyu söylemek gerekirse, kaslı vücudunun sırtıma yaptığı baskı bana haftalardır özlemini çektiğim bir rahatlık hissi verdi. Yıllardır. Ayrıca, onun odası gerçekten de serindi. Odamın her yerine sinmiş gibi görünen sıcak yapışkanlıktan yoksundu. *Benim odam*

- Bu çok komik.

Daha önce olanları düşündüm, yaşananları aklımda zar zor toparlayabildim. Sanırım bir filmde izliyor ya da bir kitapta okuyor olsaydım, bunun seksi olduğunu düşünürdüm. Ama bunu yaşamak, bizzat orada olmak... Sanırım sadece korkutucuydu. *oğunlukla.*

Sadece bunu düşününce bile kalbim göğsümde daha da sert ve hızlı çarpıyordu ama bu öncekinden farklıydı. Ayrıca, karnımda ağır, batan bir tür karıncalanma vardı. Bu bana çocukken karanlıkta saklambaç oynarken hissettiklerimi hatırlattı. Yakalanmak istemiyordum ama orada öylece oturmak, yakalanıp yakalanmayacağımı bilmemek hem heyecan vericiydi hem de

korkutucuydu. O zamanlar hoşuma saklanmak ya da aramak değil, telaş olduğunu biliyordum.

Caleb'in yanında olmak her zaman bunu hissettiriyordu. Sürekli yüzünü görüyordum, gözleri kapalı, başı ellerime eğik, parmaklarımın altındaki yumuşak erkeksi et. Her şey zihnimde bir dizi flaş olarak tekrarlandı, karanlıkta beni uyanık tutan flaşlar. Onu öpmeyi de hayal etmişim, onu öpmekten daha fazlasını yapmayı da. Kıçıma doğru sertleşmişti ve tüm mantığıma rağmen ona dokunmak istedim. İçimde ne olduğunu görmek istiyordum.

Dün gece benden durmamı istediğinde biraz hayal kırıklığına uğramışım. Hatta belki de yanlış bir şey yaptığımı düşünerek incinmişim. Sesi ilk başta sert ve mesafeliydi ama sonra yumuşadı ve bana iyi, çok iyi olduğumu söyledi. Çılgınca bir nedenden ötürü, tamamen utanmanın yanı sıra, rahatlamış hissettim, doğru kelime mi bilmiyorum, hatta gurur duydum, ama buna benzer bir şey.

Caleb tuhaf bir insandı, zalim ve insanlık dışıydı; bir canavardı ve yine de diğer zamanlarda şefkat gibi bir şeye çok yetenekli görünüyordu. Beni ağlattı, çılgılık attırdı ve korkudan titretti ve neredeyse bir saniye sonra neredeyse bunların hiçbirinden sorumlu olmadığına inandırabildi. Bana sarılıp güvende hissetmemi sağlayabiliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? *Sanırım düşündüğümden daha safmışım.*

Yavaşça perdelere bakarken, uzun zamandır özlediğim bir manzaraya tanık oldum.

Gün ışığı, perdeleri biraz daha açık bir tona dönüştürerek büyük çıkışını yaptı. Kalbim hızlandı ve içimi bir endişe kapladı. Noel sabahı gibiydi.

Yavaşça Caleb'in elini tuttum ve göğsümden uzaklaştırmaya çalıştım. Homurdandı ve bir an için kıpırdamadan durdum, dehşete kapılmışım. Homurdanarak iç geçirdi ve sonra beni çok rahatlatacak şekilde yuvarlandı. Ondandır kurtulmuşum. Daha da şaşırtıcı olanı, bileğime doladığı altın kordondan da kurtulmuşum. Fazla düşünmeyi reddederek ve belki de çok hızlı bir şekilde yataktan kaydım ve ışığa doğru süründüm.

Perdeleri biraz araladım ama güneş ışığı gözlerime vurduğunda başımı ağrıttı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Çok uzun zaman olmuştu! Gözlerimi yavaşça açtım. Bu sefer ruhumun uzun zamandır görmek için can attığı şeyi gördüm. Işığı gördüm; güzel, sıcak, güvenli, ışığı. Gözyaşlarımı zorlukla tutabildim. Bir an için sanki şimdiye kadar olan her şey bir rüyaymış ve artık güneş doğduğuna göre rüyadan uyanabilirmişim gibi hissettim. Bir daha asla uykuya dalmayacaktım. Canavarlar asla geri gelmeyecekti. Perdeyi biraz daha araladım ve büyük bir güvertiyi seçebildim. Büyük bir şemsiyesi olan bir masa, saksılar, bitkiler ve şezlonglar vardı; gerçek dışıydı. Avucumu cama bastırdım, güneşin sıcaklığını ve sabahın serinliğini tenimde hissettim ama hepsi gerçek dışıydı.

Caleb'in uyuyan haline baktım, nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı. Yakın zamanda uyanmayacaktı. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. İşte buydu, kaçma şansım. Zihnim çılgılık *attı, eğer bunu yaparsan ve seni yakalarsa, ölürsün! Aptal mısın sen!* Ama aynı zamanda şöyle de diyordu: *Eğer bunu şimdi yapmazsan, bir daha asla şansın olmayabilir.* Kararımı verdim. Kaçacaktım.

Perdeyi arkamdan kapattım ve kapıyı açmanın bir yolunu bulmak için sessizce etrafıma bakındım. Etrafımı inceledim ve pek bir şey göremedim, ne bina, ne yol, ne de insan. Bunun beni caydırmasına izin vermedim. Parmaklarım camı açmanın bir yolunu aramak için cama dokundu ama hiçbir şey görmedim ya da hissetmedim. Aynı şeyi duvar boyunca yaptım ve hiçbir şey bulamadım. Gergin ve tedirgin bir şekilde odaya tekrar baktım. Caleb hâlâ huzur içinde uyuyordu. Camı ama bunun pek faydası olmadı, *lanet olsun!* Camın raylar üzerinde olduğunu görebiliyordum, bu yüzden kayarak açılması gerektiğini biliyordum. *Düşün! Sadece düşün!* Kapının nereye açıldığını göremiyordum ama bir şekilde açılması gerekiyordu, belki de... kilit göremediğim bir yerdeydi. Kapının tepesine baktım, kesinlikle ona ulaşamayacağımı fark ederek ezildim.

Kapıyı açmak için tek şansım köşelerden birinde duran büyük deri koltuktu. Ağır görünüyordu. Neredeyse çılgılık atacaktım. Caleb'a dönüp baktım. *O uyanmadan bunu nasıl hareket ettirecektim!*

Cansız düşmanıma doğru sessizce yürüdüm ve onu sertçe ittim. Sandalye halıya yumuşak bir sürtünme sesi çıkardı ve ben anında

yatağa baktı. Uyumaya devam ediyordu. Ama onu uyandırmadan sandalyeyi hareket ettirebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Odaya göz gezdirdim ve yüzümden akan kanın şiddetiyle bayılmamaya çalıştım. Bir gardırobun kapağında Caleb'in takım elbise ceketini asılıydı ve ceketin altından bir omuz kılıfı görünüyordu. Bu olabilir miydi? Tanrım, *lütfe olabilir* mi? Yumuşak kumaşa uzandım ve onu kaldırdım. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük silahtı, aslında *tek* silahtı - ama yine de. Kusacak gibi hissettim. Bir yanım her şeyi unutup yatağa dönmek istiyordu. Ne demişler: Korkaklık yiğitliğin en iyi yanıdır? *Siktir et!* Silaha uzandım. Lanet şey bir ton ağırlığındaydı.

Gardırop açıldı ve içinde saklı olan acı verici aletlerin sayısı beni bir an için şaşırttı. Kırbaçlar, zincirler ve Nicole'ün evindeyken HBO'da izlediğim *Gerçek Seks*'ten hatırlayamadığım başka şeyler. Bu dikenli bir dildo muydu? Neredeyse bayılacaktım. Bunları benim üzerimde kullanmayı mı planlamıştı? Hasta herif. Ve henüz....

Bir çift kelepçe gördüm, aslında birkaç tane, üzerlerinde kürk yoktu. Bu gerçek oldukları anlamına geliyordu, değil mi? Çünkü aksi takdirde utanç verici olabilirdi. Şansımı denemek istiyordum. Caleb'in ceketini giydim, ceketin büyüklüğü karşısında anında şaşkına döndüm. Silahı sandalyenin koltuğuna koydum ve kollarını sıvamaya başladım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Caleb'in öfkeli sesi beni bir an için olduğum yerde dondurdu. Gözlerimiz buluştu, benimki geniş ve dehşet içinde, onunki soğuk ve zehirli. O yataktan fırlarken ben de silaha uzandım. Daha hızlıydım. İlk defa.

"Sakın kıpırdama! Bir adım bile atma!" Sesim tizdi, neredeyse paniklemişim. Ona sadece korkudan ateş etmiş olabilirim ve sanırım o da anladı çünkü yaklaşmayı anında durdurdu. Kalbim çok hızlı atıyordu, görüşüm bulanıktı. *Kendini toparla Livvie. Kendine hakim ol.*

"Silahını indir Kedicik," diye fısıldadı, sanki ben ondan daha çok korkuyormuşum gibi. Kahretsin, belki de öyleydin. Muhtemelen ilk kez yüzüne silah doğrultmuyordu ama kesinlikle ilk kez birinin hayatını tehdit ediyordum. Ağlamak istedim. Bunu yapmak zorunda kalmak istemedim. Ona zarar vermek istemedim. *Artık başka seçenek yok Livvie. Ya sen ya o.* Bundan nefret ettim. Onlardan biri gibi hissediyordum.

Filmlerdeki aptal kızlar, müstakbel katiline silah tutuyor, eli titriyor, adam yaklaşmaya devam ediyor ama kadın onu öldürmüyor. O zaman ölür. O zaman *ben de ölürüm*.

Derin bir nefes aldım ve silahı sabit tuttum, ne kadar ağır olduğunu görmezden geldim, onu düz tutmaya çalışırken ön kollarımdaki seğirmeyi görmezden geldim. Özellikle de avuçlarımdaki terin kabzayı kayganlaştırmasını görmezden geldim. "Lütfen Caleb," diye neredeyse yalvarıyordum, ". Gitmeme izin ver ve seni öldürmememe neden olma, çünkü yapacağım. Yemin ederim öldürürüm."

Sakindi, çok sakindi. "Kimse kimseyi öldürmeyecek Kitten. Ama gitmene izin veremem. Sadece onu yere bırak ve söz veriyorum sana zarar verecek bir şey yapmayacağım." Gülmekten kendimi alamadım. Silahı ben tutuyordum ama beni rehin tutan oydu. Yine de gülüşüm histerikti.

Zihnim o özel yerime gitti. Ve belki de elimdeki büyük silahtan esinlenerek Kirli Harry'yi hayal ettim. "Ne düşündüğünüzü biliyorum," diye yarı boğuk bir ses çıkardım. "Altı el mi ateş etti yoksa sadece beş mi? Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm bu heyecan içinde ben de kaybettirdim. Ama bu bir .44 Magnum, dünyanın en güçlü tabancası olduğuna ve kafanızı uçurabileceğine göre, kendinize bir soru sormanız gerekiyor: Kendimi şanslı hissediyor muyum? Öyle mi, serseri?" Caleb'in yüz ifadesi paha biçilemezdi, derin endişe (akıl sağlığı için) ve öfke (aptallığıma) arasında bir yerdeydi.

"Kedicik," diye başladı. Silahı iki elimle kurdum çünkü tek elimle beceremiyordum.

Bu sırada parmağım tetiğe hafifçe bastırdı ve ilk kez beni esir alan kişinin yüz hatlarında gerçek bir korkunun belirdiğini gördüm. Yutkundü. Parmağımı tetikten çektim, az önce aptalca ya da benim durumumda aptalca *bir* şey yapmadığım için rahatlamıştım. Kelepçelere uzandım ve ona doğru fırlattım. Göz temasını kesmeden onları yakaladı. "Silah dolu değil Kedicik."

Kalbim çırpındı. "Saçmalık Caleb. Hangimizin blöf yaptığını öğrenmek zorunda bırakma beni." Gülümsedi, sadece birazcık. Onu benim kadar iyi tanımıyor olsaydınız, ne olduğunu anlamazdınız.

Neden bilmiyorum ama şortuna baktım. Piç kurusu sertleşmişti. "Kendini yatağa kelepçele ve bana bir daha sordurtma."

Bu kez gülümsemesi genişti, hatta kendini beğenmiş. "Kedicik, eğer istediğin buysa, sadece sorman yeterliydi?" Gerçekten mi? Onu yatağa kelepçelememe izin verir miydi? *Livvie! Odaklan.*

"Sadece çeneni kapa ve dediğimi yap." İğneleyiciydim. Kaşlarını çattı ve bir an için üstünlüğün kimde olduğunu unutmuştum. Terli avucumda kayan ağır metal bana hatırlattı.

"Şimdi!" Bana en yakın direğe doğru yürüdü, hala birkaç metre uzaktaydı ve bileklerini birbirine kelepçeledi.

"Daha sıkı," sabırsız ve gergindim. Bana uydu ve ben de rahat bir nefes aldım.

Silahı indirdim, endişemin yatışması, görüşümün netleşmesi ve adrenalinin dağılması için bir an bekledim. "Daha iyi hissediyor musun Pet?" diye fısıldadı, hâlâ şakacıydı. Kendimi kaybetmiş bir halde ona iki adım daha yaklaştım ve elimi acıtacak kadar sert bir tokat attım. Anında öne doğru sıçradı, elleri kalçamı kavradı ve ayakları ayak bileklerimi süpürdü. Sırt üstü yere, silah arkamdan fırladı. Artık bağlı elleriyle bana ulaşamıyordu ama beni bacaklarının arasından kavramaya çalışıyordu. Yakalanmayı reddederek tüm gücümle geriye doğru hamle yaptım. Kurtuldum ve sandalyeye çarptım. "Bunu ödeyeceksin Pet," diye nefes nefese bağırdı. Yüzünün sağ tarafında kızgın kırmızı bir el izi vardı.

Elimi uzattım, "Çoktan uzattım. Bu benim para üstümdü."

Birkaç dakika sonra nihayet sandalyeyi pencereye yeterince yaklaştırmıştım. Yukarı çıktım ve kenarını yokladım. *Lütfen bu konuda haklı olmama izin ver.* Kalbim kulaklarımda kükreyen bir ses çıkardı ve şüpheye karşı gözlerimi kapattım. Sonunda küçük bir değişim hissettim ve kalbim hep birlikte durdu. Caleb'ı görmek için arkama baktım. El izim kalmasına rağmen yüzündeki kızgın ifade gitmişti.

Sessiz bir dua ettim, aşağı indim ve kapıyı kaydırarak açtım. Caleb'ın sesi arkamdan geldi, "Kedicik," sesi endişeli ya da üzgün geliyordu, "Seni bulmama izin verme." Bu bir tehdit miydi? Öğrenmek için etrafta dolaşmayacaktım.

Arkama bakmadım. Bacaklarımın toplayabildiği tüm güçle koştum. Çıplak ayaklarım toprağın tozuna ağır ağır çarparken ciğerlerim yanıyordu. Saat daha erkendi, yer henüz ısınmamıştı. Yardım için bağırarak istedim ama Caleb'in beni duymasını engelleyecek kadar uzakta olduğumdan emin değildim, bu yüzden sadece koştum. İleride önlüklü bir adam gördüm, kasaları bir binaya doğru itiyordu.

"Yardım edin bana!" Adam bana doğru baktı, yüzünde şaşkınlık ve sıkıntı dolu bir ifade vardı. Ona ulaştığımda, ikimizi de içeri itmeye çalışırken kollarına atıldım.

"*Que pasa? Que te paso?* " diye İspanyolca sordu.

Onu daha sert ittim, ta ki binanın içine girerken ikimiz de neredeyse arabanın üzerinden düşene kadar.

Yavaşlamaya ve İspanyolca olarak kaçırılan ve rızam dışında alıkonulan bir Amerikan vatandaşı olduğumu açıklamaya çalışırken nefesim kesildi. Ona kaçtığımı ama beni kaçıranın uzakta olmadığını ve hemen polise olduğunu söyledim.

"Kim bu adam?" diye sordu, "Seni kaçıran adam kim?" En az benim kadar telaşlı görünüyordu ve geldiğim yöne bakmak için kapıyı açtı.

"Kapıdan uzak dur!" Bağırdım. "Caleb! Onun adı Caleb, lütfen polisi arayın.

Hangi cehennemdeyim ben?" Sonunda adam kapıyı hızla kapattı ve kilidi sürgüledi.

"Meksika."

"Meksika!"

"Sı, Meksika," diye sinirlenmişti adam. *Lanet olası Meksika.* Biliyordum!

"Kahretsin, evet ," diye bir adamın çakıllı sesi geldi köşeden. Barmen olduğunu tahmin ettiğim adamla birlikte ona doğru baktık. Kirli görünüyordu; yoksulluktan ya da tembellikten kaynaklanan türden bir kirlilik değil, iğrenç bir yaşam tarzından kaynaklanan türden bir kirlilik. Sabahın erken saatleriydi ve

Burada bir bardaydı, Amerikalı bir motorcuydu. Bana dikkatle baktı, birasından bir yudum aldı ve bıyığındaki köpüğü yaladı. Birdenbire giysilerimin farkına vardım. Caleb'in ceketinin altında neredeyse çıplaktım. Kollarımı kavuşturdum ve barın kenarının arkasına doğru bir adım attım.

"Bana yardım edebilir misiniz lütfen? Polise gitmem gerekiyor." Başını sallarken bir içki daha aldı.

"Polise gitmek istemezsin tatlım, bu konuda bana güven. O pis Meksikalılar çok sahtekârdır. Seni her kimden kaçırıyorsan ona geri satarlar. Yapabileceğin en iyi şey sınırı geçmeye çalışmak ve adamlarımızın sana yardım etmesine izin vermek." Barmene baktım.

"Es la verdad," dedi. Gerçek bu.

Sinirlenerek, "O zaman lanet olası sınıra gitmeme yardım eder misin!" diye bağırdım. Barmen yerinden sıçradı ve telaşla arka odaya doğru koşmaya başladı. Motorcu ayağa kalktı, birasını aldı ve bardağı masaya çarpıp elinin tersiyle ağzını silmeden önce içti.

"Lanet olsun tatlım, bu konuda çirkinleşmene gerek yok." Bana doğru yürüdü, elini barın üzerinde gezdirdi ve bilerek uygunsuz bir şekilde beni süzdü. "Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Siktir git," dedim ve ona tiksintiyle baktım.

Kıkırdadı. "Ben başka bir anlaşma düşünüyordum bebeğim, belki bir fidye. Bulanın ücreti?" Bana tekrar yukarı aşağı baktı. "Elbette, her zaman uzlaşmaya hazırım."

Tam o sırada kapıdan büyük bir gürültü geldi ve diğer tarafta duran kişi mutlu değildi.

Motorcu bana baktı, anlık paniğimi gördü ve beni barın arkasına itti. "Aşağıya in ve bunu atlatmak istiyorsan tek bir nefes bile alma!" Sadece içgüdülerimle hareket ederek kasanın altında cenin pozisyonunda kıvrıldım. Motorcu arka odaya koştu ve birkaç kasa alkolle hızla geri döndü. Neyin olduğunu anlamadan onları yere yığı ve yanımdaki barın altına itti. Bu sırada barın kapısındaki gürültülü vuruşlar devam ediyordu.

"Kımıldama," dedi son bir kez. Tezgâhtan bir bardak aldı ve birayla doldurmaya başladı, o sırada büyük bir gürültüyle kapının ahşabı kırıldı. Neredeyse işiyordum.

"Oha!" dedi motorcu yüksek sesle gülerek. göğsümde sertçe çarpıyor, kendimi başka bir yerde hayal etmeye çalışırken gözlerim sınıksıkı kapanıyordu.

"Nerede lan bu kız?" Caleb sakın ve insanlık dışı bir sesle sordu. "Kim nerede dostum?"

"Şu anda aptalı oynama sık suratlı yoksa lanet kafanı uçururum!"

"Bu kulağa pek hoş gelmiyor. Bak dostum, ben sadece Javier'in barını izliyorum."

"Peki Javier nerede?"

"Evde yaşlı karısıyla bir sorunu varmış, bilsem de umurumda değil. Ben sadece o yokken bedava biranın tadını çıkarıyorum."

"Dışarıdaki sandıklar da neyin nesi?"

"Hiç aceleyle bir yerden ayrılmadın mı?" Odayı sağır edici bir sessizlik kapladı. "Ayrıca, eğer burada elinde lanet bir tüfekte onu arıyorsan, muhtemelen aceleyle gitmek için gerçekten iyi bir nedeni vardır." İğrenç bir kıkırdamayla söyledi. Daha fazla sessizlik. Caleb'ın ayak sesleri bara yaklaşırken yavaş ve sabit bir ses çıkarıyordu. O sırada biraz çişimi yaptım. En iyi anım değildi, sizi temin ederim.

"Adın ne demiştin?" diye sordu Caleb.

"Söylemedim; ama bana Tiny diyebilirsin."

Caleb kısa ve sert bir kahkaha attı.

"Tiny ha? Pekala, Tiny," Caleb'ın tüfeği kurarken çıkardığı belirgin sesi duydum. "Sana bunu bir kez soracağım ve sonra göğsünde bir delik açacağım. Kız nerede?"

Tiny yüksek sesle boğazını temizledi, "Pekala dostum bak... bana öyle geliyor ki senin için önemli birini kaybettin ve yemin ederim ki o kişinin nerede olabileceğine dair bir fikrim olsaydı sana söylerdim ama yok. Ben sadece buradaydım.

bira içiyorduk ve Javier aceleyle gitmek zorunda kaldı. Ben de ne halt edersem edeyim, buralarda takılırım dedim. Senin kaltak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. yüzden nazik ol." Bir silah çıkarıp horozunu çektiğini duydum. "Javier'in barını seninkiyle yeniden dekore etmeden önce o lanet silahı suratımdan çek!"

Ardından gelen sessizlik etrafımdaki havayı ezdi. Ter yüzümden aşağı damlıyor, sıkıca kapalı gözlerimi yakıyordu. Tırnaklarım kollarımın derisine battı. Ben sidikli bira kasalarının arkasına saklanırken birinin emindim. Birden Caleb kahkahayı patlattı. Çılgılık atmamak için dudağımı sertçe ısırdım. Tiny de çok geçmeden şakaya katıldı ve beni ele verdiğiinden endişelendim.

"Pekala, Bay Tiny, bakın ne diyeceğim. Neden bahsettiğimi bilmediğinize dair sözünüze güveniyorum ve yarı çıplak bir kızın vahşi hikayeler anlattığına rastlarsanız, iletişime geçeceğiniz ilk kişinin ben olacağıma inanıyorum. Yolun yukarısındaki büyük ev. Caleb'i sor. Başka kimseyi değil."

"Tamamdır dostum. Artık bunları bırakabilir miyiz?" Ortalık sessizdi. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey duymadım. Sonra Caleb'in ayaklarının bardan gittikçe uzaklaştığını duydum. Ben daha rahatlayamadan Caleb'in sesi birkaç metre öteden seslendi: "Ama bana yalan söylediğini öğrenirsem seni bulurum. Ve eğer malıma bir şey yaptığını öğrenirsem, seni öldürürüm."

Ve sonra gitmişti.

ON BİR

"Nerede o Caleb?" Rafiq'in ses tonu öfkeyle karışık bir itidale sahipti. Caleb bunu çok iyi biliyordu. Bu, Rafiq'in Caleb'le her konuştuğunda, Caleb'in zor bir çocuk olduğu ilk zamanlarda benimsediği tondur. Caleb bundan hiç hoşlanmamıştı.

Akşamın erken saatleriydi ve kız hâlâ kayıptı. Şimdiye kadar yüzlerce kilometre uzaklaşmış olabilirdi. *Neden gitmesine izin vermişti ki?* Bu kadar düşüncesiz ya da aptal olmak ona göre değildi. Gerçi son zamanlarda bundan pek emin değildi. Önce silahını emniyete almayı başaramamıştı. Sonra gecenin bir yarısı onu serbest bırakmıştı. Ve şimdi de bilinmeyen faktörleri devreye sokmuştu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum Rafiq. Eğer bilseydim, onu şimdi alırdım."

"Sen yapar mıydın?" Bu soru çok güçlü imalar içeriyordu. Rafiq ne zaman ondan şüphe etmeye başlamıştı? Caleb ona ne zaman bir neden vermişti? Her iki sorunun da elbette *şimdiydi*.

Caleb aynı öfke ve itidalle cevap verdi: "Onun ne kadar önemli olduğunu anlıyorum Rafiq. Neden burada olduğumu biliyorum."

Vladek'i yok etmek için. Kendini hafifçe kopmuş hissetti. Bu hedefi nerede ve ne zaman kaybetmişti?

Dikkati ne zaman dağılmıştı? Garip bir şekilde, kendini suçlu hissetmiyordu. Şimdiden Vladek'e giden başka bir yol bulabileceklerini düşünüyordu. Zorunluluk icadın efendisiydi. Yine de onun gitmesine neden izin verdiğini bilmiyordu. Yakınlarda olduğunu, belki de barmenle birlikte saklandığını biliyordu, motorcunun vücut dili ona bunu söylemişti. Peki, neden? Hiçbir şey kazanmayacak ve her şeyi kaybedecekken neden birdenbire bu kadar çok şeyi riske atıyordu?

"*Genelde aynı fikirde olurum Caleb,*" dedi Rafiq yumuşak bir sesle. "Ama hata yapma alışkanlığın da yok, hele bu kadar büyük bir hata. Senin için yaptıklarımı bu kadar kolay mı unuttun? Seni ben buldum. Seni yanıma aldım. Düşmanlarının korktuğu adam olmana yardım ettim. Benim müdahalem olmasaydı nerede olacağını hatırlatmama gerek var mı?" Caleb'in çenesi sertçe sıkıldı.

"Hayır, tabii ki hayır." Caleb'in Rafiq'in kendisine hatırlatmayı çok sevdiğini unutmaması da imkânsızdı. "Senin için öldürenin *ben olduğumu* da hatırlatabilir miyim?" Bunu bir tehdit gibi söylemek istemişti ama garip bir yalvarış gibi gelmişti. Sanki bir çocuğun ebeveynine yalvarması gibi. Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu ve bu sessizlik uzadıkça Caleb daha da huzursuz oldu. "Seni hayal kırıklığına uğrattım Rafiq. Bunu düzelteceğim." Bir şekilde bir yolunu *bulacaktı*.

"Senden şüphe ettiğim için özür dilerim *Hoy*," diye cevap verdi Rafiq, sesi yumuşayarak, "Ne kadar fedakârlık yaptığımı biliyorum. Sadece..."

"Rafiq'i anlıyorum." Kısa bir süre durakladı. "Onu bulduğum anda sana haber vereceğim." Caleb başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Düşünmeye ihtiyacı vardı ve Rafiq'le konuştukça, doğru şeylerin ne olabileceğine dair hiçbir fikri olmasa da yanlış şeyler hakkında daha fazla düşünmeye başladı. Hiçbir zaman küçük farklılıklarla boğuşan biri olmamıştı.

Caleb parmaklarını alnına bastırdı ve oradaki baskıyı biraz hafifletmeye çalıştı.

Güvendiği tek kişiye ihanet mi ediyordu? Ağır gerçeklik nihayet yerine oturuyordu. Birdenbire kim olmuştu? Kesinlikle sözünün eri bir adam değildi.

Öfke göğsünde safra gibi yükseldi. Bu o kızdı. Onu gördüğünden beri kafasını karıştırmaktan ve çatışmaktan başka bir şeye sebep olmamıştı. Kendisine bir şeyler hissetme izni vermişti. Ve o da bunun karşılığını kendi silahını yüzüne doğrultarak vermişti. Parmakları yüzünün sol tarafına dokundu. Hâlâ acıyordu, hem de birden fazla şekilde. Yanağını itti, yüzeyin hemen altındaki sıkı, kaşıntılı yanığı hissetmek istiyordu. Onu bulmalıydı. Onu geri getirmeliydi. Onu ve bu süreçte onu kontrol altına almalı. *Onu geri istemenin tek nedeni bu mu?* Onun yumuşak ve esnek bedeninin kendisine yaslandığını, kolunun orta kısmına dolandığını düşündü.

Gitmesine izin vermişti, bunu kendi aptallığıyla yapmıştı ama gitmesine izin vermişti. Ve tek düşünebildiği onun arkasına bile bakmamış olduğuydu. Sadece kaçıp gitmişti... ondan.

Neredeyse onu bulmak istemiyordu ama bulana kadar da duramazdı. Tekrar başarısız olmayacaktı.

Tedirginlik ve kafa karışıklığının yerini odaklanma ve nesnellik almıştı. Barmene bir ziyarette bulunmanın zamanı gelmişti.

- - -

Caleb bardan ayrıldıktan sonra tezgahın altındaki saklanma yerimden çıkmayı reddetmiştim.

bir saatten fazla sürdü. En azından ben o kadar uzun olduğunu sanıyordum, zaman algım muhtemelen çok yanlıştı.

Karanlık bir odada haftalarca rehin tutulmak bunu yapabilirdi. Sonunda, kendisine *Tiny* diyen dev gibi adam beni kolumdan tutup kaldırdı ve histerik hareketlerimi durdurana kadar beni sarstı.

Sakinleştiğimde, "Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum.

Bana kaşlarını çatı. "Çünkü çok yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Ve sen Amerikalısın."

Beni barmen Javier'in ne olduğu belli olmayan eski, paslı, bebek mavisi bir pıkapta beklediği yere götürdü. Kamyonete binmeye korkuyordum. Beni nereye götürmeyi planladıklarını ya da beni istedikleri yere götürdüklerinde benimle ne yapmayı planladıklarını bilmiyordum. Tek bildiğim Tiny'nin bana güvende olacağımı ve yardım edeceğini söylediği. Daha fazla seçeneğim olsaydı o pis motorcudan olabildiğince uzaklaştırdım. Gerçek şuydu: Daha iyi seçeneklerim yoktu ve o da bunu biliyordu. Böylece kamyonete bindim. Küçük beton bir kulübeye yanaşmadan önce sadece on beş dakika kadar sürdük. *Kahretsin*.

Korkum hiç azalmadı, hatta birkaç kademe daha arttı ama etrafıma baktıkça kendimi bakmaya, izlemeye devam etmeye zorladım. Kaçmaya hazırdım. Yapının etrafı tavuk telleriyle çevriliydi ve gerçekten de birkaç tavuk etrafta dolaşıyor, toprağın üzerine rastgele serpilmiş yemleri gagalıyordu. Hava sıcak ve hayvan dışkısı kokusuyla doluydu. Yine de eski, köhne binada 'ev ' bir his vardı. Evin yanında yan yatmış bir çocuk üç tekerlekli bisikleti vardı, tavuklardan biri yırtık koltuğu gagalıyordu.

"Burada ne işimiz var?" diye sordum. Kendimi aptal gibi hissediyordum ama umutluydum. Yakında sınıra doğru yola çıkacağımızı umuyordum. Bir mucize ya da Tanrı'nın müdahalesi için. Bir telefona bile razıydım. Çok şey umuyordum, hem de bir yabancından. Yeni insanlarla tanışmaktan bıkmıştım.

"Sana üstünü değiştirecek bir şeyler almalıyız. Ayrıca Javier'de ayarlamalarımızı yapmak için kullanabileceğimiz bir telefon var."

Bir telefonun varlığından dolayı zafer kazanmış gibi hissettim, ama sonra sözlerinin geri kalanı devreye girdi, "Ne ayarlamaları?" Hissettiğim tedirginlik duygusu ikiye katlandı. Dehşet hızla çöktü.

Tiny homurdandı, "Dedikleri gibi sevgilim: kış, ot ya da nakit, kimse bedavaya binmez. Ve sende ot olmadığına ve ben de parayı kışa tercih ettiğime göre... Sanırım nereye varmak istediğimi biliyorsun."

Kalbim aşırı hızlandı, kulağımın içinde yüksek sesli kesik kesik vuruşlar yaptı: bum-bum-bum.

"Ne kadar nakit paradan bahsediyoruz?" Ailemin ne kadar meteliksiz olduğunu itiraf etmek istemiyordum. Kesinlikle kıcımdan ödemek zorunda kalmak istemiyordum.

"Senin gibi güzel küçük bir şey mi? Birileri için en az yüz bin dolar değerinde olduğunu söyleyebilirim." Sözleri karşısında midemde oluşan keskin burkulma yüzünden neredeyse kusacaktım. Ailemin o kadar parası yoktu. Bu kadar paraya sahip olabileceğini bildiğim tek kişi Nicole'dü ama bu para onun değildi, değil mi? Para onun ailesine aitti ve ben onları pek tanıımıyordum. Nicole o büyük evde hep yalnızdı. Umutsuzluk içime işledi. Kaçmak için, sadece bunun için. Tiny'ye baktım. Bir şeylerin gevşediğini, koptuğunu hissettim. Savaş ya da kaç. İkisini de yapacaktım.

"Peki ya değilsem?" Nefesimin altında fısıldadım, cevabı gerçekten bilmek istemiyordum ama soruyu sormak zorundaydım çünkü bu olası bir sonuçtu. "Kimse için o kadar değerli misin?"

Bana baktı ve gülümsedi, "Eminim oğlun Caleb için de en az bu kadar değerlisindir." Beni aşağı yukarı süzdü, yavaşça, sinsice, sonra bana genişçe gülümsedi. "Öyle değil mi sevgilim?" Bu sefer safrayı yuttum. Barmen neredeydi? Nereye gitmişti? Bunun bir önemi var mıydı?

Beni yakaladı, kolum etli, terli bir el tarafından yutuldu ve ben onun elinden kurtulmak için mücadele ederken beni arkasından sürükledi. Bunu zorlaştıracaktım. Yol boyunca bana güldü ve kendime ondan daha çok zarar verdiğimi biliyordum.

Evin içi dışından daha iyi korunmuştu. Beton duvarlara sabitlenmiş resimler bile vardı, çoğunlukla dini . Tam önümde, plastik kaplı küçük kanepenin üzerinde İsa'nın çarmıha gerilmiş bir resmi vardı, yüz ifadesi acılıydı, Tanrı'nın onu neden terk ettiğini soran gözlerle cennete bakarken yüzünden kanlı yaşlar akıyordu. Ben de aynı soruyu sorabilirdim. Tanıdığım Şeytan'ı tanımadığım biri için terk etmiştim ve bu bana pahalıya mal olacaktı -

umarım yüz bin dolar, ama potansiyel olarak çok daha fazla.

"Telefon nerede?" Sesim kısılmıştı, gözyaşlarımın eşliğindeydim. Çaresizlik ve sıcak havayı içime çektim. Nicole'ün ailesinin bana yardım etmesi için dua ettim. Bırakın bana yardım etmeyi, bana inanmalarının bile ne kadar zor bir ihtimal olduğundan emin değildim. Polisi ararlar mıydı? Telefonu yüzüme kapatırlar mıydı?

Minik, hayatımın en önemli aramasını yapmam için beni bekleyen eski bir döner telefonun, hayat çizgimin olduğu kanepenin ucunu işaret etti.

- - -

Barmenin nerede yaşadığını öğrenmek o kadar da zor olmamıştı; barın müdavimlerinin gelmesini beklemek ve ardından büyük Amerikan banknotlarını elden ele dolaştırmak basit bir işti. Tozlu ülkelerin tüm vatandaşları doların değerini bilirdi. Amerikan parası bir Amerikan hayatını, kaderden ziyade hak edilen bir geleceğin peşinden gitme şansını temsil ediyordu. Çalmaya, öldürmeye ve ruhunu satmaya değer bir gelecekti bu. Caleb onu bulmanın bu kadar kolay olmasıyla alay etmekten kendini alamadı.

Ona bulunmamasını söylemişti ve ciddiydi. Bir kez daha dinlememişti.

Onun yerine, Caleb hedefine başarıyla odaklanmıştı. İçinde bir zafer duygusu vardı. Ama başka bir şey daha vardı. Çatışma. Konu olduğunda hep bir çatışma. Onu gördüğünde ne yapacaktı? Dövecek miydi?

Ona bağırmak mı? Ağlayıp merhamet dileyene kadar ona şaplak mı atsın, yoksa aynı şeye neden olacak öpücüklere mi boğsun? O an onu ele geçirip kontrol edene kadar bunu asla bilemezdi.

Ödülünü almak için acele etmeden çiftliğe doğru yürüdü. Zafer ve öfke bir yana, bundan sonra yapmak zorunda kalabileceği şeylerin hiçbirinden hoşlanmıyordu. Barmenin bir ailesi olmadığını umuyordu. Yavru kedisinin daha fazla tedirginlik yaratmadan gelmesini umuyordu. Öldürecek kimse olmamasını umuyordu. Yine de bu senaryoların her birinden şüphe duyuyordu. O yüzden yürüdü. Acelesi yoktu.

Çizmelerinin altında çıtırdayan sıcak toprağı dinlerken köyün manzarasına baktı. Çok uzakta değil, şehir uzanıyordu. Orada, kum, kil ve kireçten yapılmış bir sürü evden birinin altında, paslanmış teneke bir çatının altında terliyordu. Yüzlercesi vardı, önünde ufka doğru yayılmışlardı ama bunun bir önemi yoktu. Şehir büyük görünebilirdi ama önemli olan her açıdan çok küçüktü. Yoksulluk umutsuzluğu, umutsuzluk da yozlaşmayı doğururdu ve yozlaşma ona güvenli bir sığınak sağlardı. Bu gece ne olursa olsun, Caleb eli boş dönmeyecekti.

Botunun topuğu sert bir çatırtıyla yere çarptı. *Asla geri dönmedi. Bir kez bile.* Sadece ondan kaçtı. Öfkesi yükseldi. "Kendimi şanslı hissediyor muyum? Evet Kedidik, kendimi çok şanslı hissediyorum." Hızını artırdı. Öfkesi sıcakken ve tutkusu buz gibi soğukken saldırmak en iyisiydi.

- - -

Akşamın erken saatleri olmasına rağmen güneş omuzlarıma vuruyordu. Tiny'nin motosikletiyle yolda ilerlerken toz tepeden tırnağa vücudumu kapladı ve ağzımı doldurdu. Javier bana giymem için karısının elbiselerinden birini vermişti. Ne yazık ki biraz iri bir kadındı ve elbise gecelikten biraz daha iyi duruyordu. Ama siyahtı ve bu iyiydi. Geceliğin üzerine giydim ve Caleb'ın ceketini giydim. Şimdi başıma gelebileceklere kıyasla soğuk bir teselliydi.

Nicole başarmıştı. Ya da en azından geleceğine söz vermişti. Sesini duyduğum anda rahatlama ve saf sevinç gözyaşlarına boğulmuştum. O da ağlamıştı. Grenli bağlantı sayesinde onun gergin sesinden, onsuz kaçacağımı hiç düşünmediğini dinledim.

Annemin bana böyle bir inancı olmadığını da açıkça belirtti.

Aslında kayboluşumdan tamamen Nicole'ü sorumlu tutuyor, polisin onu sorguya çekmesini ve nerede olduğumu söylemeye zorlamasını talep ediyordu. Bu işe yaramayınca, çünkü cinayete dair hiçbir belirti yoktu (kitaplarım asla bulunamadı) ve ben on sekiz yaşıdaydım, tüm eşyalarımı toplayıp Nicole'ün ön bahçesine atmıştı. Annem Nicole'e bağırmış, ona fahişe ve kendine hizmet eden zengin kız demişti. Bana daha kötü şeyler söylemişti. Kalbim mideme gömüldü ve neşemin bir kısmını söndürdü. Belki de Caleb haklıydı. Yine de Nicole her şeyi düzeltereğine, annemi arayıp açıklama yapacağına dair bana güvence verdi. Ona zahmet etmemesini söyledim. Beni hiç umursamamıştı. Bazı açılardan, şu anda, umurumda bile değildi. *Yaşamak* istiyordum. Bu cehennemden kurtulmak istiyordum.

İhtiyacım olan şey nakitti, hem de çok. Tam olarak yüz bin dolar. "Lanet olsun Livvie! O kadar parayı nereden bulacağım? Ailem şu anda gemi seyahatinde." Duymak istediğim bu değildi. Tiny ve Javier'e baktım, biri beklenti içindeydi, diğerinin gözü kapıda endişeliydi. Keşke barda sadece Javier olsaydı, daha yumuşak başlı görünüyordu ama yine de beni orada yakalanmak üzere bıraktı.

"O paraya ihtiyacım var Nick. Lütfen," dedim, sesim yüksek ve neredeyse çılgılık atıyordu. "Bana ne yapacağını bilmiyorum." Bu onu susturdu ve tam bana bir şeyler söylemek üzereydi ki Tiny ahizeyi aldı ve eğer gelmezse bana ne olacağını açıkça belirtti. Bugünlerde nereye dönsem birinin malıydım.

Bana baktı. Polisleri aramalıydım diye düşündüm, ona bakarak. Ama annem bana yardım etmediği için polislerin daha da az umursayacağını biliyordum. Özellikle de Meksika gibi fakir, uyuşturucunun kol gezdiği bir ülkede. Kötü, daha kötü ve dayanılmaz arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Hiçbir seçenek yoktu.

"Gidiyoruz, şimdi."

Nerede olduğunu sormaya zahmet etmedim. Atlamayı düşünemeyeceğim kadar hızlı gidiyorduk ama yine de bu berbat planın işe yarayacağına ve özgür olacağıma dair küçük bir umut kırıntısı vardı içimde. Tiny'nin motoru yavaşladığında kalbim hızlandı.

Chihuahua'ya doğru gidiyorduk. Nicole yarın gece parayla birlikte bizimle orada buluşacaktı. Bunu nasıl yapacaktı, hiçbir fikrim yoktu. Daha da kötüsü, bunu yapıp yapamayacağını da bilmiyordum. Tek bildiğim Tiny'ye parayla birlikte orada olacağını söylemiş olmasıydı. Blöf yapıyorsa da fark etmezdi, bana zaman kazandırıyor. Ama önce bir yerde durup Tiny'nin 'çetesinin' geri kalanını almamız gerekiyordu. Tiny gibi daha fazla insanla tanışacağım için hiç heyecanlı değildim ama her zamanki gibi başka seçeneğim ve söz hakkım yoktu. Caleb'in ceketini vücuduma yaklaştırdım.

Daha yavaş ilerlerken kokusu burun deliklerime doğru yayıldı ve düşüncelerimi ona doğru çekti.

Şimdi ne olacaktı? Beni mi arıyordu? Ve bu fikir neden içimi hem korku hem de umutla dolduruyordu? Ne için umut? Bir an için keşke yatağa onun yanına uzansaydım, ona nazik davranması için bir şans verseydim diye düşündüm. Belki de sonunda gitmeme izin verirdi. Gözlerimi kırptım, sertçe.

Doğru olanı yaptın Livvie. Bu işe yarayabilir, yarayabilir.

Yıkık dökük evin önüne geldiğimizde, yüksek sesli rock müzik havayı doldururken birkaç sesin güldüğünü, bağırıldığını ya da sohbet ettiğini duydum. Bisikletten indiğimde yalpaladım ve neredeyse düşüyordum. Tiny kapıya doğru yürürken güldü.

"Kendine dikkat et küçük kız, o bisikletin üzerine düşmesini istemezsin." Çok komik olduğunu düşünmemiştim.

Evin kapısını açtı ve müzikten daha bunaltıcı olan tek şeyi, esrar kokusunu dışarı saldı. Dışarıda durdum, beni buraya getiren tüm kararlarım için hayıflandım ve sonra kapıdan içeri adımımı attım. Tüm konuşmalar durdu. Biri genç bir kadın olmak üzere dokuz motorcu dönüp bana baktı. Çoğunun kafası karışmış, bazılarının ise tahrik olmuş gibi görünen bu bariz incelemeleri karşısında gerildim.

"Millet, bu Jessica," diye tanıttı beni Tiny, sesi mutlu geliyordu ve büyük ihtimalle kafasında parasını sayıyordu. Gerçek ismimi kimsenin bilmesini istemediğim için sahte bir isim kullanmaya karar verdim. "Kimse onunla yatmasın," dedi bana şehvetle bakarak, "eğer o istemiyorsa." Dandik hoparlörlerden bangır bangır gelen *November Rain*'in uzun versiyonu dışında hâlâ sessizlik vardı. Caleb'in paltosunun içinde daha da küçüldüm, onun rahatlatıcı kokusunu bir kez daha , bir kez daha pişman oldum. Bütün bu

Lanet olası şey çarpık bir ironiydi. Tiny bana dönerek tanışma faslını bitirdi: "Jessica, bunlar Joker, Smokey, Casanova, Stinky, Boston, Abe, Hog, Kid ve onun sürtüğü Nancy."

Kimin umurundaydı ki? Benim umurumda değildi. Sadece hepsine boş boş baktım, hiçbirine bakmadım.

Nancy sanki ona selam vermek için orospu demişim gibi küçümseyici bir bakış attı.

Hiçbir şey söylemedim. Fakir ve Los Angeles'ta büyümek bana bir şey öğretti. Zayıf görünemezsin, ama çok da meydan okur gibi görünemezsin, yoksa biri bunu meydan okuma olarak algılayabilir. Ve benimle dalga geçer. Bakışlarımı etrafta gezdirdim, sadece birkaç gözü kısa bir süre tuttuktan sonra cevap vermeden kayıtsızca ve belli belirsiz başımı sallayarak onayladım. Keşke Caleb bana kıcımdaki güçlü bir ele nasıl dayanacağımdan daha değerli bir şey öğretmiş olsaydı. Neredeyse gülecektim, bir an kendimi histerik hissettim ve dilimi ısırdım. Farkında olmam gereken bir zamanda çıldırmayacaktım.

"Nancy, neden Jessica'yı buraya getirmiyorsun ve toplanıp yola çıkmadan önce ona yiyecek bir şeyler almıyorsun? Akşam olmadan Chihuahua'ya varmak istiyorum."

Nancy Tiny'ye gözlerini devirdi ve bir süre bana baktıktan sonra, "Hadi o zaman," dedi.

Nancy ve ben küçük bir koridordan geçerek başka bir küçük odaya girdik. İçeride birkaç kirli hava yatağı ve aynı zamanda çarşaf ve yastık görevi gören küçük giysi yığınları yerde sıralanmıştı. Önüne çıkan giysileri öfkeyle tekmeledi ve odanın köşesine, giysiler, makyaj malzemeleri, saç spreyi ve tek tek sarılmış prezervatiflerle kaplı yatağa doğru yöneldi. Hiçbir şey söylemeden başka tarafa baktım.

"Dinle beni kızım. Ya bu yemeğin parasını öde ya da değiştir çünkü kimseye verecek param yok." Bir şey söylemedim, sadece biraz şaşırdım. Biz kadınlar için bir arada durmak ya da sempati duymak buraya kadarmış. Sonra bunun çok fazla şey istemek olduğunu fark ettim.

Caleb bana sempati beklememeyi öğretmişti, her ne kadar zaman zaman bana sempati göstermiş olsa da. Ya da en azından kaynağını göz önünde bulundurarak. O orospu çocuğunu düşünmeyi bırakmalıydım.

Bir çift kesik kot şort ve önü bağcıklı deri bir üstlük aldı. Elimde değildi, fahişe kıyafetlerini görünce irkildim. Birden göğsüm doğrudan bir darbe aldı ve ayaklarımın dibine küçük bir atıştırma yiyecek yığını düştü. Dişlerimi sıktım. O da alay ederek karşılık verdi. *Orospu*. Cips paketini ve iki protein barını aldım. Evet, bu lezzetler için ona geri ödeme yapacağımdan eminim. Daha fazla kıyafeti köşeye fırlatırken üst dudağını sertleştirmeye devam etti.

"Peki, orada öylece duracak mısın yoksa oturup yemek yiyecek misin?"

İnanamayarak ona baktım. Sonra diğer odadan yüksek sesler geldi.

"*Delirdin mi sen?!?*" Çok sayıda

ses patlaması ortaya çıktı.

"O sürtüğü buraya getirmek bir hataydı dostum," dedi birisi.

"Tanrım, Tiny, yapabiliyorken onu geri vermelisin," dedi bir başkası. "Sen ne zaman bu kadar korkak oldun?" dedi Tiny.

"Neler oluyor?" Nancy gözleriyle beni hançerledi. Gözlerimi yere doğru çevirdim.

Beni dirseğimden yakaladı, sıktı ve tartışmaya katılmak için ayrılmadan önce beni kolayca odadan dışarı itti. Tiny gerçek hikayeyi anlattıkça, bağırışmalar arttı. Yaklaşık kırk beş dakika boyunca ileri geri devam etti ve sonra erkeklerin çoğu ayrılmaya ve 'Bok Fırtınası'ndan kaçınmaya karar verdi.

Nancy öfkeli bir şekilde geri döndü. Onlar toplanırken saklanacak bir köşe buldum, kimsenin beni görmesini ve bana bağırma başlamasını istemiyordum. Oldukça hızlı bir şekilde toparlandılar, çoğu sadece birkaç avuç dolusu kıyafeti bir sırt çantasına attı - belli ki yanlarında getirdikleri tek şey buydu. Hiçbir şey hissetmeden, sadece umursamadığım isimleri öğrenerek izledim. Çok yorgun ve korkmuştum. İstiyordum... Ne istediğimden emin değildim. Korku ve dehşet beni tüketti, enerjimi ve umudumu aldı. Umutsuzluk içeri, umut dışarı. Tekrarla. Tekrar.

"Hadi Kid, gidelim." Nancy'nin sesini duydum. Bakışlarımı kavga eden ikiliye doğru kaldırdım.

Ona sarılma şeklinden onun erkek arkadaşı olduğunu düşündüm.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Tiny'yi yalnız bırakmayacağım. Ayrıca, hiçbir sapıktan korkmuyorum. Bırak gelsin, Tiny o piçi temelli indirir."

Tartıştılar. "Bebeğim lütfen, *gidelim*."

Birkaç gergin dakikadan sonra Kid, "Hayır," diye yanıtladı.

"*Peki*," dedi alçak sesle, öfkeyle. Sonra da hışımla odadan ıktı.

Her şey bittiğinde Tiny ve bana eşlik etmek için sadece Joker, Nancy, Abe ve Kid kalmıştı. İtiraf etmeliyim ki, pek de iyi adamlara benzemiyorlardı ve Nancy'nin de koca bir sürtük olduğunu zaten biliyordum ama en azından sabah eve dönecektim. Geceyi burada geçirmemize karar verdiler.

Geç olmuştu, saati bilmiyordum ama karanlıktı. Onlar etrafta oturup bira içerken ve yüksek sesle gülerken ben uzun süre kşemde kaldım. Sanırım o kadar uzun saatler orada oturdum ki, orada olduğumu unutmuş olabilirler. Kimse uyumadı ve ben hiçbir şeyi mideme indiremedim.

Gecenin çökmesini bekledim ve kşemde oturup zamanın nasıl akıp gittiğini dinledim. Ama neye doğru, hiçbir fikrim yoktu.

- - -

Fidye. Fidye alınmıştı. Javier'in ailesi bir köşede toplanmıştı, Javier'in kendisi ise güçlükle nefes alan ama hâlâ hayatta olan gevşek bir bedendi. Orospu çocuğu, *kendisine ait* olanı kaçırmaya yardım ederse fidyeden pay alacaktı.

Onlara doğru bir bakış attı ve kadının yüzündeki acınası yalvaran ifadeyi hemen tanıdı. Kitten, bir sonraki adımda ne yapacağından korktuğu zaman ona bakardı. Bazı açılardan bu bakışın yumuşadığını hayal etti. Javier'in karısı olan kadına bakmaya devam ettikçe içinde bir şeyler kıpırdandı ve gözlerini kaçırmak *zorunda kaldı*. Yalnız gelmeye karar vermiş olması iyi bir şeydi. Javier'in karısı ve çocuğunun evde onunla birlikte olması da iyi bir şeydi. Javier'in bu geceden sonra yaşımasının nedeni onlardı. O asla bir adamı çocuğunun önünde ldrmezdi ama Jair ve diğerleri bunu büyük bir zevkle yaparlardı.

Caleb bir sehpaye doğru yürüdü ve bir telefonun yanında duran kısa bir kalemle bir kâğıt aldı. Kitten bugün o telefonu kullanmıştı. Bütün bu şeylere dokunmuştu ama şimdi ondan hiçbir iz yoktu. Hâlâ yatağındaki yastığa sinmiş olan kokusunu düşündü, saçlarının bir kısmını da. O anda öfke hissetmişti.... şimdi

Kalemi ve defteri Javier'in yanına bıraktı. "*Direcciones. ¡Ahora!* " Yönler. Şimdi.

Javier tükürdü ve ağladı, kendini yazmaya zorlarken titreyen dudağından kanlı salyalar damlıyordu. Caleb ilgisiz bir şekilde baktı. *Fidyeye*. Eğer onu fidye için tutuyorlarsa, yasaları ve ABD'ye dönmeyi umursamıyorlarsa, o zaman şu anda ona başka ne yapıyor olabilirlerdi? İçini öfke kapladı ve Javier'i tekmelemek için duyduğu güçlü dürtüyle savaştı.

Duygular sadece kontrol etmek, hayatta kalmak ve başarılı olmak için yararlıydı. Görünüşe göre ustalaştığını düşündüğü bu dersi yeniden öğreniyordu.

Caleb kanlı kâğıt parçasını topladı. Motorcular çok değildi ama tek başına gidemeyeceğini de biliyordu. Eve dönüp Jair'i ve birkaç adamı daha silahlarıyla birlikte toplaması gerekecekti. Motorcular silahlıydı. Şok olmuştu ama endişelendiği şey kendi güvenliği değildi. O kız, o lanet olası aptal kız. Onu geri almak zorundaydı.

Caleb motorcuları görene kadar bekleyemedi.

- - -

Kalktım ve kusmak için tuvalete koştum. Arka planda kahkahalarını ve Kid'in onların pislik olduğunu söylediğini duydum. Kollarım tuvaletin tepesine dolandı ve muhtemelen çişime dokundu ama midemde yemek olmadığı ve ağır ot dumanından kafam iyi olduğu için pek bir şey yapamadım.

Bana güldüler. Pislikler. Gardımı asla düşürmemeliydim. Kimseye güvenmemeliydim. Tiny'den kaçmalıydim ve kesinlikle banyoda uyuyakalmamalıydim. Ama öğürme ve kuru kusma beni daha da yıpratmıştı ve bitkin düşmüştüm.

Ve yüksek.

İlk başta basitçe başladı, cildimi daha sıcak hissettim ve bu güzeldi. Küçük karıncalanmalar vücuduma yayıldı ve uzandım. Düşüncelerim sıvı ve gerçeküstü hissettirdi, sanki hiçbir şey olduğu gibi değildi, sanki düşüyordum, ama düşmek sorun değildi ve ben de öyle yaptım. Sarıldığımı hissettim. Sonra yumuşaklık sertleşti ve sıcaklık sıcak ve rahatsız edici oldu. Sarsıldım, bedenimin kafası karıştı.

Vızıldayan başım. Gözlerim dalgalanmaya başladı ama onları tam olarak açamıyordum ve birden göğüs uçlarımın keskin olmayan ama sert bir şey tarafından elbisemin içinden çekildiğini hissettim.

İçgüdüsel olarak, ellerin baskısını ittim. Biri olduğunu anladığımda, halsiz ve zayıf kollarımla ittim ve sonra protesto etmeye, kanlı bir cinayet çılgılığı atmaya çalıştım ama başım kocaman ve dilim ağzımda ölü gibi hissediyordu. Göğsümde daha sert emen bir ağız hissettiğimde dudaklarımdan bir çılgılık kaçtı. Sonunda sisin içinden çıktım. Ve uyandım.

"Şşşt, herkesi uyandırmak istemezsin." Ses kadınsıydı - Nancy'nin. Neler oluyordu? Çılgılık atmaya çalıştım ama bir el ağzımı kapattı. Nancy'ye ait olamayacak kadar ağır ve büyüktü. Elin ötesinde daha yüksek sesle çılgılık atmaya çalıştım. Yine de başka bir ses duydum.

Üç. Ama kim? Bunu söylemek için çok karanlıktı.

"Acele et adamım, uyanıyor." Kollarımı çılginca salladım, kadınsı eller onları yakalayıp aşağı doğru tuttuğunda şaşırdım. Kumaş yırtıldı ve göğsüm aniden çıplak kaldı. Üstümdeki adam hiç vakit kaybetmeden göğsümü ağzına aldı ve sakalının kıllarıyla beni tırmaladı. Boştaki eliyle elbisemi çekiştirerek yukarı kaldırmaya çalıştı. Çılginca tekmeledim, ama o bacaklarımın arasına zorla girdi ve çıplak göğsü benimkinin üzerine uzandı.

"Utanma bebeğim, senin ne olduğunu biliyorum. bir fahişesin, değil mi?" Ve sonunda kimliğini ele veren o tiz kahkahayı attı: Joker.

"Onu ters çevir," dedi diğer adam.

"Yapamam dostum, elimi oynatırsam çılgılık atmaya başlar."

"Bu kadar korkak olma dostum, önce senin gitmene izin vereceğim, onu buradan geçir."

Karanlığa alışmış gözlerle dehşet içinde Joker'in yakınlarda duran gömleğini kapıp ağzıma sokmasını izlerken Abe beni Joker'in göğsüne doğru itti, böylece onun üzerine oturdum. Mücadele ediyormuş gibi görünmeyen kollarım sırtımın yukarısına sabitlenmişti. Acınası bir şekilde ağladım ve çığlık attım, çığlıklarım umursamaz kulaklara çarpıyordu.

"Neden bunu yapmalarına izin veriyorsun?" Ağzımdaki tişörtlü rağmen muhtemelen beni anlayabilen Nancy'ye bağırdım. Paniklemiş görünüyordu ama bu öfke ya da heyecandan kaynaklanıyor gibiydi. Gözleri vahşi ve çılgındı. O da en az erkekler kadar bundan zevk alıyordu.

Joker yere uzandı ve ben inanılmaz derecede rahatsız bir pozisyonda eğilirken kollarımı tuttu. Ayık zihnim, durumdan bir çıkış yolu bulmak için hiçbir şey yapmayan korkunç senaryolarla dolup taşı. Arkamda Abe pantolonunu indirdi ve penisini bana doğru bastırarak içeri girmenin bir yolunu aradı.

"Aman Tanrım, çok iyi hissediyorsun bebeğim." Ondan olabildiğince uzaklaştım ve kollarımı neredeyse yuvalarından çıkacak şekilde gerdim. Çabalarım sadece beni daha da imkansız bir şekilde bükmeye yaradı.

Sonunda bezi ağzımdan çıkardım ve hızlı bir hareketle Joker'in omzunu öyle bir ısırdım ki kanı ağzıma fişkırdı. O uludu ve bu benim başımı salladı.

Bir sonraki an havada uçtum, kaburgalarım tuvaletin üzerine düştü.

"Ne oluyor lan? Ne oluyor lan? Ne oluyor lan?" Joker çığlık atmaya ve küfretmeye devam ederken Abe tekrar tekrar bağırdı.

"Seni lanet orospu!" Joker bağırdı. Saçımı tuttu ve yumruğunun yüzüme değdiği o korkunç çatırtıyı duydum. Hem kendi kanımda hem de onun kanında boğuldum.

"Aman Tanrım, ne yapıyorsun sen!" Nancy sonunda bağırdı.

Ama ortağının kaburgalarım defalarca tekme atmasını engellemek için hiçbir şey yapamadı. Nefesim kesildi ve duyduğum tek şey *Çat. Çat. Çat. Çat.*

Banyodan gelen bağırmalar ve çığlıklar evdeki herkesi korkutmuş olmalı ki kapı patlayarak açıldı.

"Aman Tanrım!" Çocuk bağırdı.

"Seni lanet olası aptal, ne yaptın sen!" diye bağırdı Tiny. Sonra hiçbir şey hatırlamıyorum çünkü vücudum titriyordu ve sürüklenip gidiyordum.

OceanofPDF.com

ON İKİ

Kan. Hem de çok miktarda. Yerdeki ince tozla karıştı ve çocuğun ağzının içinde bir karışım oluşturdu. Ağladı. Hiç bu kadar sert vurulmamıştı. Üstündeki yabancı adam yine bağıırıyordu ama anlamıyordu. Kelimeler bir araya getiremeyeceği kadar hızlıydı ve öyle olmasalar bile, bu tür kelimeleri daha önce hiç duymamıştı. Eve gitmek istiyordu.

Gözlerini kapattı ve bir an için oradaydı. Annesinin kollarındaydı ve annesi boynunu öpüyor, onu kıkırdatıyordu. O onun 'Yakışıklı Küçük Adam'ıydı. Kahkahalarla ciyaklarken küçük bacakları sallanıyordu ama annesi onu sıkıca tuttu, düşmesine izin vermedi.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Her şey yandı.

"Sukat!" dedi adam. Çocuk bu kelimeyi biliyordu, adam ağladığında ya da çığlık attığında hep bunu söylerdi. Çocuk ağzını zorla kapattı, burnundan nefes almaya çalıştı ve yüzden boğazının arkasına akan tüm kanı yuttu. Artık aç değildi. Karnı artık kanla doluydu.

Açlığı buna yol açmıştı. Narweh her sabah odadaki küçük masanın üzerine az miktarda mayasız ekmek ve su koyar, giderken de çocuklara hınzırca bakardı. Toplam altı kişiydiler; iki İngiliz, bir İspanyol, iki Arap ve bu çocuk.

Başlangıçta eşit ölçüde paylaştılar, ancak günler geçtikçe ve açlık baş gösterdikçe, bir ya da iki kişinin karnının doymasıyla ve meydan okuyanların burnunun kanamasıyla sonuçlanan bir savaşa dönüştü.

Çocuk bu tür savaşlarda genellikle galip gelirdi, ama birden fazla kez diğerlerinin ortak gücü onun ganimetlerini çalmak için kullanılmıştı. O gün de böyle olmuştu.

Yemeğin kokusunu aldığında kendini tutamamıştı. Son kazandığı yemekten bu yana iki gün geçmişti. Su sıcak, ekmek soğuktu ama hepsinin tadını çok çabuk çıkarmıştı.

Yeterli değil. Masadaki tabakta bir sürü şey vardı, tavuk kokusu aldığını düşündü. Hâlâ o kadar genęti ki bütün etler onun için 'tavuk'tu. Küçük masaya oturdu ve eti eline aldı. Ağzını yaktı ama umurunda değildi, dudaklarını, dilini ve boğazını dolduran karıncalanma, çalınan yemeğinin lezzetini bastırmaya yetmedi.

ocuk darbenin geldiğini görmemişti. Bir an ağzı lezzetli tavukla doldu, sonra kan ve pislik. Neyle vurulduğunu bile bilmiyordu. Bunu neden hak ettiğini de bilmiyordu, sadece bir daha yapmayacağını söylüyordu.

"Ghabi! Kleb!"

Sıcak ve ıslak bir şey yüzünün yan tarafına çarptı. Gözleri şimdi gerçekten yanıyordu.

Küçük elleriyle gözlerini ovuşturdu ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. ığlık attı, kan dolu boğazından fokurdayan sesler ıktı. Yine de, acısının pençesinde, ağzına kayan tuzlu yemeğin tadını alabiliyordu. Yutkundu. Baharatların yakıcı acısına karşı gözlerini sımsıkı kapatarak yiyeceği saçlarından ve yüzünden sürükleyerek ağzına götürdü. Ağzında açık kesikler olduğu için eskisinden iki kat daha fazla yanıyordu. Ama görünüşe göre hâlâ umursamayacak kadar açtı.

Kleb , adam ona seslenmeye devam etti, sonra onu ensesinden yakaladı ve elleri ve dizleri üzerinde sürünmeye çalışırken onu yerde sürükledi.

ocuk ağladı.

ığlık attı.

Annesi için yalvardı.

Hiç gelmedi. Ondan nefret ediyordu.

- - -

Hava yoğundu. Somuttu. Gelecek şeyler için her şeyi tüketen bir heyecanla dolu. O

uzak değildi. Parmakları cipin direksiyonuna daha sıkı sarıldı. *Onu okşayacak mıydı, yoksa boğacak mıydı?* Hâlâ bilmiyordu. Tek bildiği ellerinin onun üzerinde olmasını istediğiydi. Direksiyonu daha sıkı kavradı ve gaz pedalına daha fazla bastı. Jair yolcu koltuğundan ona şaşkın bir bakış attı. *Siktir et onu.*

"Nasıl kaçtı?" Jair suçladı. Caleb ona, onu oturduğu yerde öldürebileceğini umduğu bir bakış fırlattı. Jair sadece gülümsedi. "İyi biri olmalı. Rafiq onun mahvolduğunu öğrendikten sonra tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Caleb hiçbir şey söylemedi, onun yerine damarlarında öfkeyi kontrol etmeye odaklandı. Bu sefer çok kritikti. Rafiq'in Jair'deki amacını hâlâ bilmiyordu ve tepki vermek sadece doğru olmayan şeylere itibar kazandıracaktı. Caleb'in kararlılığı bir anlığına sarsılmış olsa da sadakati değişmemişti. "Ona dokunursan ellerini keserim," diye homurdandı. *Aptalca.* "Biz buradayız."

Caleb cipi hedefledikleri yerden biraz uzağa park etti. Evi fark etmek zor olmamıştı. Işıkları yanan tek evdi ve müzik çalan tek evdi. Yine de sürpriz unsurunu kaybetme riskini istemiyordu. *"Ona hazırlıksız olduğu yerde saldırın, beklenmediğiniz yerde görünün."* Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı* kitabındaki ilk derslerden biri.

Jair'in kuzenlerinin bulunduğu ikinci araba arkalarından yanaştı ve motoru durdurdu. Üç adam araçtan indi ve silahlarını almak için hemen cipin arkasına doğru yürüdü.

Caleb'in eli güçlü .44 magnum fişekleriyle S&W Model 29 tabancasını aradı; bir kapıda delik açmak için yeterliydi. Ya da bir yüzü. Her neyse. Jair'e baktı, onu kafasından vurup işi bitirme dürtüsüne direndi ama kendini tutmayı başardı. Jair'in hâlâ işe yarar bir yanı vardı.

Caleb tabancaya baktı. Uzun zamandır ateş etmemişti ama şimdiden tanıdık bir his parmaklarından koluna doğru ilerliyor, göğsüne yayılıyor ve kalbini hızlandırıyordu. Başı adrenaline dolup taşıyor ve bir metre aşağısında, öldürme ve hakkı olanı geri alma düşüncesiyle yarı erekte hale geliyordu.

Jair AK-47'sini kontrol etti ve Caleb onun silahı nasıl okşadığını gözlemledi. Jair'i nadiren anladığı şekillerde anlıyordu. Kan arzusu ve bu ortak anlayış, aralarında herhangi bir ortak nokta olması, ona tiksintiden başka bir şey hissettirmiyordu. Jair homurdandı ve Caleb'in ayaklarının yanındaki yere tükürdü. Caleb silahını çekti, işlevselliğini kontrol etti ve Jair'i izledi. Her ikisinin de parmakları silahlarının tetiğinin etrafında kıvrılmıştı. "Eee?" Jair meydan okudu, Caleb hiçbir şey söylemeyince Jair devam etti, "Hadi gidip küçük fahişeni alalım."

O korkmuyordu. Korku, uğruna yaşayacak bir şeyleri olanlara mahsustu. Caleb korkuyu çoktan aşmıştı. Bakışları Jair'den kuzenlerine doğru kayarken, onların görmesini sağladı. İçinde hiçbir şey olmadığını görmelerini sağladı ve her biri kendi korkusunu gizleyerek başka tarafa baktı. Jair alay etti. Caleb onlara sırtını döndü, bu şekilde onlara kontrolün tamamen kimde olduğunu ve onu takip etmelerini söylüyordu.

Bagaj yumuşak bir klik sesiyle kapandı ama Caleb'a göre patlamıştı, bir his onu kesip geçti. Arkasına bakmadı. Jair ve adamları sonunda onu takip etti. Adımlarının tozlu, çakıllı zeminde çıkardığı çıtırtılar şafak öncesi sessizliğinde yankılanıyordu. İleride ışıklar daha parlak, müzik daha gürültülü hale geldi ve sonunda Caleb sesler duydu. Yüksek, öfkeli, histerik sesler.

Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler çok yanılttı ve yine o yabancı his - kıpırdadı ve çiçek açtı. Kalbi tekledi. Adımları duraksadı ve kontrolünü yeniden kazanmak için durakladı. Derin, sakın bir nefes. Bir nefes daha. Ve bir tane daha. Kadınsı ve öfkeli bir ses uzaklardan geldi.

Ne olduğunu anlamadan koşmaya başladı. Adamlar sessizce arkasından takip etti.

Caleb, içeridekilerin orada olduklarını fark etmemeleri için yaklaşırken kısa bir süre durdu. Küçük bir pencerenin altına siper aldı.

"Sen ne kadar aptalsın! Şimdi onunla ne halt edeceğiz?" diye bağırdı içeriden bir adam. Caleb'in kalbi göğsüne çarptı ve kulaklarında gümbürdeyen ses yüzünden neredeyse sağır oldu. Nefesini kontrol etmek için mücadele etti. Ona ne yapmışlardı?

"Kahrolası sürtük beni ısırdı, ne yapmamı *istiyorsun!*" diye cevap verdi başka bir adam. Caleb dikkatle başını kaldırdı ve pencereden baktı. Kendisine Tiny diyen motorcuyu bardan tanıdı. Adam

Koca bir orospu çocuğuydu ve küçük oturma odasını tıknaz motorcu botlarıyla arşınlarken daha da öyle görünüyordu. Elini uzun, yağlı saçlarının arasından geçirdi ve tekrar konuştu, "Siz pislikler orada ne halt ediyordunuz? Size onunla uğraşmayın demiştim."

Tartışan iki adamın arkasındaki bir bölgeden minyon bir sarışın belirdi. Sokak süprüntüsü, diye düşündü Caleb, çok fazla makyaj ve çok az kıyafet ve aç, her zaman bir şeyler için açlık çekiyor.

Ve öngörülemez. "Sadece takılıyorduk Tiny. Çıldıran o oldu."

Tiny işaret etti - gözlerinde tehditten başka bir şey yoktu. "Sen bu *kaltaktan* uzak dur. I

Orada ne yaptığını *biliyorum*."

Caleb evde kaç savaşçı olduğunu görüntü ve seslerden anlamaya çalıştı. Büyük bir ev değildi ama yeterince büyüktü ve sesler çıplak bir alanda taşınıyordu. Peki kız neredeydi? Caleb'in olduğu yerde kalması için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyordu. Eğer kız hâlâ hayattaysa, ateş açılmadan önce ona ulaşabileceğinden emin olmalıydı. *Eğer. Eğer yaşıyorsa... eğer*. Silahının tetiğine bastı. Emin olduğu tek bir şey vardı; *eğer* içlerinden biri ona zarar verdiyse....

Sırık gibi siyah saçlı olan ona bir şey yapmıştı. Ona zarar vermiş, muhtemelen tecavüz etmiş... onu öldürmüştü. Caleb ağzındaki kuruluğu bastırmak için yutkundu. O orospu çocuğunu öldürecek ve sarışına izletecek, ona gelecek şeylerin bir önizlemesini sunacaktı.

"Siktir git Tiny," diye karşılık verdi sarışın, "Abe ve Joker'i suçla, aletlerini pantolonlarının içinde tutamayan onlardı. Beni değil. Ben değil."

Caleb kan tadı alana kadar ağzının içini ısırdı. Arkasındaki adamlar Caleb'in işaret vermesini beklerken ayaklarını toprakta kaydıldılar.

"Tek giriş burası," diye fısıldadı Jair, ölümcül düşüncelerini yarıp geçerek. "İçeride kaç kişi var?"

"Oturma odasında iki erkek ve bir kadın, arka tarafta en az bir kişi daha var. Başkaları da olabilir." Vakit gelmişti. Kız ölmüş ya da ölmek üzere olabilirdi ve Caleb'in çetenin geri kalanının ortaya çıkmasını bekleyecek zamanı yoktu.

Jair, "Burada beş tane bisiklet var," diye işaret .

Caleb başıyla onayladı. "İki kişi kayıp. Jair, Dani, siz ikiniz kapıdan girin, geri kalanımız da arkanızdan gelsin. Ben Khalid'le birlikte arka tarafa gidip kızı bulacağım." Jair'e baktı ve adam gülümsedi. "Başladığında bunu hissetmelerini sağla. Çabuk olmasını istemiyorum."

"Bir kez olsun seninle aynı fikirdeyim." Gülümsemesi daha da genişledi. "Senin bu yönünü seviyorum Caleb."

- - -

Narweh'in İngilizcesi sadece basit kelime ve ifadelerden oluşuyordu - evet, hayır, ye, uyu, gel ve seks. Ana iletişim biçimi bir sopa kullanarak çocuklara anlayış kazandırmaktı, ancak bazen çok daha kötüsünü de yapıyordu.

Olup biten başka şeyler de vardı, Kéleb'in düşünmemek için kendini zorladığı şeyler. Uysal davrandığında sık sık yiyecek, giyecek ya da farklı erkeklerden gelen hediyelerle ödüllendiriliyordu ve bu ödülleri almak için yaptıklarından nefret etse de katlanmak için elinden geleni yapıyordu. Reddettiğinde ise yediği dayaklar bazı yetişkin erkeklerin dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Sonunda Kéleb yaşça, boyca ve güzellikçe büyüdü. Tüm bunlarla birlikte kibri ve kıvrak zekâsı da onu takip etti. Arapçayı İngilizceden iyi biliyordu, ancak İngiliz çocuklar ilkel bir bilgiyi korumasına yardımcı oldular. Çok geçmeden işkencecilerini seçti ve onları gerçek sevgi vaadiyle birbirlerine düşürdü, ancak bunu yapmaktan acizdi. Pek çok kişinin gözünde hâlâ bir çocuktı ve kendisine zalimlikten başka bir şey yapılmıyordu.

Hayatta kalmak.

Her gece, tutuldukları genelevin kirli zemininde acı ortaklarına sokulurken, eskiden nasıl bir çocuk olduğunu giderek daha az hatırlıyordu. Daha da kötüsü, artık umurunda değildi.

O bir köpekti. Şimdiye kadar olduğu tek şey buydu. İçgüdü. Açlık.

O her zaman açtı. Yemek için, barınak için, güç için, daha fazlası için... sürekli daha fazlası için. Acıyı arzulamayı bile öğrenmişti. Bu onun hala

Hayatta, hâlâ hayatta. Acıyla başa çıkabilirse, ona karşı tepkisini kontrol edebilirse, ona karşı değil onun için çalışmasını sağlayabilirse, o zaman özgürdü.

Ve Kéleb her şeyden çok özgürlüğe açtı.

Narweh bunu biliyordu. Her zaman bir şekilde biliyordu. Diğer kızların ve oğlanların müşterileri cezbetmek için cazip isimlerle çağrılmasının, ona ise Köpek denmesinin nedeni buydu. Bu onu küçük düşürmek, artık insan olmadığı bir yere sürüklemek içindi. Kendini insandan daha az hissetmesini sağlamak için. Ama işe yaramadı. Narweh onun gözlerinin içine baktığında, Kéleb gözlerini indirmeyi reddetti. Ve bir gün Narweh'in canına tak etti.

Kéleb cezalandırılmak üzere olduğunu biliyordu. Yere diz çöktü ve korkmadı. Narweh onu dövmeyi seviyordu ve artık buna karşı mücadele etmiyordu. Bunun için çok fazla gururu vardı.

Soyunması istendiğinde dişlerini sıktı. "O zaman tecavüz olacak?" dedi mükemmel bir Arapça ile, "Arkadaşların köpekleri sismeyi ne kadar sevdiğini biliyor mu?" Kéleb'in yüzü yediği tokatla zonklasa da yumruklarını iki yanında sıkarak sessizce katlandı. Kendine özgür olduğunu hatırlattı.

Sakin ve kararlı gözlerini Narweh'in çılgın gözleriyle buluşturmak için kaldırarak cüppesini çıkardı.

Narweh'in gözleri zehirli bakmaya devam etti ama şimdi öfkenin ardında şehvet dönüyordu.

Kéleb neredeyse gülümsüyordu.

Evet, çok güzel bir hayvandı. Bir tokat daha ve Kéleb kendini başka tarafa bakmaya zorladı, ama yere doğru değil, asla öyle değil.

Arkasından sesler geliyordu, bakmak istedi ama orospu çocuğuna merakını uyandırma zevkini tattırmayacaktı. Önemli değildi, gizem kısa sürede ortaya çıktı. Bir ayna.

Narweh tam önüne bir ayna yerleştirdi. Aynada duruşunun değiştiğini gördü. Bu çok fazlaydı, bunu izlemesi mümkün değildi. Yine de yere bakmayı reddetti.

"Sorun nedir?" Narweh alay etti, "Ne kadar güzel olduğuna bakmak hoşuna gitmiyor mu?"

Kibir; tüm ırkınızın vebasidir. Hiçbir şeyi, hiçbir şeyden daha azını hak etmediğiniz halde her şeyi hak ettiğinizi düşünmenizin nedeni budur. Hak ettiğiniz tek şey ölümdür."

Kéleb vücudundan geçen her dürtüye karşı kendini zorladı. Hareketsiz kalmaya karar verdi, bununla başa çıkabilirdi. Her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Narweh onun arkasında diz çöktü ve Kéleb nefes almayı bıraktı. Bunun dışında her şey olabilir. Lütfen. Herhangi bir şey.

Gözlerini kapattı. "Kapat onları ve bir daha asla yapamayacağın bir şey yapayım." Kéleb uzun zamandır ilk kez neredeyse inliyordu.

Narweh cüppesini kaldırıp eline tükürerek içine girmeye hazırlandı ve yapılacak hiçbir şey yoktu. Ya bu olacaktı ya da ölüm. Kéleb özgür kalmaya kararlı yanının derinliklerine daldı. Derin bir nefes aldı ve içine vahşice girilirken en ufak bir ses çıkarmayı reddederek tuttu. Ama ayna... ayna onu gerçek değilmiş gibi davranmaya çalıştığı şeyi görmeye zorladı. Özgür değildi. Camdaki çocuğun arkasında Narweh ona gülümsedi. Kéleb yere baktı.

Hemen bitmedi. Narweh onu geçmişte olduğu gibi basitçe kullanmak, yere fırlatmak ve vahşi bir canavar gibi üzerine atılmak, yumruklamak ve tokatlamak istemiyordu. Acele etmiyordu. Kéleb'in karşı koyma dürtüsünün her anını ve karşı koyamayacağını anladığı andan sonrasını hissetmesini istiyordu. Sonunda bir hıçkırık koptu ve aynadaki çocuğa bakmak zorunda kaldı. O... kırılmıştı.

Kéleb çocuktan nefret ediyordu, onun zayıflığından nefret ediyordu. Öfkeyle aynaya saldırarak onu paramparça etti ve yere fırlattı. Kırılan cam doğru hamle yaptı ve işkencecisine doğru dönerken kendini kurtardı. Narweh yüksek sesle güldü. Kéleb ona doğru uçuş, kırık aynayı kavrayan parmakları kanıyordu.

Tüm cüssesine rağmen Kéleb hâlâ bir çocuktı, hâlâ sırık gibi ve beceriksizdi. Narweh karşısında gücünün hiçbir anlamı yoktu. Ona doğru hamle yaptığında, Narweh ayağını sıkıca karnına yerleştirdi ve onu başının üzerinden yere fırlattı. Görüşü bulanıklaştı ve nefesi onu terk etti.

Narweh hızla ayağa kalktı ve avantajı eline geçirdi. Ayağı defalarca Kéleb'in kaburgalarına, cinsel organına ve göğsüne çarptı. Kéleb yan dönerek el yordamıyla havayı ve Narweh'in ayağını aradı. İkisi de amacına ulaşamadı ve karanlık etrafını sararken bayıldı.

Gözlerini bir sonraki açışında derisi yarılırken sessiz bir çığlık attı.

Ne olduğunu anlayamadan tekrar tekrar vuruldu. Uzuvarını hareket ettirmeye, koşmaya, savaşmaya çalıştı ama eli kolu bağlıydı. Islak ateş sırtında dans ediyordu ve o gece öleceğini hemen anladı. Kırbaç bir kez daha indi, etinde bir yırtılma daha oldu. Bu sefer Kéleb çığlık atmayı başardı.

- - -

Öfkeli silah sesleri ve parçalanan tahtalar patlak verdiğiinde Caleb'in damarlarında daha önce hiç hissetmediği bir heyecan dolaştı. *Rat-tat-tat-tat. Gıcırtı. BOOM.* Kapı tekmelenmişti. Koşan ayak sesleri - onlarınki. İçeriden ürkek çığlıklar ve kızgın bağırışlar.

İlk gelen Jair oldu, savaşçı çığlığı avlarını daha da sersemletti. Tiny harekete geçmeyi düşündüğü anda, Jair'in silahının kabzasıyla suratının ortasına bir darbe aldı. Yere düşen Tiny'nin arkasındaki duvara kan sıçradı. İlk kandı ama son olmayacaktı.

Kadın çığlık atarak koridora doğru fırladı ve Kid adında birini çağırdı.

Caleb onun peşinden koştu. Arkasında Jair'in iki kuzeni oturma odasında Tiny ile birlikte diğer motorcuyu dövüyordu.

Kadın birine bağırıyordu. Caleb'in önünde iki kapı vardı. Biri sağda, ışığı yanan, diğeri tam karşıda, kapısı kapalı. Caleb önündeki kapıya iki el ateş etti. Kapı açıldı ve Caleb yere düştü. *Shuck-Shuck-Boom!* Tüfek patlaması koridorun dar alanında cınladı. Koridorun sonundaki adam "Gel de al orospu çocuğunu!" diye bağırdı. *Shuck-Shuck.*

Caleb başını kaldırdı ve motorcunun pelvik bölgesine nişan aldı. Orta kütleden kaçınmak istiyordu ama dizine nişan alıp ıskalama riskini de göze alamazdı. Ateş etti. Kurşun isabet ettiğinde motorcu acı içinde feryat etti. Elindeki tüfeği bıraktı ve karnının alt kısmını tuttu, titreyen parmaklarını kan kaplamıştı ve şok adamın yüz hatlarını bozmuştu. Caleb'in arkasındaki Khalid, Caleb'in yayılmış bacaklarının üzerinden atlayıp ikinci kapıyı kapatırken neşeyle gülüyordu. Caleb bir nefes verdi. Bulabileceği şeylere karşı kendini hazırlaması gerekiyordu.

Çömelip kalktı ve kapıya en yakın duvara sarıldı. "Bu çok basit olabilir," diye seslendi. "Arkadaşların sana yardım edemez." Durakladı, bunun kafasına iyice yerleşmesine izin verdi. "Biz sadece kızı istiyoruz."

"Siktir git!" Konuşan kadındı. Histerikti. Tahmin edilemezdi. "Bu lanet kaltağı öldüreceğim, yemin ederim öldüreceğim." Caleb'in kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. *Kadın yaşıyordu.*

"Ona bir şey söylet!" Caleb geri bağırdı. Ağır nefesler, direnç. Paniklemiş ciyaklamalar.

"Ben," şimdi bir erkek sesi, bocalayarak, "Sanırım şokta ya da onun gibi bir şey. Bak dostum, bizim bununla hiçbir ilgimiz yok. Yemin ederim." Adam konuşurken sesi panikle çatallaştı. "Sadece...

git ve onu senin için burada bırakalım."

Caleb, Khalid'e baktı. Saldırmaya hazırlanıyor, öldürmeyi bekliyordu. Her an işler karışabilirdi ve kızın ölü ya da diri olması Khalid için önemli değildi. Bu sadece Caleb için önemliydi. Aslında Jair için ölmesi daha iyi olurdu. Rafiq Caleb'i suçlayacak, Jair ve kuzenleri de ortaya çıkacak çatışmanın tadını çıkaracaktı.

Caleb seçeneklerinin ne olduğunu çabucak düşündü. İkisinin silahlı olma ihtimali neydi?

Koridorun sonundaki kapı bir yatak odasıydı ve ev hiç de büyük değildi. Kim banyoya silah sokar ki? Caleb kararlı bir şekilde harekete geçti.

Her şey ağır çekimde hareket ediyordu. Khalid'in kanlar içindeki motorcunun yanında duran pompalı tüfeğe doğru giderken attığı ayak sesleri. Caleb'in silahı kapının köşesinden dönerken sarışının attığı çığlık. Genç adamın göğsündeki kanlı kütleyi tutarak küçük banyonun en uzak köşesine doğru çırpınırken attığı panik dolu çığlık. Sarışın kendini Caleb'in üzerine attı, saçlarını ve giysilerini tutarken kulağına bir ölüm perisi gibi bağırdı. Sert bir itmeyle tuvaletin üzerine yığıldı ve çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki havayı dışarı atarken nefes nefese kaldı.

Caleb onu vurması, yere sermesi gerektiğini biliyordu ama bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştu. Önündeki manzara onu uzun zamandır unutmaya çalıştığı yerlere götürdü. *Tahrân. Kan. Kırbaç.*

Tecavüz. Kan. Kırbaç. Tecavüz. Kesik kesik görüntüler hafızasında hızla ilerliyordu. *Sıkılı yumrukları çarşafı kavriyordu. Feryatları. Kan. Çok fazla kan.* Kırbacın etine çarpışını, taze kanın üzerine inerken çıkardığı keskin ve ıslak sesi neredeyse duyabiliyordu. *Çığlıkları havayı deldi ve bir an için sonunda öleceğine inandı. Sonunda. Sonra kırbaç tekrar indi. Ve tekrar.*

"Ne. Ne oldu?" Vücudu Narweh'i nihayet öldürdüğü gecedan beri hissetmediği bir öfkeyle sarsıldı. Caleb, Kitten'ı göğsünde tutan, konuşmaya çalışan ama konuşamayan, titreyen çocuğun gözleriyle karşılaştı. "Kimsin sen?"

"Evlat," diye çıkmayı başardı çocuk.

Çocuk sesler çıkardı ama hiçbirisi tutarlı değildi. Caleb silahını kaldırdı ve bekledi. "Ne..."

"Ne oldu?" diye tekrar sordu, dişlerini sıkarak.

"Lütfen," diye yalvardı Kid ve mavi gözleri çok fazla duyguyu ele veriyordu, "ben değildim, onları durdurmaya çalıştım... onlar..." Çocuk yutkundu ve Kitten'ı daha yakın tuttu. Caleb'in parmağı neredeyse tetiğe basacaktı. Ona bakmak istemiyordu. Eğer ona bakarsa....

"Onlar ne! "

Çocuk irkildi. Silah hâlâ çocuğun kafasına doğrultulmuştu. "Ona tecavüz etmeye çalıştılar, tamam mı! Denediler. Ama . O karşı koydu.

ve...ve...." Kid'in gözlerinden yaşlar döküldü. Korkudan. Ölmek üzere olduğu korkusu. Kid gözlerini kaçırdı ve kollarını Caleb'e doğru uzattı. "Lütfen."

Çocuk fısıldadı.

Caleb çocuğa baktı. *Çocuk*. İsim uyuyordu. Yüzü bebek pürüzsüzlüğündeydi, dudakları kendisinininkiler gibi biraz fazla dolgundu. İçinde sapkın bir şey kök salmıştı. Bunun yaşamasına izin verecekti, kızın da.

Gerçi yakında keşke yapmasaydı diyeceklerdi. Caleb sonunda Kitten'a baktı. Yüzü morarmış ve kan içindeydi. Gözleri kapalıydı ama dudakları hareket ediyor, vücudunun geri kalanı gibi şiddetle titriyordu. Başı garip bir şekilde sola doğru sarkmış, kolları Kid'in kollarının üzerinde dimdik duruyordu.

Daha aşağıda, yayvan bacaklarında çürükler ve üzerine basıldığı belli olan çizme izleri vardı. Caleb yutkundu. "Khalid," Caleb'in sesi sabitti, "bir battaniye getir ve kızın üzerine ört.

Şokta. O zaman bu ikisini bana getirin."

Caleb döndüğünde Dani koridorda Khalid'le birlikte duruyordu. O çıkarken iki adam içeri girdi ve Caleb daha şimdiden sarışının onlara karşı mücadele ettiğini duyabiliyordu. Caleb oturma odasına yaklaşırken eski anıların üzerine akmasına izin verdi, Kitten'ın dövüldüğü ve banyoda yerde titrediği görüntülerle birlikte. Yapmak üzere olduğu şey için ihtiyacı olan tüm yakıt onlardı.

Oturma odasına girdiğinde Jair'in, kolları arkadan bağlı bir şekilde yerde yüzüstü yatan Tiny'nin başında dikildiğini gördü. Caleb, Jair'i geri itti ve motorcunun yağlı saçlarından tutup çekti. Bir an için Jair, Caleb'i geri itecekmiş gibi göründü ama göz göze geldiklerinde Caleb'le uğraşılmayacağı ve Tiny'nin de aynı şeyi öğrenmek üzere olduğu anlaşıldı. "Jair. Bıçak."

Tiny debelendi ve küfretti, öyle ki Caleb adamı sabit tutmak için sırtına binmek zorunda kaldı. Bıçak Caleb'in avucuna düştüğü anda omurgasından aşağıya doğru endorfin ve öfke akmaya başladı.

"Seni uyarmıştım, orospu çocuğu!" Kör olmuştu. Kana susamışlık görüşünü tüketti. Bıçağı kırk beş derecelik bir açıyla kaldırdı ve

Tiny'nin boynunun sağ omzuyla birleştiği yere doğru. Tiny insanlık dışı bir çığlık attı ve Caleb'in içinde daha fazla endorfin salgılandı. Bıçağı çıkardı ve kan koluna, göğsüne ve boynuna sıçradı. Başı döndü ve burun delikleri açıldı. Bıçağı tekrar indirdi, bu kez omuriliği ayırmak için boynunun arkasına doğru.

Tiny'nin suç ortağı çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyor, Caleb'i g ve saf erkek tatminiyle sarhoş ediyordu. Jair ve adamları sıranın kendilerine gelmesini isteyerek bağırıyor ve alkışlıyorlardı. Arka planda kadın Caleb'e durması için yalvarırken tiz ve tutarsız sesler çıkartıyordu.

Caleb bıçağı kaldırdı ve bir kez daha derine sapladı. Tiny artık ses çıkarmıyordu. Sadece Caleb'in bıçağı altında kanadı ve parçalandı.

Tiny'nin vücudu Caleb'in avuçlarında sarkarken, başı vücudunu sadece birkaç santimlik kas, kemik ve sinirle tutarken, Caleb'in düşünceleri yavaş yavaş berraklaşmaya başladı. Kanla kaplı odayı ve acı çekmek üzere olan insanların çığlıklarını gördüğünde, Caleb'in düşünceleri Kitten'a döndü. O yaralanmıştı. Ona ihtiyacı vardı. Caleb Tiny'yi bıraktı ve onun cansız bir et yığını olarak yere düşüşünü izledi.

Minik'in kanıyla sıdılsıklam olmuş bir halde, elinde kanla kaplı bıçağı tutarak durdu. Gözleri, Kid dedikleri inleyen ocuğunkileri buldu ve yavaşça yaklaştı. Kid daha Caleb ona ulaşmadan çığlık atmaya başlamıştı. Bıçağın ucunu bebek gibi pürüzsüz çenesinin altına bastırdı, "Kid.

Seni ve o küçük sürtüğü yanımda gtreeğim ve Kitten uyandığında bana neler olduğunu anlatacak. Ve eğer ikinizden birinin bununla bir ilgisi varsa, size daha kötüsünü yapacağım. Anladınız mı?" Kid gözlerini kapadı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Caleb neredeyse bıçağın çocuğa saplanmasına izin verecekti. Çocuğun yüz hatlarındaki, gençliğindeki ve ağlamaklı halindeki bir şey Caleb'in onu tokatlayarak yere sermek istemesine neden oldu ve o da öyle yaptı.

"Jair," Caleb'in sesi soğuktu, "bu küçük amcığı ve kızı canlı olarak al. Geri kalanları лдr ve evi yak." Caleb bıçağı bıraktı ve banyoya doğru ilerlerken arkasına bakmadı.

Az nceki adam hâlâ kanlar içindeydi ve koridorun zemininde kıvranıyordu ama Caleb'in yaklaştığını görünce hareketsiz kalmaya çalıştı.

Görünmez. Caleb'in öfkesi yeniden yükseldi. Bu, ona zarar veren adamlardan biriydi. Bıçağı almak için geri dönmek ve tecavüzcüyü dürtme oyunu oynamak istedi ama zamanı yoktu. Kitten'in bir hastaneye ihtiyacı vardı.

Titreyen bedenine yavaşça yaklaştı, aniden kana bulanmış olmamayı diledi. Onu kollarının arasına alırken inledi ve ağladı. Kalbi küt küt atmaya başladı ve onu göğsüne bastırmamak için kendini zor tuttu.

Onu kaldırdı ve mümkün olduğunca etkili bir şekilde evden dışarı çıkıp ışığa doğru yürüdü. Ona baktı, güneşin kanlı yüzünü aydınlatmasını izledi. Titremesi biraz durdu ve kaşları hafifçe çatıldı. Bir an için onu o günkü gibi, kendisine hayranlıkla bakan utangaç bir genç kız olarak gördü. Onun kurtarıcısı. *Seni hayal kırıklığına uğrattım.*

Caleb onun alnına bir öpücük kondurdu ve kulağına fısıldadı, "Merak etme yavrum, söz veriyorum her şeyi yoluna koyacağım."

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

Batıyordum, düşüyordum. Gözlerimi açmak için çabaladım ama dünyam bir bulanıklık, bir seraptı. Gerçek değildi.

Gerçek olabilir mi?

Etrafımda bangır bangır yanan ışıklar ve boğuk sesler vardı ama nereden geldiklerini görmek için başımı kaldıramıyordum. Beyaz önlüklü bir adam ortaya çıktı ve konuştu. *Mulder mı? Gizli Dosyalar*'ın bir bölümündeydim. Hayır, bu hiç mantıklı gelmedi. Bilim adamı mı? Doktor mu? Neşterli deli adam?

Ne dediğini anlayamıyordum ama yüzü güvencelerle, sahte vaatlerle, beni yatıştırmaya yönelik bir tonda boş sözlerle dolu gibiydi. Sonra beni çevreleyen yumuşak mavi ışıktan bir tünel vardı. Bir şey söylemek ya da ayağa kalkmak istedim ama acı çok şiddetliydi. Gözlerim ağırlaşarak kapandı ve tekrar kendi içime gömüldüm.

Bilincimin gidip geldiği başka anlar da vardı ama onları net olarak hatırlayamıyordum. Zaman önemsizdi. Ne şimdi, ne o zaman, ne de sonraydı.

Sadece acı vardı. Daha fazla acı. Daha az acı. Değişmeyen tek şey buydu.

Batıyorum.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı.

Dip yok, sadece aşağı - sonsuza

kadar. Ağlıyor muyum? Emin

olamıyorum.

Yandığım için olmalı. Batıyorum

ve yanıyorum.

Annem haklıydı. Cehenneme gideceğim.

Bir insan asla affedilemeyecek kadar büyük bir hata yapabilir mi?

Sanırım öyle.

Yanmak istemiyorum. Sonsuzluğa düşmek, sürüklenmek istemiyorum.

Sonsuzluk, hayal bile edilemez.

Bu acının bir sonu olmalı. Ben bunu hak etmiyorum.

"Hepsi benim hatam değildi!"

Ben de ona güvendim. Sorun olmayacağını söyledi. Bir öpücük. Bir dokunuş. Birkaç öpücük daha. Birkaç dokunuş daha. Ne yapacağımı bilemedim. Ne diyeceğimi bilemedim. Hepsi benim suçum değildi!

Affet beni.

Affet beni.

Seni kaltak... Affet beni.

Batıyorum. Hala yanıyorum.

Sonsuza kadar.

Gözlerimi açtım. Bu sefer kesin olarak. Karanlık. Sadece köşede alçak bir lamba vardı. İrkilerek bir anda hareket etmeye çalıştım ve tüm vücudum bu çabayla acı içinde kasıldı. Bir an için hâlâ rüya görüyor olabileceğimi düşündüm. Vücudum yanıyordu. Bir elimi kaburgalarımın üzerine koydum ve orta bölgemi saran bandajları hissettim. Nefes almak acı veriyordu. Kulaklarımda hafif bir vızıltı duymaya devam ettim ve bunun içimden geldiğini fark ettim. Başımı her hareket ettirdiğimde iğne ucu kadar noktalar görüyordum ve ışık canımı yakıyordu. Parmaklarım ve bakışlarım da hasarın izini takip ediyordu. Sol kolum boynumda bir askıdaydı ve burnum bir tür bantla kaplıydı. Gözlerim şişmişti ve göz kırpmak bir angarya gibi geliyordu, boşuna bir egzersizdi ama gerekliydi. Yavaşça yüzüme tekrar dokundum, gözlerimin etrafındaki kekremiliği dikkatlice temizledim.

Köşede sessizce ve kıpırdamadan oturan, insan şeklinde bir gölge vardı. Gözlerimi kısıtım ve öne doğru eğildim. Acının canı cehenneme. Caleb, ürkütücü bir şekilde hareketsiz ve karanlıkta benimle birlikte oturuyordu.

"Kıpırdamamaya çalış," dedi fısıltının biraz üzerinde bir sesle. Işığa doğru eğildi. İlk dürtü hareket etmekte ama acı beni ve Caleb'i durdurdu, görünüşü silahsızlandırıyor. Sert görünüyordu, sanki cehenneme gidip gibiydi. *Ben de öyleydim.* Parçalar bana doğru süzüldü, bazıları keskin, diğerleri belirsiz. O anın her saniyesi tekrar oynadı, hızlı ileri sarma, sonra yavaş çekim, sonra tekrar hızlı.

Yani beni geri kazanmıştı.

Bu farkındalık içimde yankılandı. Rahatlamış mı hissettim? Dehşete mi düştüm? Öyle ya da böyle herhangi bir duyguya kapılamadım. Sadece uyuşmuştum. Boş ve uğultulu.

Sandalyeden kalktı ve bana doğru geldi. "Korkmana gerek yok. Şimdi iyi olacaksın." Korkmuyordum. İyi değildim ve asla da iyi olamayacaktım. "Yüzün morarmış ama kırık yok.

Omzunuz çıkmış ve birkaç kaburganız çatlamış, kırık değil. İyileşeceksin, ama korkarım sana önerebileceğim tek şey dinlenmen ve ağrıların için ilaç " Sözleri benim için hiçbir şey değiştirmede. Hâlâ hayattaydım. Ve hala Caleb'la birlikteydim. Ayağa kalktığı anda irkilmedim, sadece bana doğru gelişini izledim. Korkacak ne kalmıştı ki? Kaybedecek neyim kalmıştı?

"Neredeyim ben?" Kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyordum. Boğuk ve çakıllı bir sest, boğazımın hissettiği kadar kuru ve kırıklandı.

"Farklı bir yerde," dedi. Belirsiz. Tipik.

Yatakta yanıma oturdu. Güzel yatak, güzel oda, diye düşündüm, akılsız beynimin üstesinden gelebileceği kolay şeylere odaklanarak. *Gerçekten umurumda değil.* Elime uzandı. Parmaklarım geri çekildi, sadece hafif bir sıkışma ve gerginlik. Başını salladı ve geri çekildi.

Saçında kan var mıydı? *Kan. Her yerinde.* Gözlerimi kapattım ve her şeyi engelledim. Uyuşuk kalmak istedim. Bu işi bitirmek. Benim için hazırladığı kötü niyetli sözler hazır. Ondan kaçabileceğimi düşünerek ne kadar aptal olduğumu söylemesine hazırdım.

Şaka yapıyorsun pislik, zaten biliyorum. Beni tecavüzle ya da ölümle tehdit etmesine hazırım. *Bitir şu işi. Lütfen.*

"Özür dilerim kedicik," diye fısıldadı. Üzgün müydü? Caleb'den gelen suçluluk duygusu pek olası değildi ve beklediğim son şeydi. Yüzüm, hassas yüzümü inciten garip bir homurdanma-gülme-ağlama hareketi yaptı. Neredeyse gülüyordum. Nefes almak acı vermeseydi gülerdim. "Sana yaptıkları için."

Doğru, üzgündü ama beni evden aldığı için değil. "Güzel." *Evden. Ailemden.* Tüm bunlar değersiz anneme geri dönmek istediğim içindi. *Beni orada istemese bile.*

Hiç olmadı. Ne kadar üzgün olduğumu söylesem de. Gözlerim yanıyordu. Hala onun için gözyaşı döktüğüme inanamıyordum. Ondan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum, çünkü onu çok seviyordum ve belli ki o aynı şekilde hissetmiyordu.

Caleb boğazını temizledi ve yutkundu. "Onlara ödettim."

Onlar. Muhtemelen Caleb'dan daha kötü olan bir grup. Tekrar titrediğimi hissettim ama Caleb'ın dudaklarından bu sözleri duymak biraz tatmin ediciydi. "Evet," dedim, içi boş bir şekilde, "sen de bu işin içindesin." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve nedense bu gülümseme beni derinden etkiledi. Hayatım bir şakaydı, onun için, annem için, o pislik motorcular için! Acımasız, yürek parçalayıcı bir şakaydı ve ben bu şakanın can alıcı noktasına fazlasıyla hazırdım. Hayatımın, şakanın bitmesine hazırdım. Şu anda sadece *birine* ihtiyacım vardı. Kendimi bu kadar atılmış ve yalnız hissetmemem gerekiyordu. Sonradan pişman olacağımı bildiğim kelimeleri boğazımda düğümledim ve sadece "Caleb..." dedim.

"Ne?"

Ona baktım, emin değildim, bir sonraki adımın ne olduğunu merak ediyordum ve her zamanki gibi dehşete kapılmışımdı. Bana bakmaya devam etti, meraklı, yüzü çarpık bir kararsızlık maskesiydi. Eğer bu maske gerçekse, ona neredeyse acıyacaktım. Kendime acımdan daha iyiydi ama bir deliğe sürünmek istesem bile daha güçlü olmak istiyordum. . "Benim için ne planladığını bilmiyorum. Biliyorum... Biliyorum..." Düşüncelerim kadar kendimi de toparlamak için bir an durakladım ama içimdeki kelimelerin söylenmesi gerekiyordu. Şimdi değilse, asla. Acının kıvılcımlarının beni cesaretlendirmesine izin verdim. "...Bunun iyi bir şey olamayacağını biliyorum. Her ne planlıyorsan. Ama bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Oh?"

Bir kez göz kırptım, "Eğer o pisliklerin bana yaptıkları kadar kötü bir şeyse.... Sadece daha derin bir pisliğe adım atmak için bu pisliği yaşamaktan bıktım. Eğer benim için planladığınız tek şey daha fazla işkence ise, sanırım ölmeyi tercih ederim. Bana bir iyilik yap ve sakın... Yavaş yavaş ölmek istemiyorum."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Ya da atmadım. Ona daha önce iki kez tokat atmıştım ve hiç şimdiki gibi bakmamıştı. Birdenbire o kadar meraklı ya da kararsız değildi - kızgın görünüyordu! Ama aynı zamanda... kırgın. "Böyle mi düşünüyorsun?" dedi, sesi gergin ve gergindi. "Sence ben..." Ayağa kalktı ve volta attı. Bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Ne düşünmemi istiyorsun Caleb?" Sert bir şekilde söyledim. Yüzüm sıcaktı, burnum acıyordu ve tıkalıydı. Nefes almak bile acı veriyordu. "Beni kaçırıyorsun, beni dövüyorsun, bana... ağza alınmayacak şeyler yapıyorsun." Göğsümdeki yanma yayılıyormuş gibi hissediyordum ve içimde kıvrılıp duran tüm öfke ve çaresizliğim şimdi yüzeye sızıyordu. "Senden ne bekleyebilirim ki?" Anormal aksanının cansız bir taklidini yaptım "'Seni bulmama izin verme. Böyle dememiş miydin?"

Sonunda odanın ortasında durdu, gözleri parladı ve sonra soğudu. "Sen aptal, aptal bir kızsın Kitten." Bu sefer güldüm. Yüksek sesle, histerik bir şekilde, varlığımın her zerresini parçalayan acıya rağmen güldüm. Daha önce hiç bu kadar doğru bir şey söylememişti. Ben aptal, aptal bir kızdım! Annemin beni affedeceğini düşünecek kadar aptal. Olduğumdan başka bir şey olabileceğimi düşünmek aptallıktı. O pis motorcu bana ne demişti? *Fahişe!* Bu etiket beni her yerde takip etti. Peki bunu hak etmek için ne yapmıştım? Yeterli değil! Hâlâ bakır bir bölgedeydim. Doğasıyla savaşıyor bir fahişe. Ne için? Evet, ben aptal, aptal bir kızdım. Güldüm, güldüm ve sonunda çatlayana kadar güldüm. Kahkahalarım saf kayıp, keder ve kara umutsuzluk feryatlarına dönüştü.

Sonunda onu yanımda buldum, kolları beni sarıyordu. Ona izin verdim. Her zaman beni en çok inciten insanlara sığındım. Anneme. Babama. Caleb. Kötü niyetli bir sahibinden sevgi dilenen hırpalanmış bir köpek gibi. Tek bildiğim buydu. Yine de kolları güvende ve sıcaktı.

İçimdeki sığınak. Hasar döngüsü asla sona ermeyecekti çünkü çok geç olana kadar farkı anlayamıyordum.

"Onlara bunu ödettim." Tekrar fısıldadı, sesi soğuk ve kesindi ama sözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, oysa onun için çok şey ifade ettiğinden şüpheleniyordum. Sadece kolları önemliydi, sadece sert, sağlam etinin benimkini saran somut hissi önemliydi. Kucaklaması, dudaklarının söyleyemediği ya da söyleyemediği her şeyi söylüyordu, *güvende olduğunu ve seni koruyacağını* söylüyordu, hatta belki de beni önemseydiğini bile söylüyordu, ne kadar berbat olursa olsun, ama her şey berbattı. Tüm bunlar olurken dudakları sadece "Onlara bunu ödettim," diye tekrarladı ve ben hala bana garip bir şekilde gerçek gelen, her şeyden daha gerçek olan farklı bir şey hissettim.

Ondan nefret ediyordum ama ben de etmiyordum ve artık hiçbir şeyi anlamıyordum, en azından kendimi.

Bir süre ağladım, kucağının rahatlatıcı yalanıyla teselli buldum. İllüzyon, fantezi, yardımcı oldu. Asla ayrılmak istemedim. Sonsuza kadar burada kalmak, göğsüne sıkıca sarılmak, parmaklarının saçlarımı okşamasını, kalbinin kulağıma çarpmasını istedim: güvendesin, bana güven, seni seviyorum.

Aşk. Beni sevmesini istiyor muydum? Evet, istiyordum. *Birinin* beni sevmesini istedim. Birinin seni kurtarmak için hayatını riske atması değilse aşk neydi? Caleb beni kurtarmıştı. Bu beni sevdiği anlamına mı geliyordu? Bir parçam öyle düşünmek istiyordu. Var olmayan romantik bir ideale inanmak. Yalana inanmak istedim.

Ama bundan da öte, bunun bir yalan olmamasını istedim.

Bir süre sonra kendimi geri çekilmeye zorladım. Ne kadar uzun süre kalırsam, kaçma kararlılığımı koruyabileceğimden o kadar şüphe duyuyordum ve bu tehlikeliydi. Birbiriyle savaşılmaya devam eden duygular arasında sürekli bölünüyordum. Caleb tehlikeliydi. Ve sadece düşünmek istediğimden daha büyük, daha güçlü ve daha sadist olduğu için değil. "Bir ayna görebilir miyim?" Burnumu çekerek temkinli bir şekilde sordum. Bu kibirle ilgili değildi. Hayatımı kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı görmem gerekiyordu ve bunun benim için gerçek bir anlamı olmasını istiyordum. Beni tüm aptal fantezilerimden kurtaracak sert bir gerçeklik dozu.

Beni bırakma konusunda çok yavaştı, hatta isteksizdi diyebilirim. mesafe koymaya çalışsam da, parmak uçları parmaklarımın köşelerini nazikçe sildi.

Şişmiş gözleri ve yüzündeki ifade incinmenin, acının ve yüzeyselliğin önemli olmadığını söylüyordu. Sözleri yüzünde okuduğum duyguları yansıtıyordu.

"Buna gerek yok. Hasar kalıcı değil."

"O kadar kötü, ha?" Sordum ama gözlerindeki bakış değişti, sertleşti, soğudu ve bana bilmem gereken her şeyi anlattı. O orospu çocukları bana bir numara yapmıştı. *Kolum arkaya doğru büküldü. Acı. Kahkahalar. İçime girmek için bir yol arayan, beni iten bir penis.*

"Buna gerek yok," diye kararlılıkla tekrarladı. "Hasar kalıcı değil." Durakladı, aksi halde kararlı ve kendinden emin tavrında tuhaf bir tereddüt vardı. "Onlara bunu ödettim." Caleb tereddüt eden ya da herhangi bir şeyi sorgulayan bir adam değildi. Yine de o anda bunu yaptığını hissettim. Söylemek isteyip de söyleyemediği şeyler vardı. "Yeterince şey yaşadığını biliyorum." Uzandı ve çenemi hafifçe eğerek gözlerimle buluştu, "Ama bunu bir daha asla yapmayacağına söz ver." Başımı hafifçe başka yöne çevirdim. Bana bir daha asla ondan kaçmamamı söylüyordu, rica etmiyordu. Söylemeden beni azarlıyor, meseleleri kendi ellerime alarak başımı daha büyük bir belaya soktuğumu ve bunu tek başıma yaptığımı bilmemi istiyordu. Yutması acı bir haptı... çünkü haklıydı.

"Evet, Caleb." Duraksadım, "Evet, Efendim," diye fısıldadım, kendimi yine boşlukta hissediyordum. Caleb kaşlarını çatı ama başını salladı. Hangisinin daha korkutucu olduğunu bilmiyordum, o anda bunu kastetmiş olmam mı yoksa Caleb'in bunu beklemiş olması mı?

Parmakları çenemde usulca oynamaya devam etti. Çekingen, dalgın ve bana herhangi bir acı ya da rahatsızlık vermekten çekiniyordu. Buna dayanamıyordum. O yakınımdayken hep bir kafa karışıklığı olurdu. Ne yapmam gerektiği ve ne yapmak istediğim konusunda bir çatışma.

Hayatımı, varlığımın geçmişini, beni bu dünyaya getiren annemin etrafında dönen bir geçmişi düşündüm. İsteklerimin beni bu ana nasıl getirdiğini. Aynı şekilde onun istekleri de onu bu ana getirmişti. Ona benzememek için ne kadar çabalasam da, tam olarak onun gibi olmaya başladığımı hissediyordum. Bu hiç adil değildi ve ben Caleb'a bakarken, onun parmakları dudaklarımın üzerinde o kadar nazik ve samimi bir şekilde dans ederken, hayatın hiç de adil olmadığını bir kez daha teyit ettim.

Elini ittim, kabaca değil ama dokunuşunu reddettiğimi kesin bir dille belirttim ve garip bir şekilde, aklımın bir köşesinde bunun benim de inkârım olduğunu biliyordum.

Yüz hatlarını vurdumduymaz bir maskeye dönüştürmeden önce gözlerinde ilkel bir şeyin titreşimi vardı. Sırtını yatak başlığına dayayarak dik oturdu. Aramızdaki bir metrelik boşluk bir okyanus olabilirdi. Sessizliğimiz, yaklaşan bir fırtına öncesi huzursuz bir sakinlikti. Benim için bir planı vardı. Ve bana hâlâ ne olduğunu söylemiyordu.

"Caleb..."

"Öyle değildi, biliyorsun." Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş ve bunu beklemiş olmalı ki sorunsuzca ilerledi, "Uykunda. Hepsinin senin hatan olmadığını söylemiştin ve değil de -

Bunların hiçbirisi senin hatan değil. Bu.... Sadece değil."

Boğazımda sert bir düğüm vardı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yutkunamıyordum.

Orada öylece kalmış, beni boğuyordu. Caleb'ın parmakları yatak örtüsünün üzerinden bacağıma doğru kaydı, sonra duraksadı ve kendi kişisel alanına geri döndü. Neden sadece kötü, ruhsuz bir piç olmaya devam edemiyordu ki ben onun rolünün ne olduğunu bileyim, o da benimkini bilsin? Neden sürekli olarak soğuk ve affetmezden, rahatlatıcı ve sıcağına geçiş yapmak zorundaydı?

"Sana ne yaptılar kedicik? Bana anlatabilir misin?" Gözleri kayarak kapandı ve ne sakladığını merak ettim. Bu benimle mi ilgiliydi? Bu pek mantıklı değildi. Bana işkence etmiş, beni tutsak etmiş, dövmüş, beni hayal gücümün ötesinde durumlara zorlamıştı. Ve şimdi, *şimdi* bana karşı bir şeyler mi hissediyordu?

Kafamın içindeki bir ses bana yaptığı her şeye rağmen her zaman bir parça merhamet olduğunu hatırlattı. Evet, hâlâ hayattaydım ve o hayvanların yapmaya çalıştığını yapmaya çalışmamıştı. Ben onlar için bir insan değildim. Caleb'ın bana yaptıkları ile bana kolayca yapabilecekleri arasındaki ince çizgiyi anlıyordum. O her zaman kendini kontrol ederdi. Neden öyle ya da böyle bir şey yaptığını her zaman açıklamıştı. Beni öptü ve okşadı, bana coşku verdi.

O benim için ne kadar gerçekse ben de onun için o kadar gerçektim ve o anda onun için bir şey ifade ettiğimi anladım.

Hangi kapasitede olursa olsun, bir anlam ifade ediyordum. Bu aydınlanmanın ironisi içimi burktu. Artık gerçek korkunun nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, Caleb ile bunu hiç hissetmediğimi de biliyordum. Beni incittiğinde, bana utanç hissettirdiğinde bile, bana masaj yapmak, beni tutmak - benim için sorumluluk almak için oradaydı. O orospu çocuklarının yaptığı şeyleri asla yapmazdı. Bunu biliyordum.

Ama bunların bir önemi var mıydı? Bilmiyordum. Belki de hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir şey, biri olmak için çok uğraşmışım. Hayatımın bir anlamı olsun diye uğraştım.

Ama şu anda burada otururken, ıssız, boş ve hala rehin tutulurken, asla bir senaryo ya da kitap yazamayacağımı ya da bir film yönetemeyeceğimi biliyordum. Asla herkesin tahmin ettiğinden daha fazlası olamayacağımı hissediyordum. Yaptığım hiçbir şeyin önemi yoktu. Asla olmadı. Asla da olmayacaktı.

Aksini düşünmekle tamamen saflık etmişim ama umut etmek ve hayal kurmak bana hiç de kötü bir şeymiş gibi gelmemişti.

Sonunda sorusuna cevap verdim. "Artık bir önemi yok Caleb." Sesim kırılğan ve yorgun geliyordu.

"Hiçbir şey yapmaz."

Birkaç saniye sessiz kaldı ama kızgın olduğu belliydi. Ama ben de öyleydim. Uyuşukluğuma rağmen, fokur fokur kaynıyordum. Onu izledim. Başlangıçta fark edemeyeceğim ince değişiklikler artık tamamen gözümün önündeydi. Şimdi ona hangi pencereden bakıyordum? Onu gördüğümü biliyor muydu? Daha da kötüsü, gerçekten içimi görebiliyor muydu? "İkimiz de gerçeği biliyoruz. Sana ne yaptıkları önemli." Sesinde öfke yoktu, sadece kesinlik vardı. "Her şey önemli. Her şey çok kişiseldir. Bunu sen de benim gibi biliyorsun. Bu kadar yenilmiş gibi davranma, ikimiz de bunun sana göre olmadığını biliyoruz."

Güldüm ama boğazımda düğümlendi ve boğuk bir ses olarak çıktı. "Nereden biliyorsun?" Bana daha önce hiç tam olarak cevap vermemişti ve sözleri genellikle yarım doğrularla doluydu, ama garip bir şekilde bunun sebebinin

nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Başka bir deyişle, bana cevap vermek *istedi*. "Beni tanıyorsun. En basit şeyleri bile, adımlı bile."

Daha fazla sessizlik. Ona dikkatle baktım, öfkesini bekliyordum, *bunu istiyordum*. Bana gerçekten zarar vermeyeceğini bildiğim biriyle kavga etmeye ihtiyacım vardı. ihtiyacım vardı. O anda Caleb'in haklı olduğunu anladım, ne kadar istesem de pes etmek bana göre değildi. Sakinliğini korudu, gözlerini kapalı tuttu. Güzel altın rengi saçları kızıl kahverengiye dönmüştü, saç çizgisine kan bulaşmıştı. Ürperdim. *Onlara ödettim*. Lezzetli, güzel sözler, Caleb gibi bir adamdan başka kimseden duyamayacağım şeyler.

Vücudunda bir değişim oldu, kasları oynadı ama tamamen hareketsiz kaldı. Yüz ifadesi soğuk ve keskindi ama bana yönelik değildi. "Haklısın. Gerçek adını bilmiyorum. Ama ben de kendi adımlı bilmiyorum ve bu beni hiçbir zaman kim olduğumu bilmekten ya da istediğimi almaktan alıkoymadı."

Beklediğim son şey onun sözleriydi. Şaşkın ve şaşkın oturuyordum. Bana önemli bir şey söylüyordu ama bununla ne yapacağımdan ya da acımı dindirip dindirmeyeceğinden emin değildim. Bunun çok az insanın bildiği bir şey olduğunu anladım ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla bu onun için çok önemliydi. Bana bir şekilde içini açtığını bilmek kalbimi hızlandırdı. Yanımda oturan kişiye nasıl dönüştüğünü bilmek istediğimi fark ettim. *Caleb*. Bu onun gerçek adı değildi. Gerçek adını *bilmiyordu*.

Sana ne oldu Caleb? Bunu sana kim yaptı? Ve neden şimdi bunu bana yapıyorsun? Yüzünü izledim, çizgileri sertti ama her zamanki tavrını yansıtacak şekilde işlenmemişti. O zaman hissettim.

Tüm film ve senaryo çalışmalarım, insanoğluna dair temel bir şeyi ve bu hayali dünyaya neden ilgi duyduğumu fark ettiğim bir an vardı. Her bir eser, tüm iyi, kötü ve çirkin ihtişamıyla insanlık durumunu anlatmaya çalışıyordu. İlk başta, bu 'kurgu' dünyasında garip bir şekilde yansıtılan kendi hayatımın bir uzantısıydı.

Her hikâyeye, insanları yaptıkları şeylere ve kafalarındaki kişi olmaya bağlayan insani bir kırılma, insani bir esareti ortaya çıkarmak istiyordu, *buna gerek yoktu*. Bu hikayeler gerçek ve bazen de korkunçtu ama insanlar insandı ve parçalar hikayenin tamamını anlatmıyordu.

Bu adamın, Caleb'in bazı kısımlarını görmüştüm. Korumasız ve savunmasız olan bütün adam neydi? Bana, herhangi birine bunu yapabilen ve kendisiyle yaşayabilen bu adam kimdi? Ve ben nasıl bir insandım ki onda bir şekilde kurtarılabilecek bir ışık görebiliyordum? Neden denedim ki? Ama daha da önemlisi, o neden denedi?

O bekledi. Ben de bekledim. Ona baskı yapmak, daha fazlasını araştırmak istedim ama bunun sadece onu uzaklaştıracağını biliyordum. Bir eldiven fırlatmıştı. Sadece aldığı kadarını verecekti ve eğer daha fazlasını öğrenmek istiyorsam, o zaman onu kendime borçlu kılmak bana bağlı olacaktı. Belki de birbirimiz hakkında ne kadar çok şey bilirsek o kadar yakınlaşacaktık ve de onu beni incitmekten vazgeçmeye ikna edebilirdim.

Teslim ol, demişti bir keresinde. Teslim olmamı istemişti. Sadece bedenimi değil. Zihnime de. Deneyecektim. Onun için deneyecektim. Yanımda oturan sadist, kafa karıştırıcı adam için değil, Caleb için değil. İçimdeki yakışıklı yabancı için deneyecektim. O kader gününde kaldırımda tanıştığım, adı olmayan kişi için. Onu parça parça anlamaya çalışacaktım ve bunun sonucunda ne olacağına kaderin karar vermesine izin verecektim. İlk hamleyi ben yaptım çünkü o yapmadı. Belki de yapamazdı.

"Bir yanım eski hayatımdan uzakta olduğum için aslında memnun olduğumu düşünüyor." Konuşmamızın yön değiştirmesine şaşırdığını söyleyebilirdim ve değişiklik olsun diye onu şaşırtmak hoşuma gitmişti. "Bu çok daha iyi değil ama en azından sen beni geri istedin... Annemin isteyeceğini sanmıyorum." Kuru dudaklarımı yaladım ve kendimi devam etmeye zorladım. "Bütün bunları benim yaptığımı düşünüyor. Kaçtığımı... bir fahişe olduğumu. Ama o hep böyle düşündü." Boğazımdaki yumru yukarı yerine aşağı doğru hareket etti. Şaşırtıcı bir şekilde kaslarım gevşedi. Bir şeyleri yüksek sesle söylemek iyi hissettiriyordu. Nicole'a geçmişimle ilgili şeyler söylemiştim ama bu farklıydı. Caleb güçlüydü. Çekinmezdi.

Bir şekilde onun bu yükü taşıyabileceğini ve Nicole'un hissettiği gibi bir yük ve rahatsız edici bir huzursuzluk hissetmeyeceğini biliyordum. "Kendinden nefret ediyor ve ben de onun bir parçasıyım, tezahür etmiş haliyim."

Caleb'in gözleri yavaşça açıldı, kaşları çatıldı, dinlemeye niyetliydi. Devam ettim, "On üç yaşındayken annem erkek arkadaşını beni öperken yakaladı. Daha doğrusu, bizi öpüşürken yakaladı. Ondan daha gençti, bir

Yeşil kart arayan bir göçmen. Annem onu terk edemeyecek bir adam arıyordu."

"Adı Paulo'ydu."

"Anneme hiçbir zaman sorun çıkarmak istemedim. Sadece diğer kızlar gibi olmak, onların giydiklerini giymek, yaptıklarını yapmak istiyordum. Ama o çok katıydı.

Ben biraz..." gözlerimden yaşlar döküldü, "Ben biraz... onun bana bakışını sevdim. Okuldaki erkekler bana pek bakmazdı. Hep uzun, çirkin elbiseler giyiyordum. Ama Paulo... bana sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi baktı."

Yatağın üzerinde Caleb'in parmakları yavaşça benimkilere doğru kaydı. O geri çekilmeden önce, tereddütle açık avucumu yüzüstü yatağın üzerine koydum. Tek kelime etmeden parmakları benimkilerle iç içe geçti. "Sonra ne oldu?" Sesi sertti, ayırt edemediğim bir duyguyla süslenmişti.

"Annem uyuyordu. Ben oturma odasında televizyon izliyordum. *Cinemax*'te Shannon Tweed'in oynadığı bir film vardı." Caleb tüm zamanların en kötü şöhretli soft-core skin flick aktrisinin adını hatırlamıyordu. Bu beni neredeyse gülümsetiyordu. Bunda tatlı ve masum bir şey vardı. *Caleb*'in dış görünüşünün altında masum bir şey.

Elimi sıkarak beni devam etmem için teşvik etti. Benim tarafımda olan biri varmış gibi hissediyordum ve bunun ironisi gözümünden kaçmıyordu. Annem bana inanmamıştı ama Caleb'in inanacağını *biliyordum*.

Çünkü bunun gerçek olduğunu söyledim.

"Bir seks sahnesi vardı. Yalnızdım ve göğüslerime dokunmaya başladım. İzlememin yanlış olduğunu biliyordum ama... yaptığım her şey yanlıştı." Endişem artarken ve eski utancım benden geriye kalanları parçalamakla tehdit ederken Caleb'in güçlü elini kendi elimde sıktım.

"Paulo beni yakaladı. Bikini iç çamaşırı giyiyordu ve gerçekten sertleştiğini görebiliyordum.

Bunu daha önce hiç görmemiştim. Bunu filmlerde hiç göstermediler." Yüzümde daha fazla gözyaşı aktı, gözlerim kör olmuştu. Görüşüm anılardan oluşan bir su renginde yüzüyordu.

"Kalkıp yatağa gitmeye çalıştım ama beni durdurdu. Sarhoştı. Beni tekrar kanepeye bastırduğında nefesinden bira kokusu geliyordu. Elini atletimin üzerine koydu. Ona durmasını söyledim. Ama... eğer onu öpmezsem ne yaptığımı anneme söyleyeceğini söyledi."

İstemedim de olsa hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

"Sorun değil Kediciğim, artık bana anlatmak zorunda değilsin." Caleb'in bedeni bana yakındı, sıcaklığı yanıma bastırıyordu ama sadece elimi tutuyordu.

"Hayır! Sadece ne olduğunu söylemeliyim... neden artık beni sevmediğini." Gözlerimi sımsıkı yumdum, kendimi hem fiziksel hem de duygusal acıyla patlattım. Benim hakkımda bunları bilmesini istiyordum. Ben tükendikten sonra her zaman yaptığı şeyi yapmasını istiyordum. Acımı dindirmesini istedim.

"Beni öptü. Bu benim ilk öpücüğümüydü. Tadı bira gibiydi ama bu o kadar da kötü bir şey değildi. Nedense içki kokusunu hep sevmişimdir. Beni öptü ve başım döndü. Ağzımı açmamı söylediğinde açtım. Ondan sonrası farklıydı. Artık hoşuma gitmiyordu. Dili yapış yapıştı ve ağzımın içinde bir yılan gibi bir içeri bir dışarı hareket ettirip durdu. İğrençti. Geri çekilmeye çalıştım ama bana gerçekten izin vermedi."

"Annem içeri girdi. Paulo ayağa fırladı. Korkunç ereksiyonu gülünç iç çamaşırına baskı yapıyordu. Ama ona kızmamıştı. Bana kızmıştı. Bir televizyona, bir bize baktı. Açıklamaya çalıştım ama sadece, "Ben yatağa girdiğimde böyle mi yapıyorsun Livvie?" dedi.

*Put*a kıyafetlerini giyip babanı baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"O benim babam değil.' Dedim ama konu bu değildi. Beni öpenin o olduğunu anlatmaya çalıştım. Ondan bunu istemedim. İstemedim, gerçekten istemedim. Paulo hiçbir şey söylemedi. Sanki her şeyin bizimle, benimle ve annemle ilgili olduğunu biliyor gibiydi."

"Bir fahişe gibi davranırsan sana da öyle davranırlar Livvie. Bana söyleyeceği tek şey ."

Annemin sözlerini tekrarladıktan sonra bir süre ağladım. O geceden sonraki yıllarda ne zaman anneme isyan etmeyi düşünsem aklımda yankılanan sözler bunlardı. Caleb sessizce oturuyordu. Eli gevşekçe benimkini tutuyordu. Ona bakmak istedim ama cesaret edemedim.

Bana atacağı iğrenme bakışına dayanamazdım. Ya da acıma bakışına.

"Paulo sınır dışı edildi. Ama annem beni hiç affetmedi. Benimle ilgilenmeyi bıraktı, diğer kardeşlerime odaklandı... özellikle de erkek kardeşlerime. Sanki annemin evinde bir hayalet gibiydim. Oradaydım ama gerçekte değildim."

"Onun gözüne tekrar girmeye çalıştım. Mükemmel bir çocuktum. Biriyle çıkmadım, dışarı çıkmadım. İyi notlar aldım. Bulabildiğim en kötü kıyafetleri giydim. Ama..."

Caleb'in sesi anılarımı böldü, "Ama mutluluğunu mahvettiğin için seni suçladı."

Başımı salladım. Uyuşukluğum sonunda geri dönmüştü.

Kolumun yavaşça kaldırıldığını hissettim ve sonra Caleb'in yumuşak dudaklarının elimin arkasına bastırıldığını hissettim. "Ne olursa Livvie, seni asla bir fahişe olarak . Ve sen... hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Yüzümü ona doğru kaldırdım. Tanrım, çok güzeldi. Çok güzeldi çünkü onu ilk kez görüyordum ve an ne kadar uzun sürerse sürsün, olduğu gibi kabul edecektim. Nazikçe gülümsedi ve pek çok şeyi gizlediğini biliyordum. Yüzüm berbat bir haldeydi ama o beni hâlâ güzel buluyordu. "Belki de benim sorunum budur... Fazla güzelim." Gülümsemesi düştü ve keşke çenemi kapalı tutsaydım dedim. Doğru konuşmak için çabaladım, "Hey, artık adımlı biliyorsun."

İnce bir şekilde gülümsedi ve elini yavaşça benimkinden çekti. Aramızdaki sıcaklık hızla dağılıyordu. Ayağa kalkarken gözlerimden yine yaşlar süzüldü, "Sen benim için her zaman Kedicik olacaksın..."

Livvie."

Zayıfça gülümseme sırası bendeydi. Sözleri, her zamanki gibi, çift anlamlı olabilirdi.

Yatağın etrafında döndü ve sol tarafıma doğru ilerledi. Komodine doğru eğildi ve üst çekmeceyi açtı. "Bu ağrı için." Bir şırınga tuttu ve kapağını çıkardı.

"Ne oldu?" İğneden korkarak sordum.

"Sana zaten söyledim."

"Ya istemezsem?"

Şimdi biraz eğlenmiş görünüyordu. "Kısa bir süre sonra, son dozun etkisi geçtiğinde bunu isteyeceksin."

"Beni uyutacak mı? Uyumak istemiyorum."

"Hayır." Yalan söylediği izlenimine kapılmıştım. "Sadece acıyla başa çıkmayı kolaylaştırıyor."

"Ya sen?" Birden endişelendim. Ve utangaç. "Peki ya ben?"

"Beni burada yalnız mı bırakacaksın?"

Uzun süren sessizlik, son birkaç dakikayı ne kadar hayal ettiğimi merak etmeme neden oldu. "İstersen kalırım."

Caleb bana baktı ama ben hiçbir şey söylemedim. Kendimi ne kadar savunmasız hissettiğimi itiraf edemiyordum. Annem gitmeme izin vermişti. Ondan kurtulmuştum ama özgür .

"Kedicik?" Sesi sakindi, mavi gözleri kelimelere dökemediğim duygularla doluydu ama bakışları ve ses tonu uzaklara dalmıştı. Başını aniden salladı, kısa süreli sersemliğinden uyandı. *Nereye gitmişti?*

Bir anlık tereddütten sonra kısık sesle, "Yalnız kalmak istemiyorum," dedim.

"Kalacağım," dedi usulca.

Yüzüme bir çuval çekiçe vurulmuş gibi hissettim. Ama o buradaydı. Benimle ilgileniyordu.

Çünkü ona ihtiyacım olduğunu biliyordu. Çarşafı yavaşça geri çekti ve giydiğim geceliği kalçamın hemen üstüne kadar kaldırırken beni izledi. Nefesim kesildi. Bacaklarım çürüklerle kaplıydı, bazıları bot tabanı şeklindeydi. "Gözlerini benden ayırma kedicik." İğnenin batışını hissettiğim anda gözlerimiz buluştu.

Dakikalar sonra göz kapaklarım ağırlaştı ve uçuyordum, serbest düşüyordum ve sonra tekrar uçuyordum. Rüya görmedim, sadece ne siyah ne de beyaz olan ufka doğru uçtum.

Caleb bana zarar verebilirdi ve verecekti de. Bugün değil ama belki yarın ya da ertesi gün. Yine de ilk defa beni yok edemeyeceğini biliyordum. Var olmasam da onun için fark ederdi. Ve ne olursa olsun, ayaklarımın üzerinde duracaktım çünkü Caleb bana bunu yapabileceğini göstermişti. Beklenmedik bir kaynaktan gelen garip bir hediye idi.

OceanofPDF.com

ON DÖRT

Uyumak istemememin bir nedeni vardı. Rüya görmek istemiyordum. Annemi, Paulo'yu ya da kardeşlerimi düşünmek istemiyordum. Ya da Caleb ve benim aramda geçen her şeyi.

Özellikle de Nicole'ün, güzel Nicole'ün kaybolduğunu ve Meksika'da dolaşıp beni aradığını düşünmek istemiyordum. Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Öfke, üzüntü ve endişe zihnimi alt üst ederken bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Omzumdaki ağrı da yardımcı olmuyordu ve dönüp durmam sanki kemiğin bir parçasıymış gibi hissettiren donuk bir ağrı yaratmıştı.

Ve sonra kaçınılmaz olan oldu. Sessiz sesler. Kıyafetlerimi çıkarırken beni tuttukları anı. Beni emerken ve çekerken çığlıklarımı duymazdan gelmeleri. Her şeyi tekrar hissettim - o korkunç dayığı.

İlaçların gücüne rağmen gözlerimi zorla açtım ve çığlık attım. Yanan ciğerlerime hava çektim ve gözlerimi odaklamaya çalıştım.

Caleb'in bedeni oturduğu sandalyeden sarsıldı ve ışığı açtı.

Gerçekleşme vurdu.

Güvendeyim. Ben buradayım. Caleb burada. Bana zarar vermeyecek.

Nefes nefese kaldım. Sesim dökülmemiş gözyaşları ve yoğun duygularla doluydu. "O kadar gerçektir ki. Sanki onlardı...." Caleb yanıma oturdu ve ben de teselli, teselli, herhangi bir şey aramak için ona gittim. Başka bir şey söylemememe gerek yoktu.

"Her şey yolunda. Artık sana zarar veremezler." Sözleri mükemmeldi. Çok doğru ve rahatlatıcıydı.

Sağ kolumla etrafına uzandım ve onu kendime çektim.

Uzun, mutluluk dolu saniyeler boyunca sadece kollarının hissi, göğsünün sert düzlemi, kalp atışları beni rüyamın dehşetinden uzaklaştırdı. I

İçime çektim. "Sabun gibi kokuyorsun," diye fısıldadım zayıfça gömleğinin içine. Beni yalnız bıraktığı düşüncesi hoşuma gitmemişti. Karanlıkta yalnız kalmak istemiyordum, bir daha asla. Parmakları terli saçlarımı karıştırdı.

"Sen uyuyana kadar bekledim. Uzun sürmedi." Bu beni biraz şaşırttı. Caleb'ın küçümseyici yorumlarına o kadar alışmıştım ki. Daha çok, 'Vay, vay, Kedicik, ne kadar büyük bir burnun var,' gibi bir şey bekliyordum.

Şimdi her şey çok mu farklıydı? *Biz* farklı mıydık? Bazı açılardan cevabı biliyordum.

"Sandalyede uyumak zorunda değildin."

"*Gerçekten mi?* " Caleb'ın sesi biraz alaycıydı ama sertlik ya da küçümseme içermiyordu. Benimle alay ettiğini fark ettim.

"Pislik."

Bana biraz daha sıkı sarıldı, "Her zaman bir cevabın var."

Beni hazırlıksız yakalayan onun ses tonuydu. "Bu birdenbire iyi bir şey mi oldu?"

"Bu senin kırılmadığın anlamına geliyor." Hafifçe güldü ve bende de aynısını yapma isteği uyandırdı. Ama henüz içimde gülmek yoktu. Bu yüzden memnuniyetle iç çektim.

Sadece Caleb ve benim aramda o anda var olabilecek garip, hastalıklı bir mizahtı bu. İkimiz de buna tutunmaya çalıştık, ancak ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

Ve sonra sadece sessiz kaldık. Birbirimize sarılarak ve söylenmesi, sorulması ya da açıklanması gereken milyonlarca şey olduğunu bilerek ve ikimizin de bunu dört gözle beklemediğini bilerek.

"Bugün buradan ayrılmak zorundayız." Caleb bu sözleri fısıldadı, sanki böyle yaparak etkilerini azaltabilirmiş gibi. Vücudum yeniden ter içinde kaldı ama yine de gitmesine izin veremezdim. *Gerçekten kalkmalıydım.*

Hemen şimdi.

Ama hareket etmek istemiyordum. Ne Caleb'ın dudakları şakağıma yakın dururken ne de onun zayıf ve kaslı vücudu benimkine sarılmışken

bana hayatım boyunca özlemini çektiğim bir güvenlik ve aidiyet duygusu verdi. Ama sonunda, kalmak için çok tehlikeliydi.

Caleb'a karşı bir şeyler hissettiğim açıktı. Bazı hislerim açıktı ama diğerleri değildi. Güvenliğim, rahatım, hayatım ya da... kalbim konusunda ona güvenmeme izin verirsem, sonunda incinecektim.

Tekrar!

İçimden gelen hatırlatmayla irkildim.

Bana her zaman iki kişiye bölünmüşüm gibi gelmişti, ama eşit olarak değil. Birimiz, daha az baskın olanımız, güçlü, kendinden emin, iğneleyici ve gereken biriydi. Caleb'e cehenneme gitmesini söyleyen oydu, dirsek atan ve omuzları ısıran oydu. Beni devam etmeye zorlayan oydu.

Ben diğeri idim. Sevgiye ve onaylanmaya ihtiyacı olan bendim. Caleb'in gitmesine izin vermek istemeyen bendim çünkü onun benim için mantıksız, geri dönülmez bir şekilde önemli olduğuna inanıyordum. Daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyordum ve başka şekillerde Caleb'in benden daha fazla zarar gördüğünü hissediyordum. Trajik bir anlamda değil ama aramızdaki büyük mesafeleri kapatan temel bir şekilde.

Ama diğer yarım bunların hiçbirinin önemli olmadığını düşünüyordu.

Seni kaçırmasının bir sebebi olduğunu hatırlattı. Ona güvenme. Annen gibi olma, onun saçmalıklarına kanmayı bırak. O seni umursamıyor!

Geri çektim ama öncekinin aksine kolları beni kolayca bıraktı. Derin, Karayip mavisisi gözler bana baktı. İlk başta çok şey ifade etmek ister gibiydiler ama sonra... hiçbir şey. Hiçbir şeyden bıkmıştım. *Bir şeyler* istiyordum. Bir şeye *ihtiyacım vardı*.

"Ne oldu?" diye sordu, ses tonu dikkatle örtülüydü. "Söyle bana."

"Sanırım kaçmaya çalışmaktan bıktım ama bir sonraki adımda başıma ne gibi korkunç bir şey geleceğini bilmemekten de bıktım. Caleb'i tanımayı tercih ederim. Lütfen, sadece söyle ve bana zaman ver..."

Orada otururken ne tam olarak anlamıyordum ama bir yanımdan gerçekten anlamıştı. *Kendinizi hazırlayın.*

Caleb'in her zaman bakımlı olan sarı saçları şimdi gözlerinin içine düşüyordu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için içimden gelen ani dürtüye direndim. Hamile sessizliğinde otururken onun kendi kucağına bakmasını izledim.

Çenesi gergin, dudakları sıkıydı ama korkmuyordum. Caleb'dan korkmaktan bıkmıştım. Eğer bana zarar verecek olsaydı, bunu çoktan yapardı. Bana söylemek istiyordu. Sadece beklemem gerekiyordu.

Sessiz kaldım, arzuladığım sözlerini bekledim, devam etmesini isterken kalbim boğazıma düğümlendi. "Keşke seni hiç görmeseydim, seninle hiç tanışmasaydım..." Söylememesi gerektiğini bildiğim halde, onun hüznünlü sözleri birden göğsümde derin bir sızıya neden oldu. "Yükümlülüklerim var, Kedici." Derin derin yutkundum. Kaşları aynı anda hem üzüntü, hem öfke, hem de tiksinti duyduğunu belli edecek şekilde birbirine kenetlendi. Ona dokunma arzusu neredeyse çok fazlaydı, ama sonra sözlerinin *ona* ne yaptığından ziyade *bana* ne ifade edeceği konusunda endişelenmem gerektiğini fark ettim. "Ölmesi gereken bir adam var. Sana *ihtiyacım vardı... ihtiyacım-*" Durakladı. "Eğer bunu şimdi yapmazsam asla özgür olamayacağım. Bu iş bitene kadar çekip gidemem. Rafiq'in annesine, kız kardeşine yaptıklarının bedelini ödeyene kadar, bana yaptıklarının bedelini ödeyene kadar." Caleb göğsü kabararak aniden ayağa kalktı. Öfkeli parmaklarını saçlarında gezdirdi ve ellerini ensesinde yumruk yaptı. "Sevdiği her şey yok olana kadar, bunu *hissedene* kadar. O zaman gitmesine izin verebilirim. Borcumu ödemiş olacağım. Sonra, belki... belki."

"Rafiq?" Bu ismi daha önce duymuştum ama önemini kavrayamamıştım. Neden bu kadar önemliydi? Başıma gelenlerde Caleb'den daha fazla mı söz sahibiydi?

Caleb'in gözleri benimkilere döndü. Sanki sözleri gerçekten bana yönelik değilmiş gibi yine uzaklara gitmişti. Şimdi kontrolü tekrar ele almıştı, yüzüne kolayca taktığı vurdumduymaz maske kaymıştı. Gardımı aldım. Neredeyse insan gibi görüldüğü son birkaç an buharlaştı. "Seni hor gördüğüm bir adama zevk kölesi olarak satacağım."

Bir bulantı dalgası midemin çukuruna çarptı ve safrayı boğazıma itti. Sözleri bana sert, kesik kesik tokatlar gibi çarptı ve her kelime

İrkildim. Sat. Zevk.

Köle.

Gerçek bana sert bir şekilde çarptı ve içimdeki havayı dışarı attı. Kusacakmışım gibi hissettim, midemin bulandığını ve boğazımın çalıştığını hissettim.

Artık film referansları yok. İlişki kurulacak kurgusal karakterler yok. Bu gerçektir. Kaderdi. Ben... bir şeydim, bir meta.

Seni bir fahişe yaptı Livvie, lanet bir fahişe.

Caleb hâlâ konuşuyordu ama onu zar zor duyuyordum.

Zorlukla kendimi tuttum ve boğazımı temizledim, "Zevk demek seks demek değil mi? Seks kölesi mi?"

Caleb başka bir cümlede ortasında durdu ve başını salladı. Başını öne eğmişti, saçları gözlerine doğru sarkıyordu. Bu kez saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için hiçbir dürtü duymadım, hatta bu bir manipülasyon gibi geldi. Her hareketi hesaplanmıştı. Hüznü yansıtmak için kaşlarını nasıl örmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Mükemmel saçlarını daha da güzel gözlerine nasıl yuvarlayacağını ve nasıl savunmasız ve güvenilir görüneceğini. Artık buna kanmayacaktım. Hissettiğim her neyse ölüyordu ve ardında uyuşukluk bırakıyordu. "Ve... o gün. Tanıştığımız gün, bu yüzden oradaydın. Arabadaki pisliği tanıyor muydun?"

Caleb'in gözleri öfkeyle parladı ve sonra aynı hızla soğudu. Duygularını saklamakta çok iyiydi. *Neden ? Neden umursuyorsun Livvie? Seni asla olmamaya yemin ettiğin tek şey haline getirdi.* "Gerçekten önemli mi-"

"Hayır, sanırım hiç de öyle değil," diye sertçe araya girdim. *Benimle* hiç tanışmamış olmayı mı diliyordu? Hislerim kesinlikle karşılıklıydı. İçimde eski bir öfke alevlendi. Hayatım gittikçe daha olmaya devam ediyordu. Sonunda değersiz bir varoluştan , herkese değersiz olmadığımı ve bursumun çıkış biletim olduğunu kanıtlayacaktım ki Caleb başıma geldi. Sonunda.... "Sonunda ona benim hakkımda yanıldığını gösterecektim..."

"Onun onayına ihtiyacın yok," dedi, kimi kastettiğimi doğru tahmin ederek. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Neye ihtiyacım olduğu hakkında bir *bok* bilmiyorsun. Ne kadar zamandır senin gibi birinin beni neden kaçırdığını anlamaya çalışıyorum. Bana yaptıklarına rağmen, bu düşünceler aklımdan çıkmıyor. -"

"Düşünceler mi, yoksa fanteziler mi, Kedicik?" diye usulca araya girdi, ifadesi hâlâ gizliydi.

"İkisi de, sanırım," diye itiraf ettim. Ne söylediğimin bir önemi yoktu, gerçekten. "Kendine yardım edemeyeceğini, seni bu hale getiren bir şey olduğunu, seni de benim kadar berbat bir hale getirdiğini söyledim ama sen benden bile daha berbat bir haldesin. Ve zihnimin en garip köşelerinde düşündüm ki..."

"Beni düzeltebileceğini mi? Dahası, seni düzeltebileceğimi mi? Üzgünüm tatlım, düzeltilmek istemiyorum. Küçük okul kızı beynin sana erkekler hakkında ne söylediyse saçma bir şekilde yanlış. Bu bir romantizm değil. Sen başı dertte bir genç kız değilsin, ben de seni kurtarmaya gelen yakışıklı prens değilim.

Sen kaçtın. Ben de malımı almaya gittim. Hikayenin sonu.

İki yıl içinde, belki daha az, istediğimi elde edeceğim - intikam. Ondan sonra, özgürlüğünü almanı sağlayacağım. Hatta seni istediğin yere gitmene yetecek kadar parayla yollayacağım. *Ne istersen yapman* için. O zamana kadar...."

Ağlamak istedim. Ama ağlamak bana daha önce hiç iyi gelmemişti ve şimdi de kesinlikle iyi gelmeyecekti. "Ne kadar?"

"Affedersiniz?"

"Sonrasında. Senin olmayı bitirdiğimde, bana ne kadar ödeyeceksin? Fahişeler para almaz mı?"

Caleb bana sonsuzluk gibi görünen bir süre baktıktan sonra "Ne istersin?" diye sordu.

"Özgürlüğüm. Ama bunun yerine... bir milyon dolar?" Kesin bir talep yerine bir soru olarak ortaya çıktı. Gerçek şu ki, teklif etmek zorunda değildi.

Bana bir şey vermedi. edecek bir şeyim
yoktu. Ne isterse alabilirdi.

"Bir milyon dolar mı? de biraz fazla değil mi?" "Siktir
git."

Caleb gülümsedi, kendini beğenmiş küçük pislik. "Özür dilerim," diye hafifçe
öne eğilerek alay etti, "Söylemek istediğim şu: hiçbir amcık o kadar iyi
değildir. Gerçi seninki yaklaşıyor."

Şimdi yine beni şok etmeye çalışıyordu ve belki de haftalar önce tanıştığı o saf
liseli kız olsaydım işe yarayabilirdi. Ama şu anda o değildim ve bu hoşuma
gidiyordu. Güçlüydüm. Belki de hesapçı, öfkeli, savaşçı versiyonum beni
tamamen ele geçirecek ve bir daha asla zayıf olmayacaktım. "Ne kadar
yakın?"

Gülümsemesi alaycıydı, "Yarısı."

Dışarıda sakın bir göldüm. İçimde ise azgın bir okyanus. "Tam olarak ne
yapmam gerekiyor?"

"İtaat et."

"Sen mi?"

"Evet. Ama aynı zamanda-"

"Beni sattığın adam." Midem bulandı ama gözlerine baktım. Bu adamdan
kurtulmuştum.

Her şeye rağmen hayatta kalabileceğimi umuyordum. "Kim o?"

Caleb konuştuğunda sesi daha yumuşaktı ama bunun benim için anlamı neydi?
Hiçbir şey. "Adı Demitri Balk. Silah, uyuşturucu, elmas, yani sefalet ve para
getiren her şeyle uğraşan bir milyarder."

Beni satmaya niyetlendiği, her zaman niyetlendiği adam buydu. Kalbim daha
da derine battı.

*"Sen başı dertte bir genç kız değilsin ve ben de seni kurtarmaya gelen yakışıklı
prens değilim. Hayır. Değildi. Gerçek hayatta kendini kurtarmak zorundaydın.*

"Sana sonsuza dek sahip olamayacak," dedi Caleb yumuşak bir sesle. "Ama sen benden çok daha güçlü başkaları için bir araçsın. Bir bakıma ikimiz de satranç taşıyız. Benim sadece oynayacak daha büyük bir rolüm var ve bu tüm hayatımı adadığım bir oyun. Eğer sana bir umut verebilecek olsaydım, senin ve benim bu işten ihtiyacımız olan şeylerle çıkmamızı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapardım." Ses tonundan sözlerinden hiç şüphesi olmadığı anlaşılıyordu ve benim de ona inanmamın onun için önemli olduğunu söyleyebilirdim.

"İki yıl uzun bir süre mi Caleb? Her şey olabilir." İçimden bir ses yol vermek ve kırılmak istiyordu. Bu eğilimi reddettim. Güçlü olmalıydım, kendimden başka kimse için değil. "Sonra ne olacak?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Köleler-" diye başladı ve bu kelimeyi kullandığımda yaşadığım şoku fark edince durdu. "Onun için çok değerli olurdunuz. İtaatkâr olduğunuz sürece size zarar vermesine gerek kalmazdı. Siz... tutulacaksınız."

Alaycı bir kahkaha attım. "Her kızın hayalini kurduğu şey, bir milyarder." Sertçe yutkundum, sesim odun gibi çıkıyordu ve kendimde değildim. "Belki de gülünç derecede mutlu olurum ve bir daha asla birbirimizi düşünmek zorunda kalmayız."

"Belki de."

"Bu Demitri yakışıklı mı? Senin kadar yakışıklı mı?" Donuk, yumuşak ve her yerim uyuşmuş bir şekilde söyledim.

Caleb gözle görülür şekilde irkildi. Güzeldi. Ona acı çektirmek iyi hissettirdi. Caleb'a baktım. Kendimi sert, affetmeyen, öfke ve intikamla dolu biri haline getirdiğimde neye dönüşebileceğimin bir örneği idi. Ben öyle biri olamazdım. Onun gibi olmak istemedim. "Beni senin yaptığının yarısı kadar iyi yapacak mı? Anlat bana Caleb, her şeyi anlat. Anlat ki neye bulaştığımı bileyim, sonra da nasıl bir çıkış yolum olmadığını anlat. Böylesi daha iyi olacak. Temiz ve kendime güvenebilirim; zor durumdaki genç kızı kurtarmak için beyaz atlı prenze ihtiyacım yok."

Caleb bana sırtını döndü, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Bu sefer onu neyin kızdırdığını tahmin bile edemiyordum. "Biraz uyumaya çalışmalısın."

Gözlerim yanıyordu ama ağlamanın sırası değildi, ne burada ne de onun şahitliğinde. Ağlamaktan, güçsüz olmaktan ve kendi hayatımı kontrol edememekten yorulmuştum "Uyumamayı tercih ederim. Rüya görmek istemiyorum." Elimi terden sıırıslıklam olmuş saçlarımda gezdirdim, içimdeki bir şey buz gibi soğuk ve kararlı bir hal almıştı. "Yine de bir duş alabilirim."

Caleb döndü ve yüzündeki ifadenin hemen değiştiğini fark ettim. Tartışma sona ermişti ve sanırım ikimiz de kaçınılmaz olandan şimdilik kaçındığımız için rahatlamıştık. Bana bilmek istediğim şeyi söylemişti ve söylemek zorunda da değildi ama bu beni düşündüğüm gibi rahatlatmadı. Ne bekleyeceğimi bilirim kendimi gelecek dehşete hazırlayabileceğimi düşünmüştüm.

Ama-

Bu yüzden üzgün değilsin. O seni umursamıyor. Yaptığı her şey seni manipüle ederek istediğini yaptırmak içindi. Her dokunuş, her öpücük, sana güzel olduğunu söylemesi -

Hepsi bir yalandı. Ve sen de buna kandın.

"Sana yardım edeceğim." Düşüncelerimden başımı kaldırdım ve Caleb'in uzattığı ele baktım. Sözlerinin ne kadar şaka olduğunu söylemek istedim, sadece bunların değil, söylediği her kelimenin ve ardından gelecek her kelimenin, ama sesimin beni hayal kırıklığına uğratacağından, içimdeki tüm kızsı duygulara ihanet edeceğinden korktum.

Yavaşça, sağlam kolumu kullanarak battaniyeleri vücudumdan sıyırdım ve ayağa kalktım. Başım bayıldı ve vücudumun da onu takip ettiğini hissettim. Bir an için paniğim Caleb'in yüzüne yansıdı, ama sonra beni yakaladığında yüz hatlarından rahatlama geçti. Elleri titreyen omuzlarımı tutarken, "Livvie," dedi usulca, "sana yardım etmeme izin ver."

Yüzüm aynı anda hem solgunlaşıp hem de kızarıırken gözlerim kucağıma yapışıp kaldı. Caleb da bana bakıyordu ve ona karşı kendimi kaybetmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. *Az önce bana Livvie mi dedi?*

Aramızda geçenleri düşündüğümde, bir saniyeden diğerine ne hissettiğimden emin değildim, her an farklı bir şüphe ve güvensizlikle doluydu ama tüm bunların altında sığ bir özlem vardı. Caleb benim beyaz atlı prensim değildi ama bu daha azıyla yetinmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Tutmam için elini uzattı, ben de tuttum. Birlikte banyoya girdik ve bu artık alışılmadık bir olay olmasa da, hem içten hem de dıştan çok kırılmış olduğum gerçeği bunu farklı kıldı - daha aşağılayıcı. Kararlılığım, çalkantılı duygularımın ağırlığı altında çatırıyordu.

"Neyin var?" Caleb sordu ama ben cevap olarak sadece başımı salladım ve yere bakmaya devam ettim. Önümde durdu ve bir süre sadece beni izledi.

"Eğer bundan sağ çıkarsam, geri dönemem. İlerlemem gerekecek ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Kendimi uyuşturulmuş hissederek durakladım. Teslim olacaktım çünkü olmalıydım ama kırılmamak için bir yol bulmalıydım. "Sen biliyor musun?"

Caleb hiçbir şey söylemedi, ki bu da bir ifade etmiyordu.

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi kollarını bana doladı ve bir anlığına beni kendine yakın tuttu. Kucaklamasının rahatlatıcı bir yalandan başka bir şey olmadığını biliyordum. Bir son yaklaşıyordu.

Onunla benim aramda, yalanın her şey gibi geldiği bu anlara bir son. Elimde kalan tek şey buydu. Gevşek kolum yanımda, diğeri askıda asılı duruyordu ama aktif bir katılımcı olmasam da tutulmak yine de güzel hissettiriyordu. Geri çekilmek istedi ama henüz yüzünü görmeye hazır değildim, bu yüzden biraz daha yaklaştım ve sessiz bir şekilde ondan biraz daha beklemesini istedim. Beni bir kalp atışı daha uzun süre tuttu ve başımın üstüne iffetli bir öpücük kondurdu.

"Ne kadar zamanım var Caleb? Beni terk etmeden önce ne kadar zamanım var?" Caleb konuşmadan önce birkaç kez boğazını temizledi ve konuştuğunda sesi çatallandı.

"Birkaç ay." Ertelenme sürem hakkında heyecanlanmama fırsat vermeden aceleyle gerisini söyledi. "Benimle sadece altı hafta birlikte olman gerekiyordu ve bu sürenin yarısından biraz fazlası geçti. Daha fazla yalnız kalmayacağız." Kendini bana doğru bastırdı ve ben de ona izin verdim. Gerçekten konuşuyordu ve devam etmesini istiyordum. Bir an için tüm bunların ne anlama geldiğini düşündüm. Yaklaşık üç buçuk haftadır evden uzaktaydım. Üç haftadan fazla. Bunu kelimelere dökemişyordum.

Neredeyse bir aydır kayıptım. Başka bir insanla izole edilmişim. Kimse beni gerçekten aramıyor - artık değil.

"Herhangi bir yolu var

mi? "Hayır."

Durakladım. Ses tonu kesindi. Ama acaba bunu düşündüğü, beni bu kaderden uzak tutmayı düşündüğü için mi böyle yapıyordu? Düşündüğüne inanmak zorundaydım. Bunu düşünecek kadar beni önemsediyini ummak zorundaydım. Buna mecburdum; çünkü kendimi bu durumdan kurtarmak için tek umudum buydu ama bir parçam kendini gerçeğe saklıyordu.

"Beni özleyecek misin Caleb?" Kolumu beline doladım. Neyin tetiklediğini bilmiyorum ama anında geri çekilmeye çalıştım. Beni hareketsiz tuttu.

"Evet," dedi basitçe. Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştığım anda geri çekildi ve bana sırtını döndü, "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." Söylediklerine inandığı belliydi.

Tekrar bana yaklaşmıştı, yüzünü bana dönerken omuzlarının dikleşmesinden bunu anlayabiliyordum. Caleb askıyı boynumdan kaldırdı, omzumdaki ve köprücük kemiğimdeki acı beni o ana geri getirdi ama hâlâ trans halindeydim. Askıyı çıkardıktan sonra geceliğimi başımın üzerinden kaldırdı, omzumun etrafından dolanmaya dikkat etti. Çöp sepetine attı. Sadece bandajlarla onun önünde duruyordum. Bu gece bana diğer gecelerde baktığı gibi bakmadı. Bende *seksi* bir şey yoktu. Bu gece bana baktı ve gözlerinin ardında neredeyse hiçbir şey yoktu.

Bana doğru geri yürüdü. "Sorun ne?" diye tekrar sordu ama sesi dalgın ya da umursamaz geliyordu, hangisi olduğunu bilmiyordum - belki ikisi de.

"Yok bir şey," dedim yine ciddiyetle ama beni duyduğundan şüpheliydim. Kaburgalarımın iyileşmesi için bandajlara gerçekten ihtiyacım olmadığını, ancak bandajların yerinde olmasının bana belirli pozisyonlarda oturmamam veya belirli hareketleri yapmamam gerektiğini hatırlatacağını söyleyerek orta bölümümün etrafındaki bandajları açıyordu.

Duşum bittiğinde onları değiştirecekti. Evet, diye düşündüm acı bir şekilde, istediğim son şey kaburgalarımın yanlış bir şekilde iyileşmesi idi.

Bandajları açarken kollarını bana doladı, ama göğüslerim yüzüne sadece birkaç santim uzaklıkta olmasına rağmen, gözleri fark ettiğini bile kaydetmedi. Garip bir şekilde bu durum utancımı daha da arttırdı. Görünüşe göre, artık aramızdaki her şey ortada olduğuna göre, bana karşı hissetmediği şeyleri hissediyormuş gibi davranmasına gerek yoktu. *Ama beni özleyeceğini söyledi. Bunun bir anlamı olmalı. Öyle değil mi?*

Bandajlar çıkarıldıktan sonra bir süre birbirimize baktık, sanki ikimiz de diğerinin ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorduk. Sonra odanın köşesindeki duşa doğru yürüdü ve onu açtı.

Hiç duş almazdı, hep banyo yapardı, gerçi bu benim için anlaşılması kolay bir şeydi. Ben de şu anda banyo suyumun içinde oturmak istemiyordum. Anlamadığım şey, duştayken yıkanmama nasıl yardım edebileceğiydi. Saçımı yıkamak için kolumu başımın üzerine kaldıramıyordum ve kaburgalarım yüzünden hareket etmek bile acı veriyordu. Eğer bu onun da benimle birlikte duşa gireceği anlamına geliyorsa, bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

Suyu test etti ve memnun görünüyordu. Gözlerinin beni baştan aşağı süzdüğünü hissettim ve yüzüme bir sıcaklık yayıldı, tüm vücudum kızardı. Boğazını temizledi.

"Neden gidip şu suya girmiyorsun? Sana ihtiyacın olan şeyleri getireceğim. Beni istersen seslen. Ben odada olacağım."

Yanımdan geçerken başımı salladım ve o odadan çıkıp kapı arkasından kapanana kadar kıpırdamadan durdum.

Su ılık, temiz ve cildime güven veriyordu. Duşun farklı yüksekliklerde birden fazla başlığı vardı, böylece vücudumun hiçbir kısmı havaya açık ama basınç beni irkiltecek kadar sert değil, yumuşak ve nazikti. Her tarafımda akmasına izin verdim, buharı içime ve hava almak daha kolay geldi. Kendimi ya da en azından ulaşabildiğim kısımları köpürtmeden önce birkaç dakika durdum.

Ayağa kalktığımda, üç haftayı aşkın bir süredir ilk kez duşta tek başıma düşüncelere daldım. Duştan çıktığım anda hayatımın en zor yolculuğuna başlayacağımı biliyordum. Kendimi kurtarmak zorundaydım. Kendimi kurtarmalıydım.

güçlü, akıllı ve cesur olmak için. Diğer tarafımın, acımasız tarafımın kontrolü ele geçirmesine izin vermeliydim ve bu ben... varlığımı sona erdirecektim.

"Seni sevmesini sağla," diye fısıldadı Acımasız Ben. "Öyle yap ki sensiz yaşayamasın. Bildiğin şeytan." Onun içimde büyüdüğünü hissediyordum, Caleb üzerinde gerçekten güç sahibi olduğum gibi çılgınca bir fikri de beraberinde getiriyordu. Daha önce hiç 'kadınsı cazibemi kullanmaya' çalışmamıştım ama kesinlikle bununla suçlanmıştım. Gerçekten deneseydim ne olurdu?

Caleb'i baştan çıkarmaya çalışma fikri beni korkuttu, fiziksel acıya kadar dehşete düşürdü, ama aynı zamanda... Yapıp yapamayacağımı merak ettim. Ve bu beni kesinlikle heyecanlandırdı. Acaba o piçi bana duyduğu arzuyla dize getirebilir miydim? Beni neden hiçbir zaman geleneksel bir şekilde becermediğini artık biliyordum; bir bakireye ihtiyacı vardı.

Ve eğer onun bir ihtiyacı varsa, o zaman benim de öyle olmam gerekiyordu.

Kendimi durduramadan duş duvarına yaslandım ve ağladım, ağladım ve ağladım.

Eski günlerin hatırına.

ON BEŞ

Artık gerçek ortaya çıkmıştı. Onu cinsel köleliğe satma planını anlatırken kızın gözlerindeki bakışı asla unutamayacaktı. Ne bekliyordu ki? Onun anlayacağını mı?

İntikam onun amacıydı. Bunu anlayamazdı, henüz değil. Bu onu sonsuza dek rahatsız edecekti.

Yüzlerce anısından biri daha onu hep rahatsız etmişti. Ne var ki, o anılarda hep kurban olmuştu. Her zaman çocuktı ama asla adam olamamıştı. şimdi, nasıl bir adama dönüştüğü de peşini bırakmayacaktı. Caleb banyo kapısına doğru yığıldı. Nefes almak, öğürmemek ve onu parçalayan düşünce karmaşasıyla başa çıkmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Caleb son zamanlarda ilk kez intikamdan başka bir şey istiyordu. O kızı istiyordu. Livvie'yi istiyordu.

Artık onun adını biliyordu ama bu bildiklerinin en azıydı. Onun hakkında her türlü şeyi biliyordu - belki de çok fazla. Okula giderken biçimsiz kıyafetler giyyordu çünkü annesinin onu sevmesini istiyordu. Gözleri hüzünlüydü çünkü annesinin sevmediğini biliyordu.

Erkek ve kız kardeşleri vardı. Onlara karşı sorumluluk hissediyor ve onları kıskanıyordu.

Komik ve utangatı ama aynı zamanda sert ve cesurdu. İlk öpücüğü tam bir felaketti.

Onu koruyacak kimse olmadan büyümüşü.

Caleb dışında hiç kimse ona fiziksel zevk vermemişti.

Livvie hayatta kalmayı başaran biriydi. Bu kadarını biliyordu ama bilmediği şey Livvie'nin nasıl hayatta kalmak zorunda olduğuydu. O daha iyisini hak ediyordu. Onlardan ve kesinlikle ondan daha iyisini.

Bunu onun gözlerinde ve tavırlarında görmüşü ama nedenini bilmemeye çalışmıştı. Onun isimsiz olmasını istemişti. Onun bir geçmişi olduğunu unutmak istemişti.

Tarih, hayaller, umutlar ve onu Livvie yapan diğer her şey.

Banyo kapısından ağladığını duyabiliyordu ve neredeyse kalbi göğsünden çıkacaktı. Bunu o yapmıştı. Kızın gözyaşlarının her birine o sebep olmuştu ve tüm şaşkınlığına rağmen gözyaşları sertleştirmemiş, aksine... derinden üzmüştü. Üzüntü çok ama çok uzun zamandır hissetmediği bir duyguydu. Ve zamanlar bunu sadece kendisi için hissediyordu; başka hiç kimseye, hatta diğer çocuklara bile acımamıştı.

Neden şimdi? Neden o?

Genç adamın kollarındaki kanlı ve gevşek bedeninin görüntüsü gözünün önünden ve iki büküm oldu. Kız ölebilirdi. Ve Caleb bunun gerçekleşmesi halinde kendini asla affetmeyeceğini biliyordu. Sebep ne olursa olsun, kıza karşı daha önce hiç hissetmediği ve kelimelere dökemediği bir şey hissediyordu. Sadece bunun önemli olup olmadığını bilmiyordu. Ona her şeyin önemli olduğunu, her şeyin çok kişisel olduğunu söylemişti, ama her şeyin büyük planında bunun anlamı neydi?

Narweh'in onu affetmesinden daha çabuk affedemezdi. Onun kendisine yaptıklarının ötesini asla göremeyecekti. Sonuçta ne önemi vardı ki? Kıza asla sahip olamayacaktı, öyleyse neden intikamını alamasındı? Bunu hak etmiyor muydu?

Narweh öldü! Onu sen öldürdün. Öldürdüğün bir adamı yok ederek daha ne kazanabilirsin ki?

hiç görmedin mi?

Caleb düşüncelerden sıyrıldı. Rafiq onu kurtarmıştı. Başının üstünde bir çatı, karnında yemek ve yatağında bir kadın koymuştu. Caleb ona her şeyini, hayatını borçluydu. Eğer Refik Vladek'in ölmesini istiyorsa, Caleb ona adamın kellesini borçluydu.

Rafiq, Vladek'in hayatından daha fazlasını istiyordu. Tarifsiz acılar çekmesini istiyordu. Adamın sevdiği her şeyin onun ellerinde kül gibi dağılmasını istiyordu. Bu ne annesini ne de kız kardeşini geri getirecekti ama doğru görünüyordu. Bu Caleb'e her zaman doğru gelmişti. O gerçekten Rafiq'in sadık bir müridiydi ve

hayatına anlam katan tek şeydi. Rafiq olmadan, arayışları olmadan... başka neyi vardı ki?

On iki yılını ve Refik'e olan borcunu üç hafta ve asla.... bir kız için feda edemezdi. Neredeyse aşk kelimesini düşünecekti. *Aşk*. Bu kelimenin anlamı neydi ki? Herkes tarafından öyle kayıtsızca söyleniyordu ki. Gerçekten ne anlama geliyordu? Bunca zaman ve yaşanan onca şeyden sonra, bunu yapabilecek durumda mıydı?

Hayır. O öyle düşünmüyordu.

Telefonu çaldı. Gecenin bu saatinde, arayan sadece bir kişi olabilirdi ve bu çok uygun değil miydi?

"Evet?"

"O nasıl?" Refik'in sesi soğuk ve mesafeliydi.

"Birkaç kaburga kırığı ve çıkık bir omuz." Caleb bir elini hâlâ hafif nemli olan saçlarında gezdirdi ve yumruk yaptı. Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyordu. "Üç haftanın yeterince iyileşmesi için yeterli bir süre olacağını sanmıyorum. Yolculuk çok fazla gelebilir." Uzun bir duraklama oldu ve Caleb bir an için hattın kesildiğini düşündü.

"Jair rehineler aldığınızı söylüyor. Ayrıca kızını geri getirirken büyük bir gösteri yaptığınızı söylüyor... Bu konuda ne düşünüyorsunuz?" Caleb'ın tüyleri diken diken oldu. Bu konuşma iyi bir yere gitmiyordu.

"Orada bir adam ve bir kadın vardı. İhtiyacım olan cevaplar onlarda olabilir. Kız hakkında ya da benim hakkımda başka kimlerin bilgisi var bilmiyorum, tanıklar olabilir. Amerika'da birileriyle bağlantı kurabildi mi bilmiyorum. Kızımızı koruyorum Rafiq. Ve ne zamandan beri bilgilerini benim yerime Jair'den alıyorsun?" Caleb bağırmmamak için kendini zor tuttu. Kitten'ı korkutmak istemiyordu... Livvie'yi.

"İşime kim yararsa ondan bilgi alırım ve son zamanlarda bu sen olmadın." Rafiq o kadar gerçekçi konuşuyordu ki, sanki sözleri derin bir hakaret değilmiş gibi. "Her şeyi berbat ettin Caleb.

Kız yaralandı, potansiyel tanıklar var, şüphesiz oradaki yetkililer o lanet ateşi merak edecekler. Ve şimdi sanırım

kızı hastaneye götürdü, orada daha da fazla potansiyel yarım kalmış iş var. Özensiz, Caleb."

Caleb derin bir iç çekti; ruhunun derinliklerine kadar yorgun düşmüştü. Yine de öfkesi ön plana çıktı, "Sen ve yeni arkadaşın Jair ne düşünürseniz düşünün; ben aptal değilim. Bu bölge karteller tarafından yönetiliyor; satın alamayacağımız herhangi bir sorun çıkacağından şüpheliyim. Ev şimdiye kadar temizlendi ve sabah bağlantınızın evine doğru yola çıkacağız. Kız iyi olacak, bana biraz zaman ve biraz kredi verin."

"Şimdi neredesin?"

"Seni ilgilendirmez." Caleb olay büyümeden telefonu kapattı. Lanet olsun! Sadece huzur içinde kalmak istiyordu. *Livvie'nin sana ihtiyacı var.*

Yavaş bir nefes aldı ve yatak odasından çıktı. Doktor ve karısının mutfakta öfkeyle fısıldaştıklarını duyabiliyordu. Kadın içinde bulundukları durum için kocasını suçluyor ve her şeyi geride bırakıp kaçabilmeleri için kocasını bandı gevşetmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Ona sessiz olmasını ve kendisine güvenmesini söyledi. *Aptal.*

Eğer iyi doktorun biraz akılsaydı karısını dinlerdi. Caleb bir katildi. Eğer isteseydi, ikisini de yemek odasındaki sandalyelere bantlanmış haldeyken öldürebilir ve çekip gidebilirdi. Yapılacak en akıllıca ve en etkili şey kesinlikle bu olurdu ama Caleb masum insanları öldürmeyi pek sevmezdi. Özellikle de ona yardım ettikten sonra.

Caleb mutfığa adımını attı ve tüm konuşmalar aniden sona erdi. Kadın ona ihtiyatla bakarken, kocası kaşlarını kaldırmış ve gözlerinde bir soruyla ona bakıyordu. Belki de bu yüzden doktordu. Belki de dünyadaki gerçekten fedakâr birkaç doktordan biriydi. Onu öldürmek utanç verici olurdu.

"Kıyafetlerinizi nerede saklıyorsunuz?" Adam karısına seslendi ve kadın boş gözlerle ona baktı. Belli ki hiç İngilizce bilmiyordu. Doktor biraz İngilizce konuşuyordu ama yine de tuhaf bir şekilde şaşkın görünüyordu.

Caleb başını salladı ve karısının kaşları havaya kalkana kadar İspanyolcasını karıştırdı.

Kocasına döndü ve ona ihtiyacı olan şeyi nerede bulabileceğini söyledi.

"Seni anlıyorum. Sadece konuşmayalı uzun zaman oldu." Kadın yine boş bir ifadeyle ona baktı. Hayır, tek kelime bile anlamamıştı.

Caleb döndü ve çiftin koridorundan geçerek yatak odalarına doğru ilerledi. Anlaşılan doktorlar burada, Meksika'da bile iyi iş . Oda çok güzel dekore edilmişti, sıcak renkler ve beyaz mobilyalar, çok moderndi. Düğün fotoğrafları kristal bir çerçeve içinde şifonyerlerinin üzerinde duruyordu. Mutlu görünüyorlardı, muhtemelen... aşıklardı.

Bir kadın gibi düşünüyorsun.

Caleb kendi kendine gülümsedi; *bu* daha önce hiç aklına gelmemiş bir düşünceydi. Ama daha önce aşk konusunda hiç felsefi konuşmamıştı.

Onun için adam öldürdüm. Onun için hastanede bir doktoru silah zoruyla tuttum ve sonra onu güvende tutmak için zavallı piçi evine kadar takip ettim. Şimdi bile, onu daha iyi bir hale getirecek şeyler arıyorum.

Rahat. Aşk böyle şey değil mi?

Umarım değildir.

Caleb'in gülümsemesi soldu. Bu düşünce tarzı sadece daha fazla trajediye yol açabilirdi. Bir şeyler istese bile. Ne yapması gerekiyordu? Bunu Rafiq'e mi açıklayacaktı? Sanki anlayacakmış gibi.

Sanki umurunda olacakmış gibi. Muhtemelen ikisine de bir kurşun sıkacaktı - ya da en azından ona. Sonra da Caleb'ı vurmak *zorunda* kalacaktı, çünkü Caleb'ın ona zarar vermesine asla izin vermeyecekti. Bu düşünce onu anında şoke etti. Onu özleyeceğini zaten itiraf etmişti, bunu asla söylememesi gerekirdi ve şimdi... Rafiq'le birlikte onun için hayatını riske atmayı düşünüyordu. Bu fikri sertçe bir kenara itti.

İşleri yolunda tutmak daha iyiydi. Kız iyileşecekti. Rafiq istediğini alacak ve Caleb yükümlülüklerinden kurtulacaktı. Kızı serbest bırakacak ve kayıplarını azaltacaktı.

Evet, diye başını salladı; için en iyisi buydu, kız için bile. *Livvie. Hayır.*

Onun adı Kitten.

Caleb aradığını buldu, Kitten için giysiler. Tedarik ettiği yatak odasına doğru ilerlerken, mutfaktaki rehinelerinin yanından geçti. Yine konuşmaları kesildi. Kadın ağlıyordu ama tavrı metanetliydi. Cesur bir kadındı. "Sabah yola çıkacağız. İkinize de zarar gelmeyeceğine söz veriyorum ama merhametimin şarta bağlı olduğunu söylemeliyim. Eğer burada olduğumuzu ya da size ne olduğunu birine anlattırsanız -"

"Sana söz veriyorum!" Doktor kararlıydı. Caleb'i kanlar içinde görmüştü, atardamar olduğunu biliyordu, hatta belki Caleb'in ne yaptığını bile biliyordu. Doktorların samimiyetinden şüphe etmemişti.

Doktor karısının gözyaşlarıyla dolu gözlerine bakarken, Caleb birbirlerine duydukları sevginin derinliğini fark etti. Ya birlikte yaşayacaklar ya da birlikte öleceklerdi ama her iki durumda da birbirlerini korumak için her şeyi yaparlardı.

Tanık olmak garip bir şeydi. Rehinelerini kıskanmak daha da garip bir şeydi.

Hiç kimse ona bu şekilde bakmamıştı, sanki onsuz hayat önemsizmiş gibi ve hiç kimseye kendinden daha fazla değer vermemişti. Aşk her neyse, kavrayamadığı bir kavramdı.

Kitten'a geri dönerken çamaşır dolabını gördü ve yatak için bir takım yeni çarşaf aldı. Odaya tekrar girdiğinde havanın farklı olduğunu hissetti. Banyonun kapısı hafifçe açıldı ve buhar yatak odasına doğru sürükleniyordu. Caleb giysileri ve çarşafaları yatağın üzerine yerleştirdi ve içeri girdi.

Aynayı bulmuştu. Her banyoda bir tane vardı ve Livvie'den ve onun duygu yüklü sorularından uzaklaşmak için acele ederken aynayı kapatmayı düşünmemişti. Durmuş onu izliyor, bir sonraki hareketini kestirmeye çalışıyordu.

"Beni gerçekten çok hırpaladılar, değil mi?" Yanağının ve gözünün büyük bir kısmını kaplayan büyük çürüğü dürttüğünde yüzünü buruşturdu.

"Gececektir." Caleb onun soğukkanlı ses tonunu taklit etmeye çalışarak "Geçer" dedi. İkisi de durumun sıradan olmadığını biliyordu ama Caleb, kız öyleymiş gibi davranmaya hazırды.

"Demitri için hâlâ yeterince güzel olacak mıyım?" dedi. Bu kez sesi hiç duymadığı kadar soğuk ve sertti. Bu sözleri onu kesmek için söylemişti ve Caleb büyük bir şaşkınlıkla bunu kabul etti.

"Birkaç hafta içinde," dedi aynı sertlikte ve kızın sakın görüntüsünü kıran hüznü gördüğünde anında pişman oldu. Şu anda etrafında olmak çok garipti. Patlamayı bekleyen bir bomba gibiydi. Onun hiçbir hareketini tahmin edemiyordu ve bu da ikisini de dengesiz yapıyordu.

Döndü ve tamamen çıplak bir şekilde ona baktı. Vücudu yara bere içinde olabilirdi ama hâlâ güzeldi. Hâlâ... istediği kızdı. Kızın tavrında geri adım atmasına neden olan bir şey vardı ama bu içgüdüye karşı savaştı. Kimseden asla geri adım atmazdı, özellikle de ondan.

Onu takip ediyordu. Bir panter ya da dişi aslan gibiydi ve o anda ona bu kadar uygun bir lakap takmış olduğunu düşünmek tuhaftı. Gerçi şu anda gerçek bir yavru kedi değildi. Yavru kediler size gözleri sabitlenmiş ve başları eğik bir şekilde yaklaşmazdı ki bu da avını gözleyen bir dişi avcıyı çağırırdı.

Caleb'göğsünün hemen yanında durdu ve o kadar yakındı ki neredeyse meme uçlarının Caleb'e değdiğini hissedebiliyordu. Onu istememeliydi, hele de böyle görünürken. Ama . Hatta belki de onu daha çok istiyordu. Dövülmüş ve yara bere içindeydi ama hayatta kalmıştı! O orospu çocuklarının gözlerinin içine bakmış ve ilk kanı o akıtmıştı. İçinde bir yerlerde bir savaşçı ve bir katil vardı. Ve bunda seksi bir şeyler vardı. Silahını ona doğrulttuğunda bile böyle düşünmüştü.

"Caleb," diye fısıldadı. Caleb sadece onaylamayan bir ses çıkarabildi ve ona baktı. "Çok şey oldu. Çok güçsüzdüm."

Saçmalık, diye düşündü Caleb.

"Keşke kendim için *bir* şeye sahip olabilseydim." Caleb'in geri adım atma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı ama kendini tuttu ve başını salladı.

Livvie yalvaran ve aç gözlerle ona baktı. "Benimle seviş," dedi, o kadar yumuşaktı ki Caleb bunu sadece zihninde söylediğini düşündü. Sonra onun küçük elinin gömleğinin altına kaydığını fark etti. "Bunu seçmek istiyorum

kendim için bir şey. Benden ne istersen yapacağım. Kaçmaya çalışmayacağım ama bu tek şeyin, bu tek seçimin... benim olmasını istiyorum."

Caleb bir şey, herhangi bir şey söylemek istiyordu ama bütün düşüncesi onun içinde olmaktı. Bunu neden deneyebileceğine dair kolay bir cevap vardı. *Eğer bakire değilse....* Umurunda değildi.

Umurunda bile değildi. Bununla daha sonra ilgilenenecekti. Bu yüzden 'hayır' yerine basitçe, "Seni incitmek istemiyorum." dedi.

". Yapmayacağını biliyorum."

Eğilip dudaklarını onunkilere değdirmekten kendini alamadı. Kız hafifçe titredi, hatırladığı kedi yavrusuna daha çok benziyordu. Kalbi hızla çarptı ve aleti kabarıp zonkladı. Kızın dili utangaç bir şekilde dışarı fırladı ve adam ağzını ona açarak her şeyi onun istediği yere götürmesine izin verdi.

Ona dokunmak için henüz kendine güvenmiyordu, hissettiği aciliyet o kadar güçlüydü ki, sonunda bir adım geri çekilip ellerini kapının pervazına dayadı ve kadın öne doğru bastırıp onu daha emin ve agresif bir şekilde öptü.

Ağzında diş macunu olduğunu düşündüğü nane ve gözyaşları olduğunu bildiği tuz tadı vardı. Onun ağlamasını istemiyordu. Şu anda değil, hiçbir nedenle değil. Yavaşça geri çekildi, "Dur." Yüzünde şaşkın ve savunmasız bir ifadeyle ona baktı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" dedi ve bu sözler onun içinde bir şeyleri derinden yaraladı.

"Tanrım, hayır. Sen mükemmelsin. Ben sadece... Seni incitmek istemiyorum. Ve şu anda hissettiklerim..." Eğer hayatında hiç kızarmış olsaydı, tam o anda kızarmış olabilirdi. "Seni inciteceğimi biliyorum."

Kadın kızarıp gülümseyerek gözlerini kaçırırken neredeyse inleyecekti. "Peki, sonra ne olacak?"

"Öyleyse benimle gel." Hangi el olduğuna dikkat ederek kızın elini tuttu ve onu yatağa götürdü.

Yavaşça, onu üzerine yönlendirdi. Şimdi birkaç dakika göre çok daha çekingendi ama tereddüt etmedi. Adam onun dudaklarını usulca öptü.

yanına uzandı ve bacaklarını hafifçe ayırdı. Onunla birçok kez alıştırma yaptığı bir manevrayla boynundan, göğsünden, göğüslerinden ve karnından aşağıya doğru öptü.

"Oh!" Dudakları uyluklarının arasındaki yumuşak, nemli saçlara dokunduğu anda inledi. Henüz onu yalamamıştı bile ve onun sarmal gerginliğini hissedebiliyordu. Korkusunun bir kısmını yatıştırmak umuduyla amının üst kısmını öptü. Bu birazcık bile acıtmayacaktı. Ona kendini iyi hissettirecekti. Ona hissetmeyi hak ettiği gibi hissettirecekti.

Kalçalarının yavaşça açıldığını ve kendisine hareket alanı sağladığını hissettiğinde, başını eğdi ve dilinin ucunun yarığının en dibinden klitorisinin sert çakıl taşına doğru yavaş, sabit bir hareketle kaymasına izin verdi ve bu da onun miyavlamasını ve onun için daha da açılmasını sağladı. "Durmamı ister misin?" diye fısıldadı ıslak dudaklarına karşı ve böyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu.

"Yok artık. Seni öldürürüm." O kadar içtenlikle söylemişti ki Caleb kıkırdamaktan kendini alamadı.

"Böyle konuşmayı nereden öğrendin?" diye nazikçe alay etti. Kız kalçalarını hafifçe yukarı sallayarak karşılık verdi. Biraz yüzünü buruşturdu ve ikisi de onun ne kadar incindiğini hatırladı. Onun tekrar sormasını istemiyordu. Bacağını okşadı ve dilini biraz daha derine daldırdı, araştırdı, derin, pembe kıvrımlarını ağzına aldı.

Bilinçsizce adamın ağzından uzaklaşmaya çalıştı. Bundan zevk almadığını bildiği için değil, aynı anda hem yalanıp hem de emilme hissi neredeyse katlanılamayacak kadar fazla olduğu için. Zihni, sikinin onun ağzına emildiği, ucunun onun yumuşak dili tarafından yalandığı bir fanteziyi eğlendirdi ve ona karşı inledi. Kalçaları yatağa doğru sertçe sallandı ama onun zevkine odaklanmaya devam etti. Biraz gevşedi, onun alışmasına izin verdi ve sonra onu sıkıca içine çekip tekrar yaptı.

Nefes nefese kaldı, inledi ve küçük amını adamın hevesli dilinin ucunda salladı ve bu kez acıyı düşünmedi. Sadece zevk vardı.

Parmakları onu buldu ve araladı. Islak kıvrımlarının içinde vücuduna açılan küçük deliği buldu. Onu yaladı ve kadın titredi. Parmağının ucunu klitorisine doğru kaydırды, kızın inleyip kıvrınmasına bayıldı.

İnledi. "Caleb," ve sonra elleri araya girdi, henüz tam olarak anlamadığı bir şey için yalvarırcasına parmaklarını etine bastırdı. Eli onun elini kavradı, "Hissediyorum... Tanrım. Sanırım..." Elini klitorisine götürüp ağzıyla parmaklarını emerken gerisini söylemedi.

Elinin altında amının nabzının attığını hissetti ve o küçük kasların kasılmasını görebilmeyi diledi. Kukusundaki ıslaklık yatağa sızıyordu. Onu da yalayıp yutacaktı. Ama bu onunla ilgili değildi.

Uzun bir süre yanağını onun kalçasına dayadı, nefes nefese kalmıştı, hatta o da nefes nefese kalmıştı. Elini yavaşça hareket ettirdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdiğinde neredeyse iç geçirecekti. Aleti gözüne yumruk yemiş gibi hissetmesine rağmen, bu anın çok uzun sürmesini diledi. Onunla seks yapmaya çalışmasının nedenlerinden emin olamıyordu, özellikle de aralarında geçen onca şeyden sonra ve ona ulaşmadan önceki saatlerde, ama bunun bir şeyleri geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini inkâr edemezdi. Onu bir şekilde hafife almıştı ve o da onu etkilemenin bir yolunu bulmuştu. Şu anda bunu umursamıyordu ama yakında bu çok önemli olacaktı.

"Peki ya sen?" Kelimeleri ağır ağır söylüyordu ve onun sadece kibarlık yaptığından ve bitirmesine yardım etmek bir yana, hareket etmeye bile niyeti olmadığından şüpheleniyordu.

Gülümsedi. "Benim için endişelenme. Özverili davranmaya yatkın değilim, o yüzden ikimiz de bu anın tadını çıkaralım." Adam tam zamanında başını kaldırıp onun kendi kendine gülümsediğini gördü ve sonra yavaşça uykuya daldı.

Kendini olabildiğince gizlice yataktan kaldırdı ve getirdiği temiz çarşafları aldı. Yorgan temizdi, bu yüzden onu hareket ettirmekle uğraşmadı, sadece üzerini örttü ve kıyafetleri ve her şeyiyle yanına tırmandı. Birkaç dakika boyunca kendini şımarttı, çürüklerin ötesinde sadece ona baktı.

Sinir bozucu bir bip sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Onu öpmek istiyordu. Kıyafetlerini çıkarmak ve aletini onun yumuşak tenine sürmek istedi. Onun içine girmek istiyordu.

Kendini silkeledi ve telefonunu yerden almak için ayağa kalktı. Bir mesaj almıştı:

UÇUYORUM. YAKINDA GÖRÜŞÜRÜZ.

Başının döndüğünü, sonra öfkелendiğini, sonra bağırıp odanın içinde bir şeyler fırlatmak istediğini ve sonra... derin, çok derin bir kayıp yaşadığını hissetti. Livvie'yle geçirdiği üç buçuk haftayı ve artık onlar için kayıp olan zamanı düşündü. Tüm borçlar başının üzerinde yığılmıştı. Metne baktı, hiçbir şey hissetmiyordu. Livvie'nin uyumasını izledi ve her zaman kıvrılıp kaynayan öfke uçup gitti.

Rafiq, diye düşündü, *Rafiq*. İşler hayal ettiğinden çok daha karmaşık bir hal almıştı. Yatakta uyuyan kıza bakarken aklına tek bir düşünce geldi. *Güçlü olmak*. Bu düşünceyi kendisi için mi yoksa kız için mi söylemişti, tahmin edecek enerjisi yoktu. Tek bildiği onunla yatağa geri dönmek ve son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi davranmak istediğiydi.

OceanofPDF.com

Okuyucuya Bir Not

Serilerle aramda aşk/nefret ilişkisi var. Onları okumayı seviyorum ama beklemekten nefret ediyorum! Bu yüzden *Karanlık*'ı bir üçleme haline getirmem önerildiğinde buna karşı çok mücadele ettim. Ancak, çok ciddi bir şekilde düşündükten sonra bu hikayenin en iyi İKİ bölümde anlatılabileceği sonucuna vardım.

Olivia ve Caleb'i bekleyen yolculuk keşif, entrika ve tabii ki tutkuyla doludur. *Çok fazla* tutku. Tüm bunları tek bir romana sığdırmak doğru olmazdı. Bu yüzden, bir hayranınızı kaybetme riskini göze alarak, lütfen sabırlı olmanızı ve gerilimin tadını çıkarmanızı rica ediyorum. Beklediğinize degecek.

Bu arada, *Karanlıkta Tutsak* hakkında ne düşündüğünüzü duymayı çok isterim. Lütfen bana AuthorCJRoberts@gmail.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin. Kim bilir, belki de *Karanlıkta Baştan Çıkarılan*'ın içinde sizin için bazı gizli bölümler vardır.

Okumaya

devam et, CJ

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

CJ Roberts kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetme konusunda berbat ama deneyecek.

Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Liseden sonra 1998 yılında ABD Hava Kuvvetleri'ne katıldı, on yıl görev yaptı ve dünyayı dolaştı. Seyahat etmenin en sevdiği yanı, şehrin keyifsiz yeraltı dünyasını keşfetmektir.

Onu etkilemekten asla vazgeçmeyen harika ve yetenekli bir adamla evli; güzel bir kızları var.

Ayrıca Amazon'da Jennifer Roberts adıyla *Manwich* adlı bir kısa öykü yayımlamıştır.

Onu Twitter'da takip edin @AuthorCJRoberts

www.aboutcjroberts.com

OceanofPDF.com

**ÇOK
YAKINDA**

**Karanlıkt
a Baştan
Çıkarılmış**

Yazan: CJ Roberts

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.